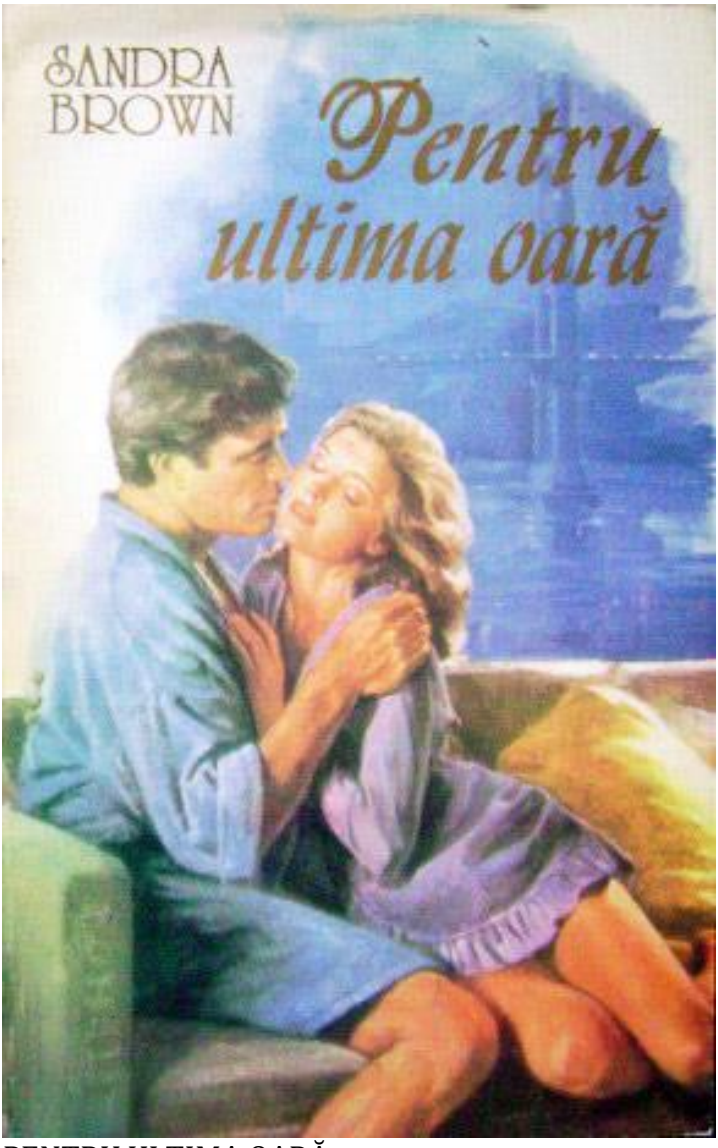

PENTRU ULTIMA OARĂ
SANDRA BROWN
CAPITOLUL 1

Rapide şi suple, schiurile ei alunecau pe zăpada proaspătă, îndreptându-se spre creasta colinei. Chantal Cochard se opri în vârf şi contemplă împrejurimile tăcute, abia tulburate de tunetele îndepărtate, de cealaltă parte a muntelui. Fulgii de nea cădeau – abia atingându-i obrajii îmbujoraţi de efort – şi se topeau pe costumul ei

alb. Schiurile îi erau gălbui, ca şi încălţările; ca şi căciulita de lână care-i acoperea urechile. Astfel îmbrăcată, era aproape invizibilă pe albul zăpezii.

Chantal privi înapoi, spre apus, acolo unde un soare palid cobora în dosul Munţilor Stâncoşi. Natura sălbatică o înconjura; pretutindeni – kilometri întregi de tăcere îngheţată.

Dirijându-şi schiurile cu mişcări abile ale trupului, căută în viteză o posibilă pârtie şi începu coborârea, de cealaltă parte a colinei. Pădurea îi ieşi imediat în întâmpinare. În câteva minute, Chantal schia deja printre brazii ale căror umbre se desenau pe zăpadă. Încetini.

La fiecare două-trei. minute se oprea şi căuta în urmă puncte de reper, pe care le înscria, apoi, pe o hartă imaginară: un copac scheletic şi răsucit sau o stâncă izolată. Acesta era drumul de întoarcere pe care trebuia să nu-l rătăcească – după ce-şi va fi îndeplinit misiunea. Sprâncenele încruntate şi concentrarea care i se citeau pe figură înăspreau trăsăturile delicate ale figurii sale, întunecându-i albastrul luminos al ochilor. «E ultima dată când mai fac jocul ăsta», îşi spuse. De zece ani, îşi făcea aceeaşi promisiune, dar de această dată… ei bine, de această dată… va fi ultima.

Chantal se va întoarce acasă, va ascunde bine colierul şi se va trânti pe canapea, în faţa focului arzând în şemineu, şi va admira răsăritul de soare din Munţii Stâncoşi. «O fac pentru tine, Betty, îşi spuse, hotărâtă. După asta – gata! – mă cuminţesc…» Străbătu încă un kilometru de pădure, apoi, printre brazi, zări acoperişul casei Sandhurst. Şindrila cenuşie se pierdea în albul imaculat al zăpezii. Chantal îşi aminti cât de importantă fusese şindrila în negocierea imensei proprietăţi. Cu greu reuşise să-l convingă pe fostul proprietar că era de preferat să înlocuiască o parte din acoperiş, decât să scape din mână singurul potenţial cumpărător, după un an de încercări. În această seară, Chantal avea de escaladat pereţii imenşi, pentru a rezolva o datorie care-o apăsa. Era singura soluţie.

Apropiindu-se destul ca să-i permită o vedere clară, zări cu satisfacţie un rând de Porsche şi Mercedes-uri, aliniat cuminte pe pietriş. Din când în când, ajungeau la ea zgomote şi frânturi de muzică de la petrecerea din interior. Sistemul exterior de securitate trebuia să fie debranşat. Cel puţin, la parter… îşi desfăcu legăturile schiurilor şi se adăposti sub brazi. Se apropia furtuna; vântul bătea în rafale umede şi reci. Aşteptă un timp, repetând în gând fiecare dintre mişcările pe care

urma să le facă în următoarele patru ore. Când furtuna izbucni, noaptea căzu dintr-odată. Chantal îşi scoase costumul alb, sub care se găsea unul complet negru. Inima îi bătea cu putere, gâtul îi era uscat şi, ea de obicei în astfel de momente, fu tentată să renunţe şi să lase onoarea sau dezonoarea familiei sale în seama altora. În aceşti ultimi zece ani, dusese o viaţă exemplară, înăbuşind în faşă orice revoltă interioară care ar fi riscat să strice totul. Dar, în această seară, miza era mai importantă decât onoarea; era hotărâtă să ia înapoi ceea ce alţii furaseră familiei sale: un colier cu o sută de diamante, împodobit cu un imens smarald.

Rămase îmbrăcată în costumul din jerseu negru şi îşi schimbă căciuliţa din blană cu una din lână – bineînţeles, tot neagră – sub care îşi ascunse orice şuviţă de păr, în locul botinelor de schi, încălţă o pereche de tenişi din piele neagră şi îşi mânji faţa cu o cremă de aceeaşi culoare. Murmură o rugăciune scurtă şi, punându-şi mănuşile, se asigură că schiurile şi echipamentul îi erau bine ascunse. Îşi aruncă pe umăr un rucsac mic şi începu să alerge printre brazi, spre peretele sudic al casei.

Yan Peterson puse atent piciorul între două cărămizi ale peretelui nordic şi, în sfârşit, se ridică în mâini pe acoperiş. Ascensiunea i se păruse destul de uşoară, în pofida greutăţii care-i atârna de centură: vreo patru kilograme. Partea cea mai grea abia urmă: aşa cum stătea suspendat în faţa ferestrei vestice a bibliotecii, trebuia să decupeze o intrare în sticlă. Totuşi; nu asta îl speria, ci eventualitatea că ar putea fi prins în flagrant delict.

Dacă lovitura îi reuşea, Yan era salvat. Ştia că Sandhurst n-ar fi pomenit niciodată de acest furt. N-ar fi îndrăznit să reclame poliţiei faptul că i se furaseră nişte documente, la rândul lor sustrase pentru a fi vândute unei societăţi rivale.

Când cei de la Air Force îşi dăduseră seama că nu-l pot înlătura pe Sandhurst, se hotărâseră pentru o a doua soluţie: să-l oprească. Aşa intrase în scenă Yan Peterson. Câteva telefoane şi o călătorie cu avionul îl puseseră în mişcare pe acest detectiv particular, care lucrase înainte pentru serviciile secrete de la Air Force. Aşa că acum, în loc să se bronzeze sub soarele torid al Mexicului, tremura pe un acoperiş îngheţat şi lunecos, în creierul munţilor, lângă Aspen, Colorado.

Hotărât lucru, viaţa nu-i întotdeauna frumoasă…

O singură slăbiciune şi… Viaţa lui depindea de coloneii aceştia,

care preferaseră să-i pună lui pielea în saramură, decât să rişte un om de-al lor într-o astfel de misiune. Pe de altă parte, urma să fie chit cu generalul Moore. La urma-urmei, dezonoarea unei suspendări din serviciu ar fi fost, oare, chiar insuportabilă? Putea fi sigur că niciunul dintre actualii săi clienţi nu era interesat de trecutul său militar. Singurul lucru care i-ar fi putut interesa pe clienţi era faptul că Yan spera ca măcar generalul să-l plătească… Dacă nu, urma să-şi petreacă sezonul următor fără niciun sfanţ prăjindu-se pe plaja Cozumel. Poate că ar fi fost timpul să termine cu viaţa de expatriat şi, în sfârşit, să se întoarcă…

Sau, gândind mai bine, poate că nu… Nu pomenise generalul (ce-i drept, în termeni echivoci) de-o remuneraţie interesantă? Ceva de genul: «Vă voi recompensa timpul pe care ni-l consacraţi.» Detectivul aruncă un lasou în jurul coşului de fum, exact în locul însemnat. Dar, înainte să se înhame, se întinse pe burtă pe marginea acoperişului şi, într-o poziţie aproape incredibilă, balansă în gol, pentru a verifica dacă era sau nu lumină în bibliotecă. Camera era cufundată în întuneric, însă ferestrele aveau geamuri duble; iar jos, se căsca o prăpastie de vreo treizeci de metri. Neplăcut surprins de cruda realitate, înjură scurt şi apăsat.

Se redresă, însă, rapid şi se aşeză pe cornişă, cu picioarele bălăbănindu-se în afară. Se aşteptase la prăpastie, dar nu şi la geamurile duble. Devenea destul de periculos. La naiba! Cum putea să rezolve problema ferestrelor? Decise pe loc ca, oricare ar fi fost oferta generalului, să-i ceară dublu.

Chantal ajunse, în cele din urmă, pe acoperiş, silueta sa măruntă făcând cam problematică ascensiunea – fără a mai aminti de micuţul rău de înălţime pe care-l resimţea. Se concentrase, îşi ţinuse respiraţia, apoi, sprijinindu-se serios de burlan, îşi aruncase picioarele înainte, pentru a se sălta pe acoperiş. Când picioarele atinseseră marginea, se rezemase de şindrilă şi, făcând un efort teribil, fu sus. Se afla pe marginea acoperişului, aşezată în patru labe, ca o pisică.

Sigură de sine, urcă până în vârf. Ajunsă de cealaltă parte, se aplecă, reperă balconul pe care-l căuta şi, în fine, începu să se pregătească.

Din rucsac, scoase două plăci magnetice, legate printr-un fir metalic, şi un şperaclu pe care-l luă între dinţi. Înainte să înceapă coborârea, privi din nou spre balcon, pentru a aprecia distanţele. Porni

şi… ateriză cu un zgomot surd, sufocată de zăpadă. Chantal repetase, în gând, fiecare mişcare de o mie de ori. Orice gest conta, fiecare avea un scop şi o durată limitată. Cu nervii tensionaţi, dar cu trupul suplu şi mâinile agile, strecură plăcile în fanta cercevelei până ce simţi că atinge punctele metalice ce formau contactul sistemului de alarmă. Apoi, meşteri broasca. Patruzeci şi cinci de secunde! Chantal avea de ce să fie mulţumită: nu-şi pierduse dexteritatea! Când deschise uşile, firul metalic legat de plăci crease un contact între cele două puncte, conducând curentul şi împiedicând declanşarea alarmei. Tropăi uşor, pentru a-şi scutura picioarele de de zăpadă, şi se strecură în bibliotecă – o umbră mică înghiţită de o umbră mai mare. Ajunse în fundul încăperii, puse şperaclul în cutia sa şi ciuli, urechile. Ecourile petrecerii se auzeau, înăbuşite, însă etajul rămânea învăluit în tăcere. Nu-şi auzea decât bătăile speriate ale inimii. Storurile unei ferestre erau întredeschise, iar luna plină, reflectată de zăpadă, trimitea puţină lumină şi în cameră. Doi pereţi întregi erau ticsiţi de cărţi, din podea până-n plafon. Chantal se îndoia profund că măcar vreuna dintre ele fusese, cândva, citită. Atinse una, şi legătura, încă proaspătă, trosni uşor. În aer plutea mirosul cărţilor noi. Probabil cea mai mare plăcere a lui Jimmy Sandhurst era să cumpere de la cei mai faimoşi librari; şi probabil că Angela se străduise să armonizeze culorile cotoarelor, fără să se sinchisească de valoarea volumelor. Ochii ei se obişnuiseră deja cu semiîntunericul; Examina biblioteca şi găsi exact ceea ce căuta: portretul Angelei Sandhurst, cu colierul de diamante şi smarald, la gât. «Ce neobrăzare! îşi spuse. Ce tupeu – să mergi până-ntr-acolo încât să-ţi comanzi portretul împopoţonat cu bijuterii furate!» O dată în plus, Angela dovedea că nu avea prea multă minte. Spre deosebire de ea, Jimmy avea o inteligenţă vicleană, pe care şi-o folosise doar în afaceri dubioase.

Negocierile sale pentru cumpărarea proprietăţii o dovediseră din plin.

Brusc, un sentiment de nemulţumire puse stăpânire pe sufletul ei. Avea responsabilităţi, nu glumă! Erau oameni care se bazau pe ea, sau, mai precis, pe banii ei. Contabililor de la orfelinat puţin le păsa de unde vin banii, dar Chantal ştia că, de ani şi ani, contribuţiile sale deveniseră parte a bugetului lor. Şi Sandhurst încercase să-i fure. Gândurile îi simplificară munca, fiindcă îi liniştiseră conştiinţa. Această noapte n-avea de ce să o facă să se simtă vinovată.

Totuşi, zece ani de viaţă corectă şi de nenumărate donaţii caritabile abia îi înmuiaseră sentimentul de vinovăţie. Chantal privi îndelung portretul, amintindu-şi de calitatea fără de cusur a fiecărei pietre, perfect tăiate. Angela nu purta cercei – ceea ce ar fi stricat, cu siguranţă, echilibrul tabloului.

Cu un surâs resemnat, reperă luminiţa roşie a celulei fotoelectrice, instalată deasupra ramei. Tatăl ei îi pomenise şi de asta. O privire rapidă în jurul camerei o făcu să descopere un ansamblu modern de scaune daneze; Trase unul dintre ele în faţa tabloului. Punând un picior pe tapiţerie, îşi rezemă rucsacul de genunchi, scoase un stetoscop, un tub de gel, pe care-l strecură în manşetă, şi o altă invenţie Cochard: a oglindă telescopică articulată, prevăzută cu ventuză.

Trecuseră şapte minute. Greul abia acum venea. Chantal îşi oferi cinci secunde, pentru a-şi decontracta degetele şi pentru a-şi elibera mintea de orice gând inutil. Dar amintirile, pe care se străduise să le ţină departe, îi reveneau din nou în minte.

O noapte la Monte Carlo… Afară ploua torenţial. Ea şi Paul alergau sub acoperişul de sticlă al vilei Dubois, fericiţi că dăduseră lovitura, nerăbdători să-şi revadă tatăl şi să se bucure împreună… Când, deodată – lovitura!

Dar barierele mentale coborâră din nou. Nu avea voie să se gândească la noaptea aceea… Nu trebuia să se gândească! Cu o nouă încrâncenare, agăţă oglinda de perete şi încet, foarte încet, începu să intercepteze razele celulei fotoelectrice în mijlocul oglinzii.

Înainte să încerce imposibilul, Yan se gândi că trebuie să mai existe o cale… Coborî panta acoperişului şi urcă din nou, pe partea cealaltă. Aplecat peste bordură, fu încântat să vadă o uşă cu fereastră, un balconaş şi în interior… beznă.

Cu o mişcare agilă, sări în balcon. Zăpada scrâşni. Apucă şperaclul din buzunar, însă, înainte să-l scoată, îşi dădu seama că uşa era deschisă. Ridică privirea pe cerceveaua din lemn şi descoperi plăcile metalice instalate de Chantal.

Chantal verifică unghiul dintre oglindă şi emiţător, asigurându-se că razele aveau o traiectorie corectă, apoi îndepărtă mâinile, precaută. Scoase cu grijă tabloul din perete, abia ţinându-şi respiraţia. O singură mişcare greşită şi… Numără secundele în gând: o mie unu, o mie doi… Adăugă cele cinci secunde obligatorii dintre

oprirea contactului şi declanşarea soneriei de alarmă. Nu se întâmplă nimic.

Trecuseră zece minute. Yan se lipi de perete şi inspecta locul cu privirea. După câteva secunde, căscă ochii, plin de admiraţie: asista la o lucrare de maestru. Să-ţi imaginezi cum să sabotezi un sistem de alarmă sofisticat era ceva, dar s-o şi faci – asta era o capodoperă! Şi această femeie aparţinea, fără doar şi poate, unei rase speciale, nu numai prin calităţi, dar şi prin formele perfecte pe care i le întrezărea.

N-ar fi fost prea inteligent din partea lui să strice o scenă atât de delicată.

Însă, Yan avea îndoieli asupra eficacităţii sistemului instalat între celula fotoelectrică şi oglindă. Dar, fiecare cu metodele sale… Totuşi, i se păru mai sigur să rămână lipit de uşă. Savura momentul, cu mâinile în buzunare: frumoasa din cameră executa partea cea mai grea a misiunii sale.

Însă, un alt gând mai practic făcu să-i dispară zâmbetul de pe buze: dacă ea se gândea să recupereze documentele furate? Trebuia s-o oprească – desigur, într-un mod delicat – dar era constrâns s-o facă. Din fericire, nu părea atât de solidă încât să-i opună rezistenţă mult timp. Chantal apăsă tubul de gel, care se scurse pe uşa seifului, aproape de cifru, apoi lipi stetoscopul. Acum avea mâinile libere.

Un artificier bun are nevoie de o mulţime de lucruri: de ureche muzicală, de instinct sigur şi de mâini care nu tremură. Dar un artificier de excepţie are nevoie de ceva în plus: de o atingere delicată. Chantal avea această calitate moştenită de la tatăl său, Guy Cochard, care-o avea, la rândul lui, de la tatăl său, şi tot aşa din generaţie în generaţie… Era născută într-o familie de hoţi cu tradiţie – hoţi mândri care elaboraseră propriul lor cod moral: Lumea e plină de hoţi. Între ei familia Cochard e cea mai bună şi cea mai cinstită!

Copil fiind, Chantal credea în fiecare cuvânt al acestei devize. Dar descoperise apoi o altă lume, o lume în care membrii familiei sale se dovediră a fi ceea ce dintotdeauna fuseseră: pur şi simplu, hoţi. Îi fusese greu să accepte realitatea şi să poarte vinovăţia acestui stigmat. Să fii oneste şi să fii cel mai bun erau principii de fier, în care Chantal credea cu încăpăţânare. Şi nu mai furase demult… Din acea noapte tristă, în Monaco. «Cel puţin, crezusem că am învins viciul», îşi spuse ea, zâmbind… Dinţii de metal ai încuietorii se ridicau şi cădeau. La dreapta, la stânga, la dreapta… Chantal era aproape de reuşită. Trase

brusc maneta în jos şi seiful se deschise.

— Mă scuzaţi, o întrerupse Yan, calm. Ceasul mental al femeii o luă brusc razna; acele începură să se rotească în toate sensurile, arculeţele ţâşniră, iar castelul din cărţi de joc se prăbuşi în jurul ei. Totuşi, niciun muşchi nu-i tresări pe faţă.

— Nu vă fie teamă, continuă Yan, şoptind. Dar, fiindcă tot sunteţi pe-aici, aş putea recupera şi eu câte ceva? «Să recupereze? Adică şi el voia să fure?» Aceste întrebări, cel puţin stranii, aduseseră cu ele o adiere uşoară de panică. Chantal trase adânc aer în piept, apoi se întoarse încet, cu simţurile ascuţite, cu fiecare nerv al corpului tensionat la maximum. Descoperi astfel o siluetă neagră, conturată în lumina pală ce venea dinspre fereastră.

— Cine sunteţi? articulă ea, într-un sfârşit, fără să-şi dea prea bine seama.

— Yan Peterson. Îşi spusese numele! Incredibil! Trebuia să fie cel puţin nebun! Ei bine, ea nu-i va întoarce acest gest politicos!

— Ce faceţi aici? se încumetă ea să pună o întrebare de-a dreptul îndrăzneaţă, având în vedere situaţia în care se afla.

— Am venit cu intenţia de-a forţa acest seif, dar se pare că aţi lucrat foarte bine. Continuaţi, vă rog. Văzând că Chantal nu mişca un deget continuă:

— Nu sunt copoi, credeţi-mă. Ba chiar, în condiţiile în care nu căutăm amândoi acelaşi lucru, cred că ne-am putea înţelege de minune.

— Şi ce anume căutaţi? „Dumnezeule, ce conversaţie idioată!”, îşi spuse ea.

— Documente furate Guvernului. Dar dumneavoastră? Bărbatul avea o voce profundă şi vorbea pe un ton detaşat; calmul său o influenţă în bine, căci bătăile inimii îi reveniră, oarecum, la normal.

— Eu… nu fac decât să recuperez ceva ce-mi aparţine.

— Atunci, e perfect. Ştiind că hârtiile mele nu vă aparţin, în niciun caz, înseamnă că nu suntem concurenţi. Se pare că Sandhurst are mania de a-şi însuşi bunuri la care nu are dreptul…

— Asta-i meseria lui, admise ea, fără să-l scape din ochi.

— Aveţi nevoie de ajutor? întrebă el, înaintând încet. N-avea deloc intenţia s-o sperie. Oglinjoara nu se găsea decât la câţiva centimetri deasupra capului său. În plus, lucrase atât de bine, încât dorea s-o vadă terminându-şi opera.

— Hm… nu. Prefer să lucrez singură. Chantal părea nepăsătoare în faţa pericolului pe care îl putea reprezenta acest străin. Timpul îi presa… pe amândoi. Dacă el nu dădea alarma şi nici nu-i sărea în cap… atunci nu-i rămânea altceva de făcut decât să-l îndepărteze şi să-şi termine treaba.

După un suspin lung, se reîntoarse la lucru. Restul misiunii ei era din ce în ce mai delicat, întinse mâna spre cutia de catifea ce adăpostea bijuteriile şi o trase. Verifică conţinutul, apoi răsturnă totul în rucsac. Înainte să închidă la loc uşa seifului, simţi pe umăr mâna lui Yan.

— Ai încredere în mine, îi şopti. Nu va dura mai mult de o secundă.

După ce-şi potrivi o lanternă minusculă între dinţi, scoase din seif un vraf de hârtii şi începu să le răsfoiască. Fiecare gest era eficient; nicio mişcare nu era în plus şi, în mai puţin de un minut, era în posesia a ceea ce căutase. Puse restul la loc, după care băgă lanterna în buzunar.

— Mulţumesc, articulă el. Chantal avu senzaţia că simte o nuanţă de ironie în vocea lui şi şi-l imagină cu un surâs viclean pe faţă. Yan îşi îndesă documentele sub centură.

— Vă mulţumesc sincer pentru ajutor…

— Nu cred că aş fi reuşit să menţin atât de mult timp deconectat sistemul de alarmă. Mă aşteptam să găsesc seiful, dar nu eram cu adevărat pregătit pentru tehnicile furtului profesionist de mare clasă. Nervozitatea lui Chantal creştea pe măsură ce sentimentul de vinovăţie i se accentua. Voia să termine cât mai repede.

— Sunteţi foarte dotată pentru această meserie, continuă el. Am sosit la timp pentru a asista la spectacol şi…

— Gura! şuieră ea printre dinţi, în culmea iritării. Începuse să-şi piardă cumpătul; acest străin vorbăreţ n-o ajuta, în niciun caz, să se concentreze, închise mecanismul cifrat al seifului, în treizeci de secunde, era timp să refacă celula fotoelectrică.

— Acum, plecaţi! ordonă ea. E o muncă delicată şi nu vreau să…

— Să stric totul, nu? E-n regulă, vă ascult! mai era şi politicos, pe deasupra!

Destinzându-şi degetele, Chantal încercă, fără succes, să şi-l scoată din minte.

Distrată, atinse oglinda, care începu să vibreze periculos. Îşi

îndepărtă mâinile tremurânde şi transpirate, le şterse şi reîncepu operaţia. Cu mii de precauţii, îndepărtă oglinda de raza emiţătorului. Numără în gând fiecare secundă care Credea: şapte, opt, nouă… în cea de-a zecea secundă, oglinda alunecă în palmele sale transpirate de emoţie, reflectând, la întâmplare: întuneric, lumină, iar întuneric.

— Fir-ar! mormăi ea, pe un ton aproape plângăreţ. O agăţă de perete, sări de pe scaun, îşi strânse lucrurile într-o clipă şi se îndreptă grăbită spre uşă, numărând din nou. Trei, patru, cinci… Alarma începu să răsune în momentul în care era deja pe balcon. Detaşă plăcile magnetice dintr-o mişcare şi se urcă pe balustradă. În acel moment, două braţe puternice o traseră în sus, pe acoperiş, în timp ce proiectoare puternice începuseră deja să măture pereţii vilei, transformând noaptea în zi. Urletul asurzitor al alarmei îi vuia în urechi şi în creier Alergară împreună pe acoperiş, dar, când ajunseră în vârf şi ea vru să se întoarcă pe unde venise, Yan o apucă de centură şi o trase spre panta de deasupra prăpastiei. Nu prea era momentul potrivit să stea la discuţii.

Când ajunseră la jumătatea drumului, răsună un foc de armă. Amândoi rămaseră ţintuiţi. O secundă mai târziu, Yan se aruncă deasupra ei şi se rostogoliră împreună până la coşul de fum. Inimile lor băteau nebuneşte.

— Dumnezeule! suspină ea, încercând să-şi controleze senzaţia de déjà vu care o paraliza. În urmă cu zece ani, o persoană la care ţinuse dispăruse în circumstanţe asemănătoare. Ar fi trebuit să-şi amintească de asta ceva mai devreme.

— Dumneavoastră aţi spus-o! murmură Yan, ţinând-o încă de mână.

Ce-o să gândească generalul Moore? Nu prea era el făcut pentru genul ăsta de aventură… De ce se înhămase la aşa ceva? O să fie uşor, i se spusese. Cuvintele acestea ar fi trebuit să-i dea de gândit… Ce îndepărtate i se păreau marea albastră şi nisipul fierbinte al Mexicului! Avea, în schimb, şindrilă îngheţată, gardieni care îl aşteptau jos, cu pistoale, şi o femeie ciudată, lipită de el. La urma-urmei, poate că lucrurile nici nu stăteau chiar aşa de rău!

Ridicând uşor capul, o privi pe Chantal. Fulgi de nea i se opriseră în păr şi în genele lungi. Faţa ei înnegrită îi făcea, parcă, şi mai mari ochii deja măriţi de spaimă. Pieptul îi tresaltă, lipindu-se de al lui. Yan ştia că teama era, în general, contagioasă şi se hotărî s-o destindă

puţin.

— Nici măcar nu mi-ai spus cum te cheamă.

— E aşa de bine! îi răspunse fata, surprinsă şi ea de acest răspuns.

«Cine e acest bărbat?» se întrebă ea. Dacă l-ar fi întrebat, cu siguranţă că i-ar fi spus, dar, prefera să nu ştie. Trei noi împuşcături răsunară, una după alta. De fiecare dată, Yan o strângea mai tare la pieptul său. Chantal tresărea şi îşi înfigea unghiile adânc în umerii lui, pe sub haină. Îi simţea muşchii încordaţi, forţa braţelor puternice, protectoare, răsuflarea fierbinte. Răsună un ultim foc de armă, lăsând să seaudă doar huruitul alarmei. Buzele lui îi sărutară lobul delicat al urechii.

— Cum? murmură ea, nevenindu-i să creadă.

— Miroşi atât de bine… «Cel puţin, i-am distras atenţia», gândi el. Avea, într-adevăr, un parfum suav, de femeie. Acest miros îi trezea amintiri pe care era incapabil să le definească cu exactitate:

— La o sută de dolari uncia, cred şi eu că miros bine! îi aruncă ea.

Mătuşa ei, Elise, îi cumpăra, întotdeauna, cele mai extravagante daruri. Dar, ce-i venise să se gândească la asta tocmai acum? Mătuşa sa s-ar simţi de-a dreptul jignită dacă ar fi ştiut ce face nepoata în acel moment; nu ar fi fost neliniştită, ci doar jignită de faptul că darurile erau folosite în acest fel.

«Dumnezeule, îşi zise, dacă ar înceta să-mi mai sufle în ureche!» Era cam tulburător… Tulburător şi fierbinte, trebui ea să admită. Nu i se mai întâmplase să întâmpine asemenea probleme de concentrare.

— De-a dreptul bine, continuă Yan; strângând-o şi mai tare în braţe. Prea bine ca să pierdem momentul…

Chantal deschise gura, încercând să protesteze, dar cuvintele i se topiră, când el îşi lipi buzele de ale ei. Un frison straniu o cuprinse, dându-şi seama că: un străin o îmbrăţişează, într-o poziţie de-a dreptul indecentă, şi că un sărut poate să-i oprească sensul timpului şi al realităţii. Nu tăcerea o avertizase că se întâmpla ceva, ci glasurile ameninţătoare care veneau de jos. Yan ridică ochii şi îi mângâie obrazul cu degetele. Se priviră ochi în ochi, o secundă dureros de lungă.

Fără să-şi dea seama, Chantal îşi trecu limba peste buzele abia sărutate.

O incita prezența acelui bărbat, a cărui identitate îi era necunoscută. Cine era el? Această întrebare o obseda, însă refuza s-o recunoască. Deocamdată, nu voia să se implice. N-ar fi avut niciun sens.

— Trebuie s-o șterg de-aici, șopti ea, încercând să se desprindă din îmbrățișare.

— Și eu, răspunse el imediat, îndepărtându-se ușor de el, Chantal îndrăzni să arunce o ocheadă peste una dintre crestele acoperișului. Primul lucru pe care îl înțelesese era că n-avea nicio șansă să coboare pe acolo; al doilea – se afla într-o capcană. Se auzeau voci venind dinspre trei laturi ale vilei – iar cea de-a patra nu-i oferea altceva decât prăpastia. Cu pumnii strânși de furie, îi veni să-l calce în picioare pe imbecilul ăsta, care o făcuse să rateze totul. Ce mai conta îmbrățișarea dulce pe care i-o oferise! Și, pentru că își aminti de îmbrățișare, își promisese că i-o va plăti!

— Rămâi culcată! îi ordonă Yan, aproape răsucindu-i brațul ca s-o lipească de șindrila acoperișului.

— Lasă-mă în pace! Dar putea avea ultimul cuvânt în fața lui? Ținându-i cu putere brațul, Yan o obligă să-l urmeze, târând-o aproape spre… prăpastie!

Yan se opri la numai un metru de bibliotecă și se ridică în genunchi. Desfăcu o coardă pe care o balansa deasupra hăului. Era, totuși un om prevăzător… Îi aruncă o privire rapidă. Fără să fie expertă în alpinism, știa cum poate fi folosită o coardă. Îl ajută să pregătească totul. Un zgomot metalic îl avertiză pe Yan că Chantal era gata. Chiar înainte ca el să-i spună, fata începu să coboare cu o viteză vertiginoasă, în întunericul prăpastiei. Picioarele sale loviră puternic geamurile duble ale uneia dintre ferestre, făcând-o să se izbească de perete. Își continuă, totuși, coborârea în gol. Peste câteva secunde, ateriza pe fundul hăului.

Frica paralizantă îi trecuse. Cu mișcări rapide, dar metodice, își scoase harnașamentul și trase ușor de coardă, pentru a-l atenționa pe Yan. Era rândul lui.

Scrutând întunericul din jur, Chantal căută repede o ieșire, dar nu apucă să facă prea mulți pași. O lumină puternică se aprinse chiar în fața ei. Dându-se brusc înapoi, ridică ochii și descoperi că fereastra bibliotecii era luminată, exagerând monstruos silueta lui Yan, care cobora pe coardă. Incapabilă să facă vreun gest, Chantal rămase stană de piatră, cu ochii fixați pe peretele casei.

— Hai, mişcă! îşi spuse, dar fără niciun rezultat. Nici nu simţise frigul umed care începuse s-o cuprindă, nici sângele care-i ţâşnea din palmele tăiate de coardă. După încă un salt sau două el ar fi ajuns în dreptul ferestrei. Chantal îşi ţinu respiraţia, fără să-şi dea seama că se ridică şi se apropie. Ar fi vrut atât de mult să treacă… Atunci reîncepu coşmarul care o chinuia de ani şi ani. Răsunară două împuşcături, aruncând în toate părţile mii şi mii de aşchii de sticlă. Instinctiv, Chantal, îşi ascunse capul între umeri şi închise ochii. Nu înainte de a-l vedea pe Yan izbindu-se de zid.

CAPITOLUL 2

O ploaie de cioburi de sticlă căzură peste ea, lovind-o. Chantal îşi acoperi iute capul cu braţele, rugându-se să înceteze totul. «Paul… Paul…». Acest prenume o invadă, aducând cu sine imagini care o făcură să izbucnească în plâns.

Câteva secunde mai târziu, coşmarul luă sfârşit, iar ea reveni la realitate. Nu era la Monaco. Acolo nu erau nici prăpastia, nici coarda care atârna inertă – nu foarte departe – şi nici frigul care-i muşca din trup. Ridică privirea încet şi-l descoperi pe Yan, atârnând în mijlocul râpei şi legănându-se, primejdios, în gol.

«Şterge-o de-aici!» îşi spuse, dintr-un puternic instinct de conservare. Dar un alt gând o luă în stăpânire: Ajută-l! Dacă n-ar fi tras de coardă din toate puterile, aceasta s-ar fi înfăşurat, de partea cealaltă, bărbatul ar fi căzut şi s-ar fi zdrobit.

Chantal se agăţă de coardă şi trase, cu toată forţa de care era în stare.

— E la mine! Hai, coboară încet! strigă ea, în timp ce ecoul vocii se ridica deasupra falezei. Yan încă se răsucea, când se simţi trasă în sus de coardă. Cu picioarele abia atingând pământul, se prinse de un trunchi şi trase din răsputeri.

— Haide o dată! urlă, panicată. Dar el nu părea a fi într-o situaţie prea fericită. Coarda de rapel îi scăpase şi, în plus, îşi zdrelise rău obrazul de o piatră ascuţită. Avusese prezenţa de spirit să coboare pe lângă fereastră, dar timpanele îi răsunau şi capul îl durea înfiorător. Dintr-odată, o auzi pe Chantal, care urla din rărunchi, încurajându-l.

Întinzând mâna, pentru a apuca din nou coarda, simţi o durere puternică străbătându-i umărul şi braţul, care nu-l mai asculta. Zgomotul din timpane crescu asurzitor şi se întrebă dacă ajunsese la capătul…

— Hai, coboară, neam de…! Coboară o dată! strigătul de jos îi răsuna în creier, trezindu-i instinctul de supravieţuire. Fără să se mai gândească la durerea din umăr, reuşi să apuce coarda. Nu prea avea de ales: trebuia să coboare, şi încă repede! Se lăsă să alunece, metru cu metru, de-a lungul firului care-l ţinea în viaţă. Ajuns jos, se simţi înlănţuit de două braţe suple – dar puternice – ce-l ajutară să pună piciorul pe pământ.

— Mulţumesc, şopti el, articulând o grimasă de durere, atunci când ea îl sprijini.

Părea că atingerea solului îi mai trimisese puţină forţă.

— Dar eşti rănit! exclamă Chantal, văzându-i mai bine obrazul şi urechea, pline de sânge. Ea părea atât de mică şi neajutorată, încât Yan se întrebă o clipă dacă n-a comis o corupere de minoră, sărutând-o. Spera că nu, fiindcă avea intenţia s-o mai facă…

— E doar o zgârietură, o asigură el, constatând surprins că rana îl durea mai mult decât se aştepta.

— Trebuie să fugim de-aici!

— Sunt epuizat… Ce facem?

— Cum ce facem? N-ai nimic pregătit?

— Ba da, am un snowmobil.

— Unde?

— La mai puţin de o sută de metri, spre nord.

— Poţi să mergi?

— Cred că da… Yan verifică dacă se poate baza pe genunchii săi. O privi, pentru o clipă, în ochi, iar ea repetă.

— Hai, să fugim! Chantal ascultă prima de propria-i comandă şi porni în goană spre celălalt capăt al râpei. Străinul o urmă, cu destulă greutate. Tremurând, femeia reuşi să se ridice în mâini până sus, înfundându-se în stratul gros de zăpadă. Întinse apoi mâna şi-l ajută să se caţere pe ultimii metri.

Într-un sfârşit, se aşezară amândoi, cu răsuflarea tăiată.

— Îmi pare rău, articulă Yan. După respiraţia lui sacadată şi greoaie, Chantal îşi dădu seama cât trebuie să sufere. Dar îi acordă doar cinci secunde; niciuna în plus.

— Bine, atunci… La revedere şi noroc! îndrăzni ea, ghicind ridicolul cuvintelor sale. Yan mormăi ceva, care se voise un fel de răspuns. Lumina lunii pline cădea straniu pe faţa lui murdară şi chinuită, subliniind linia maxilarului şi pomeţii însângeraţi. Celelalte

trăsături ale sale rămâneau încă un mister pentru ea; Chantal se pomeni întrebându-se: «Oare cu cine seamănă?» Cele cinci secunde trecuseră de mult…

— N-ar prea trebui să rămânem aici, spuse ea, dându-şi drumul pe zăpadă.

— Pot să te însoţesc? Această întrebare i se păru atât de caraghioasă, încât Chantal nu-şi putu reţine un surâs.

— N-aş crede. Dar bâzâitul de motor al unui snowmobil, nu departe de ei, o făcu să-şi schimbe repede părerea.

— La urma-urmei, poate că nu-i o idee atât de rea, răspunse ea, refuzând să-i declare că nu urcase niciodată într-un astfel de mijloc de transport.

— Atunci, hai! propuse el. Se ridică încet şi-i întinse un braţ, după ajutor.

— Trebuie să-mi recuperez schiurile, îşi aminti ea, dintr-odată.

— Te urmez, atunci… Luna plină le era şi folositoare dar şi periculoasă, având în vedere felul în care se strecurau de la un copac la altul, amestecaţi cu umbrele nopţii. Cinci minute mai târziu, Chantal regăsise ascunzătoarea. Mai multe snowmobile patrulau pe-aproape; farurile lor măturau întunericul cu fascicule orbitoare de lumină. Chantal luă schiurile, iar Yan – rucsacul. Îi făcu semn să aştepte, strângând-o de braţ. Un snowmobil trecu aproape pe lângă ei, după care dispăru în noapte. Aşezat în spatele ei, Yan îi făcu semn să pornească. Şi Chantal porni. Instinctul o îndemna să coboare nebuneşte panta, dar se abţinu. Ştia că acest necunoscut era singura ei şansă de a reuşi. Căutarea snowmobilului îi îndepărta din ce în ce mai mult de drum; Chantal îşi pierdea încet-încet încrederea. În planul ei iniţial nu apărea niciun străin, pe care-culmea! să-l mai şi urmeze cine ştie unde! Încerca să se liniştească repetându-şi că, până la urmă, dacă nu vor găsi snowmobilul, va încerca ea să regăsească drumul. Simţul său de orientare era singura garanţie că nu se va pierde prin munţi. Se simţea în stare să schieze ore în şir, dacă era nevoie. La un moment dat, Yan se clătină şi căzu. Ca să-l evite, ea trebui să facă rapid un viraj. Dar, chiar înainte ca Chantal să-i întindă mâna, el se ridică, gata din nou de drum. Fata hotărî că e mai bine să rămână în spatele lui, urmându-l şi supraveghindu-l, totodată. În sfârşit, Yan se opri în vârful unei stânci enorme din granit, ce ascundea o groapă în care se găsea preţiosul lui snowmobil. Femeia răsuflă uşurată. Salvarea lor era acolo!

Îşi scoase schiurile, în timp ce el încăleca vehiculul. Când era gata să pună cheia în contact, Chantal îi atinse braţul.

— Chiar în clipa în care vei porni această… maşinărie, ei îşi vor da, repede, seama unde suntem. Lasă-mă să te conduc, ştiu mai bine locurile.

Nici măcar nu era o propunere. Era un ordin.

Însă Yan nu se formaliza. Fata aceasta avea o superbă siguranţă de sine. Îi aruncă un zâmbet distrugător (era ultimul lucru la care putea să se aştepte ea, dată fiind starea lui de oboseală).

— Ai reuşit de minune să deschizi seiful acela, drăguţă, însă acum e mai bine să ai încredere în mine. Sunt cât se poate de capabil să mă descurc prin munţi. Spune-mi unde vrei să ajungi şi te conduc. Încrederea şi liniştea pe care o afişa el îi dovediră că era cât se poate de sigur pe sine. Pentru a doua oară, Chantal se întrebă cine se putea ascunde în spatele acestei măşti murdare şi obosite care era figura lui. Hotărât lucru, figura lui îi plăcea. Dar asta nu însemna că avea voie să se lase ameţită de amintirea sărutului său…

— Ce-ţi mai face umărul?

— Rău, răspunse el. Dar n-am curajul să mă uit mai atent, până nu ne vedem scăpaţi de-aici. Această mărturisire o surprinse. Se simţea atrasă de acest străin, fără să-şi poată explica prea bine de ce. Lângă el, nu mai simţea teama, ci un optimism aproape incredibil – oricum destul de puternic ca s-o facă să uite pericolul situaţiei.

Chantal îşi lipi schiurile unul de celălalt şi le strânse sub braţul stâng, după care se aşeză în spatele lui Yan, prinzându-l bine de talie. Degetele se înfipseră adânc în muşchii lui încordaţi, însă fără a-şi da seama de intimitatea gestului, în acel moment, singurul gând care o preocupa cu adevărat era cel că Yan promisese s-o scoată de acolo. Străinul răsuci cheia de contact şi, imediat, snowmobilul deveni atât de zgomotos şi puternic, încât Chantal se dezechilibra.

— Ce fel de snowmobil e ăsta? întrebă ea, surprinsă.

Un alt surâs maliţios se desenă în colţurile buzelor lui:

— Cu turbocompresor, răspunse el, după care porni. Maşinuţa demară ca o rachetă.

Aşa cum prevăzuse şi Chantal, celelalte snowmobile îi reperară imediat şi urmărirea începu. Niciunul, însă, nu-l putu ajunge pe cel al lui Yan. E drept că, pe toată durata acestui rodeo, fuseseră de mai multe ori la numai un pas de catastrofă, însă nicio clipă Chantal nu se

îndoise – instinctiv – de calităţile bărbatului din faţa ei. Deşi se părea că n-aveau nicio şansă să se facă pierduţi; urmele pe care le lăsa snowmobilul în zăpadă ar fi putut conduce până şi un orb… La un moment dat, se opriseră în vârful unei coline; Chantal rămase agăţată de el şi-l ţinea bine, iar ei arăta precum un om de zăpadă, din cauza zăpezii stârnite în timpul urmăririi.

Cam la opt kilometri depărtare de vila Sandhurst, fata îl îndrumă către un drum sinuos, ce ducea spre cabana ei. Imediat, snowmobilul se cabră, se aplecă, se redresa miraculos, iar Chantal se întrebă a mia oară dacă mai avea sens să continue această cursă nebună. Yan, însă, nu părea să-şi pună această problemă. Ba chiar – de plăcere sau din masochism – lua curbele cele mai accidentate suficient de periculos pentru ca inima însoţitoarei lui să nu mai ajungă să se liniştească. Dintr-odată, snowmobilul părăsi drumul, îndreptându-se către un grup de arbori. Chantal se agăţă nervoasă de bluzonul lui şi încercă, fără succes, însă, să-l îndrepte pe drumul cel bun. Abia după ce mai făcură cam cinzeci de metri, la întâmplare, Yan opri motorul.

— Ce Dumnezeu faci? îl întrebă ea, exasperată.

— Aş vrea să ştiu încotro mă conduci tu, aşa…

— Eu sunt cea care te conduce, nu?

— Ne tot întoarcem şi iar ne întoarcem, fără să ajungem niciunde!

— Niciunde?! Exact acolo trebuie să ajungem! strigă ea, arătând jos, în vale, cu degetul. Dintr-odată, o împuşcătură îi făcu să se arunce la pământ. Yan încă o ţinea de mână pe Chantal, care, nemulţumită de faptul că nu voia să-i dea drumul, porni un val de înjurături în franceză, atât de colorate şi de multe, încât îl uimi de-a binelea.

— Bravo! lăsă el să-i scape.

— Dumnezeule! înţelegi, deci, franceza?

— Numai pe-a ta. Sunt incapabil să citesc un meniu.

— Ei bine, eu sunt capabilă de mai multe.

— Felicitări! ricană el, apropiindu-se. Dar eşti capabilă şi să ne scoţi din rahatul ăsta? O nouă împuşcătură răsună, aproape de ei. Yan se rostogoli deasupra ei, pentru a o proteja de această moarte ce venea din întuneric.

Minute întregi trecură astfel, fără să se audă altceva decât zăpada ce cădea din copaci cu un zgomot surd. Yan ridică încet capul şi îşi încordă auzul

— Nici nu mai pot respira, şopti Chantal, acoperită cu totul de trupul bărbatului.

— Ssst… ordonă el, mângâind-o uşor. Încotro şi asupra cui trag? Trebuie să fie la cel puţin un kilometru de aici.

— Asupra noastră, vezi bine! încercând să-şi facă loc, simţi cu mâna o pată umedă şi cleioasă pe sweaterul bărbatului. Un frison o cuprinse.

— Dumnezeule, Yan! Sângerezi! Sângerezi serios!

— Nu-mi spui nimic nou, draga mea. Mi-am dat şi eu seama de asta, mai demult!

Se uită la ea şi i se păru palidă şi deznădăjduită, îi trecu uşor mâna prin părul auriu, adăugând:

— Dar sunt bine. Oricum, încă n-am murit. Părul ei i se păru minunat, pielea – fină şi parfumată. Atingând-o, se simţea mai încrezător în cele ce urmau să se întâmple.

— Trebuie să luăm o hotărâre şi am deja o idee… Cât de departe suntem de locul unde voiai tu să ajungem?

— Cabana mea e cam la trei kilometri.

— Unde? Cu privirea aţintită asupra petelor de sânge care-i pătau haina, Chantal ezită să răspundă, înţelegând că nu aveau prea multe şanse să regăsească repede drumul.

— Voi fi sincer cu tine: cred că ne-am rătăcit şi… distanţa dintre noi şi urmăritorii noştri nu-i prea mare. Aşa că… ori mor de frig, ori mă salvezi… Lasă-mă să rămân la tine.

— Încă nu-s la mine.

— Dar vei fi, în treizeci de secunde, dacă vei fi atât de rapidă cum cred. Aş putea să-i reţin, până ajungi tu.

— Şi dacă nu-ţi voi spune unde locuiesc?

— O să-mi pară rău şi-o să-mi fie foarte rău. În sufletul său, Yan ştia că vorbea sincer. De-a lungul coborârii lor nebune, îşi dăduse seama că această femeie, care îl salvase, care îl îmbrăţişase, trezise în el o emoţie nouă şi nebănuită.

La rândul ei, Chantal înţelese atunci că el are, într-adevăr, nevoie de ajutor. Ea era singura lui speranţă. În doar o noapte, viaţa sa se legase de viaţa acestui străin şi dorea din răsputeri ca el să rămână în viaţă. Fără să mai stea prea mult pe gânduri, îi arătă rapid direcţia pe care trebuia s-o urmeze, sperând din suflet să nu fi comis cea de-a doua mare greşeală a vieţii sale. Prima consta în faptul că era născută

Cochard – moştenire imposibil de evitat. Trecuseră deja zece ani de când se descurca singură şi cinci ani de când reuşise de minune ca agent imobiliar. Şi, totuşi, simţea încă chemarea răzbunării şi greutatea unei datorii neplătite.

— Îţi mulţumesc! încă ceva… Cum te numeşti? «De ce nu?» îşi spuse ea.

Oricum, era prea târziu pentru ca acest gen de informaţie s-o pună în pericol.

— Chantal Cochard, articulă ea. Yan îi repetă încet numele, cu un surâs abia schiţat în colţul buzelor, şi se ridică într-un cot, astfel încât să se apropie cât mai mult de ea

— Îţi mulţumesc, Chantal, murmură, înainte să o sărute. Cu braţul liber, îi sprijjni capul. Apoi îşi plimbă, cu infinită tandreţe, buzele de-a lungul feţei ei, mângâindu-i astfel obrajii. Chantal se abandonă, încă o dată, plăcerii de-a se şti îmbrăţişată şi sărutată de acest străin. Fără să-şi poată controla gesturile, ridică mâna spre el; degetele ei timide descoperiră faţa aspră şi maxilarul puternic, pometii însângeraţi şi răcoarea frunţii sale. Îi mângâie obrazul, simţind cum muşchii se destind sub piele. Yan o cuprinse de după umeri şi o îmbrăţişă cu pasiune. Savura dulceaţa gurii ei, cu lăcomia unui muribund. Chantal îi răspunse, exact în momentul în care se auzi o nouă împuşcătură, nu departe de locul unde se aflau.

— Tot ei, şuieră el, desprinzându-se. Strâmbându-se de durere, strecură sub haina femeii documentele încă jilave de la căldura corpului său.

— Washington, generalul Moore. Aminteşte-ţi că mă numesc Yan Peterson.

Încă o sărutare fierbinte, după care o ajută să se ridice şi să-şi pună schiurile. Îi ură succes.

— Yan… pronunţă ea, cu voce slabă.

— Asociaţi? propuse el, întinzându-i mâna.

— Asociaţi, repetă ea.

— Atunci, dă-i drumul, Chantal! Schiază ca şi cum ai avea o haită de lupi pe urmele tale.

În mai puţin de treizeci de secunde, tânăra femeie dispăru în umbra copacilor. Yan se asigură că rezervorul cu benzină era satisfăcător. Scoase, din buzunar, un cuţit din acelea folosite în armata elveţiană şi un fular, din care tăie două bucăţele. Introduse un capăt în

rezervorul de benzină, iar pe celălalt îl lăsă să atârne. Scrută întunericul şi reperă chiar în spatele lui obstacolul perfect: doi pini uriaşi, culcaţi la pământ, aproape fără ramuri. O lumină orbitoare izvora din înaltul colinei: oamenii lui Sandhurst îşi începeau coborârea, în căutarea lui.

Târâind arborii în drum, Yan simţi durerea din umăr ascuţindu-se. Uni trunchiurile unul de celălalt, legându-i de vârfuri. Trei alte faruri se alăturară primului şi începură să mături zăpada, centimetru cu centimetru, luându-se după urmele snowmobilului. Inima îi bătea ca o nebună. Alergă din răsputeri, până ce ajunse la snowmobil. Primul chibrit se stinse înainte ca stofa fularului să se aprindă. Cel de-al doilea ţinu mai mult, dar flacăra se stinse la primul nod al ţesăturii. Repede, Yan cufundă în benzină întreg fularul, scoţându-l din rezervor îmbibat din plin. Un snowmobil se zdrobi de bariera pe care abia o pusese în drum, cu un zgomot sinistru de fierărie. Yan mai aprinse un chibrit şi, apoi, o luă la fugă cât îl ţinură picioarele. Cu mâinile şi picioarele aproape amorţite de efort, Chantal îşi croia drum spre vârful ultimei coline, înainte de a porni pe scurtătura ce tăia muntele. Muşchii încordaţi îi strigau, parcă, să mai încetinească, dar încerca să nu-i ia în seamă. Dintr-odată, auzi zgomotul exploziei. Înţepeni. Genunchii îi tremurau de teamă şi de frig. O lumină roşie izbucni în vale, urmată de o perdea neagră de fum. Neliniştită, murmură încet: Yan… Strânse documentele pe care acesta i le dăduse, verificând parcă existenţa lor. Washington. Generalul Moore. N-avea de ales. Deveniseră asociaţi. Un imens val de tristeţe o cuprinse şi, cu răsuflarea tăiată, îşi reluă drumul.

Cu cât se apropia mai mult de cabana ei, cu atât începea să-şi dea seama, din ce în ce mai acut, de tot ce se întâmplase. Picioarele sale, epuizate, aproape refuzau s-o mai conducă iar ea era prea bulversată ca să le mai poruncească. Cu fiecare pas, schiurile o luau razna; picioarele îi tremurau atât de tare, încât era o minune că-l mai poate face pe următorul. În sfârşit, întrezări luminile vilei Palmer, apoi cele ale cabanei sale, la mai puţin de cinci sute de metri.

Ajunsă în faţa scării de lemn, îşi scoase schiurile şi sui cele câteva trepte cu ultimele puteri. Degetele îngheţate o furnicau şi o dureau, iar capul îi era cuprins de ameţeală. Chantal deschise, în sfârşit, uşa. O pală de aer cald o cuprinse. Trânti uşa în spatele ei şi se prăbuşi, plângând, pe mocheta holului. Neliniştea, teama, oboseala –

toate o cuprinseră dintr-odată. Şi toate aceste emoţii ale sale erau provocate de un bărbat pe care, aproape, nici nu-l cunoştea.

De generaţii, furtul reprezentase pentru membrii familiei Cochard un fel de joc, un pariu al inteligenţei şi ingeniozităţii, fără o implicare emoţională prea profundă. Dar acum-ca şi atunci, la Monte Carlo-tânăra femeie simţi din plin tensiunea şi efortul emoţional.

Fără să se ridice, îşi scoase căciuliţa şi o apăsă deasupra gurii, pentru a-şi înăbuşi suspinele. Părul blond şi lung îi căzu în ochi şi se umezi din cauza lacrimilor.

Ajunse până la baie, aproape târându-se, deschise apa caldă şi, dezbrăcându-se, îşi dădu drumul în cadă. Unde adormi…

Yan ajunse în vârful colinei şi rămase acolo, lungit. Umărul îl durea înfiorător, îl ardea, şi tot trupul parcă striga această durere crâncenă. Cu ochii închişi, numără până la zece, jurându-şi să se ridice şi să continue înainte s-ajungă cu numărătoarea la nouă. La opt, făcu primele mişcări, încercând să se ridice. La nouă, căzu înapoi, inert, în zăpadă. Deschizând cu greu pleoapele, întinse gâtul, încercând să privească de cealaltă parte a colinei. Drumul despre care-i povestise Chantal începea câţiva metri mai jos. Se întoarse şi privi înapoi cum lumina exploziei începea deja să se stingă. «Ca şi tine, dacă nu reuşeşti să te ridici…», gândi el. Îngenunche, implorând ajutor Cerului. Trebuia să ajungă jos, în vale. Ţinându-şi braţul rănit, îşi începu, în sfârşit, coborârea.

Alunecând, căzând şi ridicându-se pe panta înzăpezită. Clătinându-se.

CAPITOLUL 3

Chantal se trânti pe balansoarul din faţa şemineului, cu ochii aţintiţi pe ceasul din perete, îl avea de la bunicul ei. Focul viu împrăştia în cameră o căldură plăcută.

Cabana era micuţă, dar decorată cu mult bun-gust Pereţii erau din acelaşi lemn de pin ca şi parchetul, iar ferestrele mari dădeau spre est, sud şi vest. Covoare în culori stinse – oferite de mătuşa Elise – înveseleau parchetul, iar o canapea primitoare trona în mijlocul încăperii. Pendula bătu ora unsprezece şi jumătate.

Chantal îşi propuse să aştepte până la douăsprezece, după care să plece în căutarea lui. Cu mâna încă tremurând, îşi turnă un deget de brandy într-un pahar, în care îşi muie buzele, în timp ce gândurile i-o luau razna, vagabondând prin trecut.

— Bea asta! îi ordonă tatăl său, deschizându-i cu greu pumnul.

Ca într-un fel de acord cu lacrimile ce-i brăzdau obrajii, ploaia bătea în ferestrele casei lor dintr-un sătuc francez. Chantal bău, dintr-o înghiţitură.

— Papa, datorită lui Paul mă aflu în viaţă. Nu voiam să-l părăsesc… E rănit… Rănit şi singur, pe acoperişul familiei Dubois…

— Nu, Chantal. La această oră, poliţia i-a pus de mult cătuşele la mâini. Nu mai putem face nimic în această seară, fără să fie periculos pentru tine. Mâine dimineaţă voi da un telefon, iar tu vei fi deja departe.

Îi trecu, cu tandreţe, o mână peste obraji.

— Unde sunt bijuteriile?

— Paul le-a păstrat asupra lui, pentru ca poliţiştii să nu mă urmărească. Dar asta n-o să-i împiedice să observe că am fost doi… Ce o să i se întâmple, acum?

— Nimic, îi răspunse el, sec. Paul le va înapoia bijuteriile, iar eu îi voi convinge pe Dubois să nu înainteze plângere. Trecutul lor e destul de plin de bubuliţe… Aşa că, nu cred să nu se împotrivească… Niciunul dintre clienţii noştri nu-i curat – niciunul, fetiţo! – în afara familiei princiare. În peste o sută de ani, cei din familia Cochard nu s-au atins deloc de bijuteriile Alteţelor lor.

— Şi unde mă voi duce? La Paris?

— Nu, draga mea. Vei pleca în America, la mătuşa ta, Elise… până ce lucrurile se vor aranja aici. Îl voi dezavua pe Paul, pentru ca scandalul să nu se răsfrângă asupra micului nostru negoţ de bijuterii. În câţiva ani, totul va fi uitat. E singurul mijloc, crede-mă! Încrederea pe care tatăl său o dovedea nu-i micşora sentimentul de vinovăţie faţă de fratele ei.

— De ce Paul să rămână singurul vinovat pentru toate astea? Sunt la fel de vinovată ca şi el. N-ar fi trebuit să mă îndemne să plec.

— Paul a făcut ceea ce trebuia să facă un om de onoare. Şi nu te nelinişti în privinţa lui: nu-i voi lăsa să-l închidă. Au o datorie faţă de mine. Lumea e plină de hoţi, indiferent că se numesc Cochard sau Dubois, indiferent dacă se găsesc sau nu de partea legii, asta e, fetiţo… Acum, tu trebuie să faci exact ce-ţi spun eu. Fugi să-ţi pregăteşti valizele. Eu am s-o sun pe Elise…

Lumea e plină de hoţi… Chantal îşi terminase brandy-ul şi se îndreptă spre masă, ca să-şi mai pună unul. Tatăl său avea perfectă

dreptate în privinţa hoţilor dar greşise în celelalte privinţe. Familia Dubois nu fusese convinsă să-şi retragă plângerea şi Paul înfundase închisoarea, fără să mărturisească vreodată cine-i fusese complice şi fără să-i scrie măcar un singur rând. De zece ani purta povara vinovăţiei faţă de el. Lumea bună din Monte Carlo nu uitase încă întâmplarea şi, deşi mica afacere cu bijuterii a familiei Cochard reuşise să supravieţuiască complotului, şi, doar cu numai câteva luni în urmă – ironia sorţii! – magazinul fusese prădat. Tatăl său, cel mai celebru hoţ de pe întreaga Coastă de Azur, fusese ruinat de alţi hoţi! Dar Chantal ştiu că destinul îi surâde din nou, când zărise colierul, la Hotelul Orléans, la gâtul Angelei Sandhurst – proaspăt venită la Aspen. Într-adevăr, lumea era plină de hoţi!

Tatăl său şi Paul erau faliţi, iar ea nu le putea oferi nimic. N-avea banii care le lipseau, dar nu pierduse singurul lucru pe care îl avea de la familia ei: adresa!

Pendula bătu miezul nopţii.

Tremurând de frig, Yan se sprijini de uşa cabanei. Bătu, cu ochii închişi. Un val de căldură îl cuprinse când Chantal îi deschise, în sfârşit. Se prăbuşi la picioarele ei, fără un cuvânt. Reuşi să-şi ferească, totuşi, umărul rănit şi-i trimise, de jos, o privire sfârşită.

Dar ceea ce văzu îl sfârşi cu totul: o femeie fermecătoare, cu ochi mari şi întrebători ca de copil. Stătea în picioare, în faţa sa.

— Yan… Yan Peterson, murmură el. Îţi aminteşti? Tu m-ai invitat.

— Îmi amintesc, şopti ea, închizând uşa. Părul blond cenuşiu îi cădea pe umeri şi lacrimi de emoţie îi curgeau pe obraji, îndreptându-se spre colţurile buzelor. Gene lungi, aproape negre, conturau cei mai frumoşi ochi albaştri pe care-i văzuse el vreodată.

— Chantal, mor de frig. Am nevoie să mă încălzesc… Acum… Ai o baie? îndrăzni el, rugător.

— Da, îi răspunse, cu o voce care abia se auzise. Îi era mai bine, dar nu îndeajuns. Avea neapărată nevoie de ajutorul ei; în caz contrar, ar fi rămas zăcând acolo, pe mocheta din hol. Chantal ieşi, în sfârşit, din starea de şoc.

— Sprijină-te de mine. Şi amândoi se îndreptară, clătinându-se, spre baie. Nemaiputându-se ţine pe picioare, înţepenit de frig, Yan fu apucat de convulsii şi începu să tremure din tot corpul. Abia ajunseră împreună la cadă. Tremura atât de tare şi era atât de sleit, încât se

agăţa de ea din toate puterile. Îl ajută să se dezbrace şi-i trecu braţele în jurul umerilor, susţinându-l să nu se prăbuşească. Yan supravieţuise pericolelor muntelui, reuşise să-şi păcălească urmăritorii şi ajunsese, în sfârşit, la cabană. N-avea să-l lase să moară acum, când erau în siguranţă… Chantal îl apucă de păr, susţinându-l până când spasmele se potoliră. Bărbatul părea un bloc colţuros de gheaţă, lipit de trupul ei mlădios şi fierbinte – dar era încă viu. Respiraţia îi era neregulată şi slabă, inima îi bătea mai să-i spargă pieptul. Trăia, trebuia să trăiască…

Trecură mai multe minute, răstimp în care Chantal îl masă, pentru a-i repune sângele în mişcare. Îi sărută cu gingăşie lobul urechii, zdrobit în coborârea de pe acoperiş. Yan era rece, dar nu degerat. Căldura camerei îi umplea, încet-încet, corpul, destinzându-l şi chiar atenuând durerea rănilor.

— Yan, te rog, ajută-mă! îl imploră ea, neştiind ce să mai facă pentru a-l readuce în simţiri. Îi desfăcu capsele vestei, apoi nasturii, cămăşii, lipindu-şi faţa de pieptul său, sărutându-l cu disperare. Chantal îi simţi respiraţia caldă şi umedă, dându-şi seama de situaţia în care se aflau. Încercase să reziste, însă Yan părea atât de neajutorat, atât de complet abandonat ei, atât de lipsit de căldură şi tandreţe, încât… Începu să-l dezbrace. Îi scoase, mai întâi, pantalonii şi ghetele, cu foarte multă grijă, descoperindu-i picioarele musculoase şi bronzate. Abia atunci îi veni ideea să-i privească mai bine figura. Părul îi era şaten, cu câteva şuviţe decolorate de soare. Sweaterul său, murdar de sânge în dreptul umărului, i se lipise de piele şi, pentru a nu-i provoca alte dureri, Chantal decise să nu i-l scoată. Încercă să se ridice şi să se îndepărteze, dar degetele lui i se încleştară de cămaşă.

— Nu pleca, te rog… articulă el, slab". La urma urmei, noaptea asta a fost plină de decizii mai grave decât asta", gândi ea. Şi, dintr-odată, îşi desfăcu nasturii propriei cămăşi, îşi scoase blue-jeanşii, rămânând doar în sort şi tricou. Intră în cadă, dădu drumul la apă şi-l îmbrăţişă pe Yan. El tresări de durere la contactul cu apa fierbinte. Era încă îngheţat.

— Ştiu că te doare, spuse ea, cu cea mai dulce voce, pentru a-l calma.

Nivelul apei se ridica încet, colorându-i pielea albită de frig. Chantal începu să-i maseze pulpele. Yan o trase alături, lipindu-i capul de pieptul său. Rămaseră aşa, nemişcaţi, până ce cada se umplu complet. Atunci, Yan o strânse, dintr-odată, cu forţă şi pasiune,

uimind-o. Acest bărbat nu era chiar în pragul morţii, cum o crezuse cu puţine minute în urmă.

— Yan! Cum îţi e? Mai bine?

— Nu chiar. Mai poţi rămâne puţin aici, alături de mine?

— Bine, aprobă ea, uşor jenată. Trecu un sfert de oră, apoi o jumătate. Chantal şi Yan erau tot îmbrăţişaţi, iar respiraţia lui devenea din ce în ce mai regulată.

Şi ea începea să se destindă, simţind cum o dulce toropeală, caldă şi plăcută, o cuprinde. Deodată, deschise ochii şi nu-i veni să creadă ce vedea: bărbatul pe jumătate mort până adineaori o mângâia tandru – viu de-a binelea!

— Yan, exclamă ea cu o umbră de reproş, în timp ce acesta o mângâia din ce în ce mai insistent, cu mâinile explorându-i pielea pe sub tricou.

În loc de răspuns, primi o privire întrebătoare şi uşor pierdută.

— Yan, dacă te-ai încălzit, aş putea să mă ocup de umărul tău rănit.

— Da, m-am încălzit… M-am încălzit bine, îi răspunse el, cu un surâs maliţios în colţul buzelor.

— Ei bine, tocmai o să…

— Spune-mi, te rog, visez?

— Nu, admise ea.

— Atunci, iartă-mă. Îţi spun sincer, Chantal, credeam că am murit şi mă aflu în Paradis. Privindu-l, Chantal îl crezu sincer. Această mărturisire îi făcu neaşteptat de multă plăcere.

— Înţeleg, Yan. Am fost epuizaţi, asta e, observă ea, ridicându-se din baie. El încercă s-o urmeze, dar rana de la umăr îi aminti că e, mai mult sau mai puţin, invalid.

— Mi-e teamă că va trebui să-mi decupezi puloverul ca să-l scoţi.

— Mă duc să caut un foarfece.

Un minut mai târziu, Chantal se întoarse, complet îmbrăcată. Yan o aştepta, aşezat în cadă; crema de camuflaj, neagră, îi dispăruse aproape de pe faţă, lăsând să se vadă mai bine ochii cenuşii, foarte frumoşi. Ea se simţi aproape înspăimântată de ideea că-l va descoperi, în sfârşit, aşa cum era.

Decupând mâneca de lână, tânăra remarcă, amuzată:

— Pari să-ţi fi revenit complet…

— Da, Peterson-ii sunt o rasă solidă.

— Nu-ţi fie teamă, nu tai decât puloverul… Sunt foarte atentă. Oglinda care mi-a scăpat din mâini, acolo, la vilă, n-a fost decât un gest nefericit.

— O! Bine, te cred pe cuvânt, îi răspunse el, pe un ton uşor sarcastic. Nu sunt neliniştit din partea ta, ci dintr-a mea. Chantal ridică privirea, întrebătoare, dar nu spuse nimic – ceea ce-l bucură pe Yan. N-avea puterea să-i explice în cuvinte sentimentele care se năşteau în el. Dar înţelegea prea bine ce i se întâmplă.

Tocmai o întâlnise pe cea mai frumoasă femeie, cea mai delicată… Faţa ei fină, încadrată de un minunat păr blond-cenuşiu, obrajii săi îmbujoraţi, reflectând o inocenţă pe care era departe de-a o avea… O dovedise chiar în această seară, la vila Sandhurst. Privirea îi era senină şi luminoasă, mai albastră decât cerul din Colorado, iar pielea sa… ei bine, pielea îi era mai mătăsoasă decât satinul.

— Aproape am terminat. El abia se abţinu să-i amintească faptul că erau departe de-a se afla în siguranţă, dar tăcu. Avea şi ea tot timpul să-şi dea seama de asta.

Chantal îl ajută să-şi scoată braţul din mâneca intactă, apoi întrebă:

— Eşti gata? Hai! îi scoase puloverul pe gât, făcându-l să tresară încă puţin, de durere. Aproape gol acum, eliberat de povara hainelor, se cufundă adânc în cadă, cu un zâmbet de plăcere întipărit pe faţă. Privindu-l, Chantal nici nu se mai întreba cum de putuse rezista atâtor încercări: torsul său bronzat şi braţele puternice şi musculoase îi dădeau alura unui atlet solid şi rasat. Nu-i mai rămăsese pe el decât un şort negru, de care ea pudică, se feri să-i amintească.

— Ai ceva săpun? întrebă el, smulgând-o din contemplare.

— Bineînţeles, îi răspunse. Chantal ştia c-ar fi mai bine să-l lase singur, bineînţeles, dacă nu voia să devină complet nebună, dar fu incapabilă să plece. Îl privea cum îşi curăţa faţa. Era foarte frumos, plin de farmec şi cu un surâs promiţător.

— Ei, cum îţi par? spuse el, zâmbind.

— Ei… cred c-am să te las singur. Ţi-e foame? Chantal ştiu imediat că Yan nu era atât de neexperimentat încât să nu citească pe chipul ei ca dintr-o carte.

Nervoasă, îşi tot ştergea mâinile, mototolind un prosop.

— Da.

— Da, ce? exclamă ea, roşind, fără ca măcar să-şi aducă aminte că pusese o întrebare.

— Da, mi-e foame, dar nu te deranja din cauza mea. Şi… Chantal?

— Poftim? întrebă ea, oprindu-se cu mâna pe clanţa uşii.

— Îţi mulţumesc. Fără doar şi poate, tu mi-ai salvat viaţa.

— În cazul ăsta, suntem chit.

— Nu. Am o datorie, adăugă el, grav. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca Yan să-i fie dator. Era genul de situaţie în stare să schimbe o viaţă, iar Chantal nu dorea să fie responsabilă pentru viaţa acestui bărbat. Îl ajutase pentru că aşa trebuia să facă, şi nu pentru că se aştepta la cine ştie ce recompensă.

— Nu-mi datorezi nimic, Yan. Aminteşte-ţi de asta, preciză ea, ieşind din baie.

Uşa se închise, ca pentru a pune punct discuţiei. Tânăra pregăti o masă simplă, apoi se aşeză, cu sufletul torturat de gânduri contradictorii. Ce făcuse? O bijuterie de o valoare nebună era ascunsă în dulapul său – o bijuterie care putea reface averea tatălui său. Ce avea să facă? Un bărbat aproape necunoscut făcea baie în cada ei, un bărbat al cărui sărut putea să topească toate zăpezile din Colorado. Şi, lângă colier, se găseau documentele pe care le furase el, documente despre care ea nu ştia nimic. Chantal avea nevoie de soluţii. Nu-i încredinţase chiar el documentele? Ar fi putut arunca un ochişor, aşa, numai ca să vadă ce conţin. La urma-urmei, îl adăpostise în cabana ei, avea dreptul să afle câteva informaţii despre acest bărbat.

Cu un pahar de brandy în mână, traversă camera, îngenunche în faţa sertarului conţinând seiful şi formă cele cinci cifre ale combinaţiei. Scoase plicul pe care Yan i-l dăduse şi întinse documentele pe genunchi. Cuvintele strict secret, scrise cu litere mari, roşii, pe prima pagină, o făcură să ezite câteva secunde.

Apoi, încercând să se convingă că are toate motivele din lume să facă asta, începu să răsfoiască. Ceea ce văzu îi oferi imediat o imagine a activităţii lui Yan: aceste documente purtau sigla Air Force şi în ele se găseau menţionate nume pe care le întâlnise adesea în ziare. Îşi reprimă tentaţia de a citi în amănunt şi repuse documentele în plic. Sandhurst n-ar fi putut să şi le procure decât printr-un mijloc ilegal, acelaşi cu cel utilizat pentru a sustrage colierul ce aparţinea tatălui său. Yan era, deci – cum îi şi spusese, de altfel – în misiune secretă, în

serviciile guvernului. Gândul o liniștea în privința nopții ce urma, dar o neliniștea viitorul ceva mai îndepărtat, căci între ei se căsca o prăpastie…

«Ei și?…», murmură ea, fără să-și dea seama că rostește cuvintele cu glas tare. «La urma urmei, nu trăiesc cu el…»

— Hm făcu Yan, din baie. Degetele i se crispară pe plic, întrebându-se cum să-l pună repede la loc, fără ca el s-o zărească. Yan apăru în cadrul ușii, cu un prosop de baie roz, înfășurat în jurul taliei.

— Poți să-mi dai o mână de ajutor? o întrebă, întinzându-i un tub de cremă cu antibiotic. În cealaltă mână, ținea o rolă de leucoplast. Dintr-odată, privirea îi coborî asupra ei și văzu documentele pe care Chantal n-apucase să le strângă. Se îndreptă spre ea, aruncând pansamentul.

Trecură în tăcere câteva secunde, care părură o eternitate.

— Sunt informații periculoase, Chantal, articulă el, încet. Ar fi mai bine pentru tine să nu le cunoști.

— Nu le-am citit, îi replică ea, sec, crezând că această explicație îi e de-ajuns.

N-avea decât s-o creadă…

— Voiai să-mi verifici spusele, nu? Chantal dădu din cap, tăcută, iar el fu dezamăgit să descopere că aparențele puteau fi atât de înșelătoare. Avusese totală încredere în această femeie cu părul atât de blond și ochii atât de albaștri, dar tocmai o surprinsese în flagrant delict. În baie, îi spusese că avea o datorie față de ea, ei bine, avea să i-o plătească acum.

— De data asta, suntem chit. Asta-i tot. Stătea în picioare în fața lui, amuțită de uimire. Chantal se așteptase la orice altceva, dar nu la această indiferență afișată.

— Asta-i tot? repetă, nedumerită.

— Da, tot. Poți să mă ajuți, acum? întrebă el, cu vocea egală, apropiindu-se de șemineu, cu tubul de cremă în mâini. Știu c-ar fi mai bine să las rana în contact cu aerul, ca să se usuce, dar prefer s-o pansez. În felul ăsta, nu risc să-ți murdăresc mobilele de sânge. «Ei, poftim!», gândi ea, furioasă, îndesând hârtiile înapoi, în seif. La urma-urmei, știa că documentele peste care tocmai se uitase sunt strict secrete? Evident, știa, fiindcă tocmai le furase… Atitudinea lui dispreţuitoare o făcea să moară de ciudă. Chantal se apropie de el, spunând:

— Securitatea mondială se află, practic, în mâinile tale, iar tu îmi pui o singură întrebare, şi aia tâmpită! Felicitări pentru interogatoriu!

Yan îi aruncă o privire impasibilă.

— Şi bravo pentru minciună!

— Sunt o hoaţă, da, dar o mincinoasă – nu!

— Cel puţin pe jumătate, ai dreptate – eşti o hoaţă foarte talentată. Am fost de faţă; îţi aminteşti, nu?

— Cum aş putea să uit? Dacă n-ai fi fost tu acolo, n-ar mai fi fost nicio încurcătură şi nicio aventură.

— Aşadar, iată-ne ajunşi aici! Chiar mă întrebam când o să mi-o reproşezi. Dar nu te nelinişti, voi şti să mă revanşez.

— Pentru ce?

— Pentru toate neplăcerile pe care ţi le-am pricinuit. Dar, fie că-ţi place, fie că nu, necazurile nu s-au terminat. Şi, chiar dacă mi-am făcut nişte planuri şi avem şi un alibi excelent, te avertizez că suntem încă într-o situaţie delicată.

— Ce planuri?

— Ce-ar fi să discutăm despre ele în timp ce ne aşezăm la masă?

Mi-e o foame de lup. Chantal rămase cu gura căscată, atentă şi circumspectă.

Yan Peterson, pe picioarele lui se dovedea şi mai derutant încă decât acel Yan Peterson care murea de frig în braţele sale. Lăsase prea tare ca lucrurile să vină de la sine; era momentul să redevină stăpână pe situaţie. Acest străin îşi bătuse destul joc de ea.

CAPITOLUL 4

În timp ce Yan se îndestula, Chantal îi bandajă umărul rănit. Nu găsise niciun glonţ, ci doar cioburi de sticlă. Străinul dovedi o atitudine extrem de detaşată, comentând aventurile nopţii ca şi cum i se întâmplau în fiecare zi astfel de lucruri. Rănit, bandajat şi epuizat, trupul său nu arăta altceva decât sănătate şi frumuseţe. În pofida musculaturii sale puternice, Yan nu aducea cu un halterofil: muşchii lui erau lungi şi fini, iar Chantal îşi dezlipea cu greu privirea de el, amintindu-şi de senzaţiile minunate pe care îmbrăţişările lui pasionate i le dăduseră. Focul se stingea în şemineu, iar paharele lor, în care fusese brandy, erau goale, aşezate pe podeaua din lemn, aproape de marginea covorului unde ei stăteau tolăniţi. «Scena perfectă pentru doi îndrăgostiţi…», gândi ea, dorindu-şi ca aceste momente să se prelungească mult mult, ca acest bărbat cu ochii mari şi cu zâmbet cald

să-i aparţină în întregime şi pentru totdeauna.

— N-ar trebui să mai bei, îndrăzni ea, în timp ce el îşi mai turna puţin. Alcoolul face să scadă temperatura corpului.

— Încerc doar să amorţesc durerea. Nu te nelinişti, Chantal, mi-e cald; dar ştiu un loc unde ne-ar fi şi mai cald… Apecându-se, îi umplu şi ei încă un pahar, şi femeia nu putu să nu observe, din nou, muşchii lui perfecţi. «Doamne, n-o să-i rezist niciodată.» îşi spuse, observând lucirea de plăcere din ochii lui.

— Mexicul… Plaja Cozumel… continuă el, încolăcindu-şi genunchii cu mâinile, cu privirea fixată către flacăra ce agoniza în şemineu.

— O, sunt sigură că-i cald în Mexic, replică ea, cu un aer absent. Dar, despre ce vorbeşti?

— Despre Mexic. Tu, eu, apa de albastrul turcoazei, nisipul alb, un bikini, piramidele aztece, la mărgărita… Zile lungi şi nopţi care nu se mai sfârşesc…

— Un bikini? întrebă ea, evitând partea cu nopţile care nu se mai sfârşesc, pe care şi le imagina, de altfel, cu intensitate.

— Pentru tine. Eu nu sunt timid.

— Nu mi se pare amuzant. Şi, în plus, nu merg acolo.

— O hoaţă profesionistă ar trebui să evite riscul unei ingerinţe guvernamentale.

— Nu sunt o hoaţă profesionistă.

— Eşti prea bine dotată ca să fii o amatoare. Yan câştigase! înţelesese destul. Cu un suspin, îşi trecu mâna peste frunte, întrebându-l:

— Eşti gata să mergi la culcare?

— Cât se poate… Surâsul său cuceritor străluci, micşorându-i ochii şi luminându-i trăsăturile. O dată în plus, Chantal se întrebă cum ar putea face să preia ea conducerea acestei relaţii, dându-şi seama cât de repede o cucerea el. Cum Dumnezeu făcea?

— N-o să facem mari schimbări. Tu vei dormi în patul meu, iar eu – pe canapea.

— Bine, aprobă el, ridicând din umărul teafăr. Cum rămâne cu Mexicul?

— N-am nicio grabă, declară ea, ridicându-se. Dar nu apucă să facă niciun pas, căci mâna lui o opri.

— Nu fugi, Chantal. Poate că eu sunt singura ta şansă, îi spuse el,

cu vocea gravă.

Degetele lui puternice îi alunecau acum către talie. Ea nu încercă să se îndepărteze, deşi ar fi putut s-o facă. Ştia foarte bine ce vrea el să spună. Lăsaseră prea multe urme în bibliotecă. Nu urmau să scape atât de uşor.

— Eşti într-o încurcătură de toată frumuseţea. Cât timp crezi că va trece înainte ca Sandhurst să te localizeze? O săptămână? Trei zile? Mâine dimineaţă, poate… Şi nu pe mine mă vor găsi Chantal ci pe tine. Doar dacă nu vii cu mine…

Pot să te protejez, la fel de bine cum mă protejează guvernul pe mine.

— De fapt, eşti spion, sau ce? Mai bine ar fi citit documentele alea!

— Nu, răspunse el, râzând uşor, pentru a destinde atmosfera. Sunt un independent. Fac asta pentru un prieten.

— Dar cu ce te ocupi?

— Sunt detectiv particular. Am o mică întreprindere, dacă pot să-i spun aşa, la Cozumel, în Mexic. Urmăresc nevestele infidele.

— Şi de când guvernul apelează la un detectiv particular ca să-şi spele rufele murdare? întrebă ea, neîncrezătoare.

— De când s-a trezit cu roatele-n sus şi că are nevoie de cineva disponibil. Sunt unul dintre cei mai buni.

— Te-au avut, într-adevăr, remarcă ea, cu vocea plată.

— Hai, mai bine, să spunem c-am ajuns: bine, pentru ei şi prost – pentru mine.

«Asta-i, îşi spuse Yan. Îmbrobodeşte-o cu jumătăţi de adevăr! Sunt doi ani de când trăiesc aşa, dar, la urma-urmei, nu-s obligat să-i spun toată povestea vieţii.» Pe de altă parte, exact greşeala vieţii sale îl adusese acum alături de această femeie. Dacă obţinea un zbor pentru a doua zi – direcţia Mexic! – va fi la Cozumel înainte de apus, şi sigur că va avea parte de-o mulţime de nopţi albe, alături de această încântătoare blondă cu ochi albaştri. Era răspunzător de situaţia asta încurcată: n-o putea lăsa baltă, nu? Iar femeia nu era o oarecare: stârnea în el senzaţii uitate de mult, îl intriga… Chantalişi spuse că, dacă el avea secrete, nu avea decât să şi le păstreze. Nici ea n-avea să şi le dezvăluie pe ale ei.

— Şi poliţia? îndrăzni ea, pentru a schimba subiectul.

— Jimmy trebuie să-i fi chemat, pentru a-i pune pe urmele tale,

dar s-a abţinut, cu siguranţă, să le vorbească despre mine. Într-un fel, cred că ţi-am făcut un serviciu acţionând în aceeaşi noapte. Chantal îi aruncă o privire atât de grăitoare, încât el adăugă, uşor stânjenit:

— Fie… Nu chiar un serviciu… Dar ţi-aş putea fi de folos acum.

— De ce? Ţi-ar fi atât de uşor s-o ştergi. „Buna întrebare! gândi el. Foarte bună, da, da!" Această femeie era făcută din dulceaţă, pasiune şi inteligenţă… Dar, nu-i putea face o astfel de declaraţie, acum. Optă pentru un răspuns logic.

— Te voi ajuta, pentru că o meriţi. Fără tine, nu m-aş fi descurcat, nici pe acoperiş, nici în prăpastie, nici pe munte… nici în cada ta.

Chantal surâse acestei amintiri.

— N-o să fug, Yan. Sunt incapabilă de asta.

— Atunci, ascunde-te!

— E atât de serios, după părerea ta?

— Da, Chantal. Se ridică şi îi luă capul între mâini, rezistând cu greu tentaţiei s-o mai sărute o dată, şi încă o dată…

— Sandhurst va răscoli lumea cu susu-n jos, încercând să descopere ceea ce i-am luat şi se va lua, firesc, după urmele pe care le-am lăsat pe drum. Am fost cât se poate de atent; urmele nu duc la cabana ta, însă, cu relaţiile şi banii săi, va da destul de repede de noi. Ştie cine eşti?

— Bineînţeles! strigă ea. Acest escroc a încercat să-mi fure până şi comisionul!

— Ce comision?

— Imobiliar. Dacă Elise n-ar fi fost acolo, ar fi tratat direct cu proprietarul, cât era acolo. Dar Elise e o adevărată baracudă.

— Cine-i Elise?

— Mătuşa şi agentul meu de schimb.

— Din ce în ce mai bine, mormăi el, luându-şi capul în mâini. Bănuiesc că Sandhustr ştie clar că-i vorba de colierul tău.

— Bineînţeles că nu! Şi apoi, nici măcar nu-i al meu.

— Atunci, poate că vrei să-mi explici…

— Aparţine tatălui meu. I-a fost furat din magazinul de bijuterii pe care-l are.

— Şi tatăl tău te-a învăţat să…?

Niciodată, Yan nu făcuse legătura între un hoţ de bijuterii şi un bijutier.

— Te pricepi la interogatorii mai mult decât crezusem, articulă ea, încet.

Dar, destul cu mărturisirile pentru noaptea asta!

— De acord. Să lăsăm trecutul tău misterios… Avem lucruri mai importante de pus la punct. De exemplu: unde şi cum ne culcăm? Dar privirea pe care Chantal i-o aruncă îi dărâmă toate speranţele.

Trei evenimente simultane îl treziră pe Yan: o bătaie în poartă, zgomotul surd al unui corp în cădere şi un strigăt de surpriză.

Discutaseră până în zori, iar Yan pierduse pe toate fronturile; până şi propunerea lui cu dormitul împreună fusese refuzată. Iar acum, Chantal tocmai căzuse de pe canapea. Aşa-i trebuia, dacă n-a vrut să doarmă cu el, în patul mare!

— E totu-n regulă? întrebă el, cu nasul în pernă, fără să vrea cu adevărat să se trezească. Ar fi preferat să continue visul, în care o tânără femeie, toată în voaluri, îl îmbia cu gesturi leneşe.

— Scularea, Yan! O jumătate de sticlă de brandy plus foarte puţin somn, plus trupul lui – toate îi aminteau de bătrânul jeep pe care-l închiriase şi care abia mai demara. Toate gândurile astea nu-l îndemnau defel să se trezească.

— Scularea, am zis! insistă Chantal, dezvelindu-l cu un gest nerăbdător.

Dumnezeule, eşti gol!

— Iată ce-mi place la tine, Chantal: simţul tău ascuţit de observaţie.

Tânăra îi aruncă o privire crâncenă şi, dintr-o mişcare nerăbdătoare, fără a-l scăpa din ochi, îi smulse de tot cuverturile, azvârlindu-le la capătul patului.

— Fugi în sala de baie şi să nu mai ieşi de acolo! porunci ea.

Înşfăcând prosopul pe care-l păstrase la îndemână, Yan arătă, amuzat, spre uşa de unde continuau să se audă bătăi şi întrebă:

— Un iubit furios?

— N-am niciun iubit! lătră femeia visurilor sale. Iar dacă…

Acelaşi gând le veni la amândoi, brusc, în minte:

— Sandhurst! Fără să ia în seamă durerea pe care i-o cauza acest efort, detectivul ţâşni din pat şi fugi în baie, unde se închise, nu fără a-şi fi sărutat gazda, în treacăt.

Chantal aşteptă un timp, înainte de a se hotărî să răspundă. Uşor ruşinată, se surprinse amintindu-şi că nu remarcase vreo urmă de slip

pe corpul superb al lui Yan. Din ascunzătoarea lui, Yan auzi deschizându-se uşa de la intrare.

— Bună ziua, doamnă Palmer! Ce mai faceţi în dimineaţa asta?

«Vocea i s-a mai îmblânzit! gândi el. Ce se întâmplă, oare?»

— Dimineaţă? E aproape amiază, domnişoară!

Detectivul aruncă o privire spre ceasul cu brăţară.

— La naiba! murmură el. Avionul meu pleacă în mai puţin de două ore…

— M-a trimis Josh să verific dacă totul e în regulă, după agitaţia din noaptea trecută.

— Agitaţia…?

— Da. Mai întâi a crezut că rezervorul nostru de propan, sau al dumneavoastră, a explodat. S-a năpustit afară, dar n-a văzut niciun foc în Timbers… Timbers era numele suburbiei unde trăia Chantal. Ea locuia în cabana familiei Palmer, care cumpărase aici două terenuri alăturate. Pe unul construiseră casa lor, iar pe celălalt – cabana închiriată tinerei femei. Mulţumită lui Roger Neville – un agent imobiliar şi bărbatul pe care mătuşa ei, Elise, i-l dorea drept soţ – ea administra lista loturilor disponibile.

— …ne-a făcut să sărim din pat.

— O explozie? repetă ea, cu voce stinsă.

— Nu te speria, o linişti Lily. Josh l-a chemat pe şeriful Lowe. Trebuie să apară, dintr-o clipă în alta. Chantal îşi simţi genunchii tremurând şi un nod strângându-i-se în stomac. În mare viteză, revăzu toată noaptea trecută; nu lăsase niciun material, nicio urmă. Singurele indicii rămâneau funia şi snowmobilul lui Yan.

— Munceşti prea mult, micuţo, adăugă Lily. Josh ţi-a reperat urmele de schiuri. Nu strofocându-te în halul ăsta îţi vei face orfanii mai fericiţi. Dar, nu te nelinişti! Lasă, că află şeriful ce-a fost toată hărmălaia aia!

— Cu atât mai bine, murmură Chantal.

— Trebuie să ne mai vezi, când ai timp. Casa noastră ţi-e deschisă, ţie şi prietenului tău. Ştii că din punctul ăsta de vedere, Josh şi cu mine avem un spirit foarte liberal. Avem trei copii mari, care ne ţin în pas cu vremea.

— Pri… Prietenul meu?

— Doamne! Nu voiam să fiu indiscretă! Dar, cum n-ai răspuns de îndată ce-am bătut, am aruncat o privire înăuntru.

«Din ce în ce mai bine…», gândi Chantal, pe muchia leşinului.

— E un bărbat cât se poate de ţanţoş. Ceva cam slăbănog… Dar, să nu i-o spui! Bărbaţii sunt atât de orgolioşi! Pune-l o ţără la îngrăşat; dacă vrei, îţi aduc eu nişte reţete…

— Doamnă, eu… m-am culcat pe canapea, continuă ea, sufocându-se de indignare.

— Ei… aşa-s unele nopţi, micuţo! Dar o să se răzgândească el, o asigură matroana, bătând-o amical pe umăr, înainte să se îndepărteze.

Chantal închise uşa şi se sprijini de ea, complet năucită. Totul se află în localităţile mici! Lily era la curent cu toate, mai puţin cu documentele şi colierul.

— Prietenul tău nu-şi poate recupera hainele, îi aruncă, ironic, Yan, din uşa băii. Dar am folosit periuţa de dinţi, nouă, pe care am găsit-o în sertarul toaletei.

Încă o dată, tânăra îşi lăsă privirea admirativă să alunece asupra siluetei suple din faţa ei. Cu părul lui decolorat de soare căzându-i pe ceafă, era un adevărat cuceritor de inimi… Dar nu şi a ei.

— Hainele tale sunt la uscat. M-am ocupat de ele dimineaţă. Ţi-aş propune o ceaşcă de cafea, dar ar fi mai bine să plecăm de aici înainte să te descopere şeriful. Se apropia clipa despărţirii şi tânăra îşi dădea seama că făcea cea mai mare greşeală din viaţă. De ce-i venea atât de greu să-l lase să plece? Era imperios necesar să scape de el. Prezenţa lui în vale ar deveni, repede, prea evidentă.

— Mă dai afară?

— Da. Mă tem că da, mărturisi ea, întorcând privirea.

— Înseamnă că în seara asta nu te voi împiedica să dormi în patul tău, observă el, înainte de a dispărea în baie. Singură în colţul bucătăriei, Chantal îşi trecu palmele arse de frânghie pe sub apa călduţă, apoi îşi stropi faţa. Ce se întâmpla în viaţa ei? O lovitură discretă în uşă o întrerupse şi merse să deschidă, murmurând câteva cuvinte de neînţeles. În faţa ei stătea o frumuseţe blondă, cu ochii negri.

— Elise! articulă ea. Ce faci aici?

— Tocmai am arătat familiei Fuller un teren situat chiar deasupra colinei.

Cu o nonşalanţă prefăcută, ea făcu o piruetă în faţa şemineului, scoţându-şi impozantul mantou de zibelină, apoi remarcă aşternuturile de pe canapea.

— Ai invitaţi? întrebă, pe un ton detaşat, înainte ca Chantal să fi apucat să răspundă; invitatul apăru din baie. Chinuindu-se să-şi îmbrace puloverul, Yan nu sesiză prezenţa noii-sosite.

— Chantal? Pune-mi un ac de siguranţă. Nu ştiu ce… O! Bună ziua…

Din ce în ce mai stânjenită, făcând feţe-feţe, Chantal se repezi în baie. Ce se întâmpla? Escaladase vila Sandhurst, făcuse faţă cu curaj împuşcăturilor, îl îngrijise pe Yan toată noaptea, iar acum, această femeie o făcea să fugă.

Perplex, el nu-şi pierdu, totuşi, sângele rece şi se prezentă Elisei:

— Mă numesc Yan Peterson. Sunteţi, fără îndoială, mătuşa lui Chantal?

Asemănarea era remarcabilă, dar Elise, deşi încântătoare, nu avea graţia nepoatei sale. Era o femeie înaltă, matură, foarte machiată, cu plete lungi, blonde, încadrând o faţă fină. Cel mai delicat epitet care se putea aplica hainelor sale era că-ţi luau ochii. Era genul de femeie care devorează bărbaţii – dar nu şi pe el. Mai întâlnise deja această privire, pe plajele din Caraibe… Privirea unei femei sigure de bogăţia şi de frumuseţea sa felină…

— Elise Stahl, anunţă ea, la rându-i, inventariindu-l cu grijă pe Yan.

— Scuze, replică el, hotărându-se să o urmeze pe Chantal. Închizând uşa după el, o găsi pe fată, sprijinită de marginea căzii şi o întrebă cu voce joasă:

— Cât ne mai ascundem aici?

— Până ce mor, răspunse ea, cu faţa ascunsă în palme. Trăgându-şi un taburet, se instală în faţa ei, îi trecu braţele în jurul taliei şi-şi sprijini capul de fruntea ei.

— Nu eşti cam coaptă ca să mai dai socoteală asupra vieţii tale sentimentale?

— N-am o viaţă sentimentală, bâigui ea.

— Tocmai bine Nici eu. De ce n-am face o echipă?

— Oh, Yan! oftă ea, înconjurându-l cu braţele şi ascunzându-şi capul la pieptul lui. Ce să fac? Mai multe posibilităţi trecură prin mintea tânărului detectiv, una dintre ele, cel puţin, neputând fi menţionată. Controlându-şi instinctele, îi propuse, simplu:

— Vino cu mine! Degetele lui Chantal se strecurară în părul lui şi tot controlul lui Yan se duse dracului. Îşi lăsă buzele să rătăcească pe

gâtul fetei, impregnându-se de parfumul ei.

— Vino cu mine, Chantal, murmură el. Ea îi împinse capul cu delicateţe şi îi aruncă o privire infinit de gravă şi de tristă, totodată.

— Cum voi putea explica prezenţa ta aici?

— Nu asta-i problema, obiectă el, cu o umbră de surâs.

— Elise aşteaptă o explicaţie şi nu pot să-i spun adevărul.

— Asta pentru că eşti o mincinoasă neruşinată. Piaptănă-te şi aranjează-te puţin, câtă vreme mă descurc eu cu ea. Sunt obişnuit…" Am ani de antrenament, adăugă el, în gând. Mi-a fost dat să întâlnesc altele, mai de soi decât această domnişoară Stahl…"

— Ai încredere, mă ocup eu de asta. După aceea, ai să-mi vorbeşti despre ce te tracasează… De acord? Yan avea un farmec diavolesc atunci când o privea aşa, cu sprâncenele ridicate. Dar ea nu-i va spune nimic când va pleca, decât un adio, pe care el, desigur, nu-l va accepta.

— Bine, Yan. Dă-mi să-ţi văd puloverul! Chantal îi prinse cum putu puloverul sfâşiat şi-l sfătui să-şi păstreze bluzonul pe deasupra, pentru a nu stârni întrebări. Yan o ascultă şi, înainte de-a ieşi, îi mai ceru o sărutare.

— Ar putea să fie ultima, glumi el. Bărbatul acesta era incorigibil şi periculos de seducător. Simţea cum devine nebună. Cu cât va scăpa mai repede, cu atât mai bine… sau mai rău… Chantal nu-l privi ieşind, dar nu se putu împiedica să asculte ce-i povestea Elisei.

— Nepoata dumneavoastră vine în câteva minute. A dormit prost, şi se simte obosită. Am avut o noapte… dificilă. Rămasă singură, Chantal făcu un duş temeinic, apoi căută în dulap nişte haine adecvate. Scoase de acolo un pulover de angora, alb, cu guler răsfrânt pe care-l asorta cu nişte blue-jeanş, curaţi. Îşi încinse o centură bej, din piele de cămilă şi încălţă cizme din aceeaşi piele. În faţa oglinzii imense, se machie uşor, pentru a-şi pune în valoare albastrul ochilor, şi-şi făcu o coadă de cal. Apoi, îşi termină toaleta cu o pereche de cercei argintii, care aproape îi atingeau umerii. Luându-şi inima în dinţi, ieşi din baie.

Nu găsi nici urmă de ceartă între Elise şi Yan. Dimpotrivă, camera era într-o ordine perfectă, patul – făcut, cuverturile – împăturite, iar mirosul de cafea proaspăt măcinată îi umplea nările. Chantal înţelese imediat că mătuşa sa era incapabilă de asemenea minuni. Privirea ei căzu atunci asupra lui Yan, care o aştepta în linişte. Ochii lor se întâlniră şi simţi că acest hoţ avea să-i fure inima.

«Pentru totdeauna», gândi el atunci. O voia pentru el pe vecie. Această hoaţă cu chip misterios şi buze dulci reprezenta toate fantasmele pe care şi le putuse închipui până atunci. O dorea pe cea care, cu orice preţ, îi salvase viaţa.

Această prinţesă îi aparţinea. O visase de mii de ori.

CAPITOLUL 5

— Roger a sunat în dimineaţa asta, declară cu răceală Elise, aşezată în faţa barului din colţul bucătăriei. Ne invită să cinăm la Hotel.

— Cum? se nelinişti Chantal.

— Roger ne-a invitat, în seara asta, să luăm cina la Hotel, repetă Elise, pe un ton uşor iritat. Fata simţi cum i se învârte capul; nu exista decât un singur hotel la Aspen, al cărui haş să se scrie cu majusculă: Hotelul Orléans. Iar acesta era, practic, un salon privat, pentru familia Sandhurst. În plus, nu exista decât un singur Roger în viaţa lui Chantal: Roger Neville, mai mare cu zece ani decât ea, un promotor bogat, care poseda tot ceea ce Elise ar fi putut dori pentru nepoata ei.

— Ce drăguţ! reuşi ea să articuleze.

— Cina e la ora opt, iar apetitivul – la şapte şi jumătate, adăugă Elise cu vocea îngheţată, fără să ţină deloc cont de prezenţa lui Yan.

— De acord. Ne vedem diseară, la Hotel, declară fata, aruncându-i o privire rapidă lui Yan. Mai am câteva drumuri de făcut, în după-amiaza asta. Spre deosebire de Chantal, acesta din urmă se simţea în largul său. Complet, refăcut după noaptea trecută, stătea rezemat cu nonşalanţă de bar, bându-şi cafeaua, cu o mână în buzunarul pantalonilor săi negri. Privirea îi strălucea, scrutând-o, iar Chantal crezu că citeşte în ea o expresie de sfidare.

— Cafeaua ta pare clocotită, i se adresă ea Elisei. Vrei să ţi-o mai răcoresc?

— Nu, mulţumesc. Cred c-am să te las, să-ţi faci drumurile, aruncă ea, fixându-şi o ultimă dată ochii dispreţuitori asupra lui Yan. Şi te aştept diseară. Să nu întârzii! Ştii că lui Roger nu-i place!

— Da, ştiu, răspunse Chantal, adăugând mental încă un defect pretendentului său.

O mulţime de terenuri din sat nu produceau nimic, dormitând fără a fi puse în valoare, iar numeroase apartamente rămâneau goale, chiar în sezon de vârf. Roger îşi conducea afacerea într-un mod foarte personal. Dar era prea subjugat de Chantal şi poseda un simţ al afacerilor mult mai puţin ascuţit decât Elise. Fata avea darul de a

atrage şantajul emoţional, iar mătuşa ei stăpânea arta de-a mânui această slăbiciune. Totuşi, ea o învăţase să-şi facă un loc în lume, departe de trecutul ei zbuciumat. Lui Chantal îi plăcea să lucreze în această agenţie imobiliară şi îi plăcea să apară în cea mai bună formă a ei – aşa cum o învăţase Elise. Faptul că crescuse într-o familie de bărbaţi nu-i crease obişnuinţa lungilor şedinţe de machiaj sau a raitelor prin magazine. Nu aprecia compania lui Roger decât în calitate de prieten, iar apariţia lui Yan în viaţa ei nu făcea decât să agraveze lucrurile.

— Aşteaptă să te ajut să-ţi pui mantoul, îi propuse ea mătuşii sale, care se ridica pentru a pleca. Dar Yan o devansă şi aşeză blana pe umerii Elisei, care se văzu obligată să recunoască politeţea detectivului, mulţumindu-i printre dinţi.

— Vă rog, vă rog! replică el, cu un surâs exagerat de amabil.

Chantal se simţea stânjenită de mojicia mătuşii sale faţă de Yan şi avu impresia că el îşi risipea farmecul pe gâşte. Dar, ce-i drept, avea destul de mult de cheltuit, iar ea era prima care să profite… Cu tocurile ţăcănindu-i pe podea, Elise se îndreptă spre uşă, o deschise, aruncă o privire afară, apoi, întorcându-se brusc, o închise la loc.

— De fapt, Chantal, ai nevoie de ceva înainte să plec? Un alibi, de exemplu…

O tăcere de moarte îi primi cuvintele, urmată de zgomotul paşilor tinerei şi ai lui Yan, care se năpustiră la fereastră.

— Nu-ţi face probleme, Chantal. Nu pe noi ne caută, ci rezervoarele de propan.

Elise păli uşor sub machiaj, dar nu clinti. Atunci când în uşă se auziră bătăi, ea îşi recăpătase deja sângele rece. Yan, cuprinzând-o pe Chantal cu braţele, îşi revenise şi el. Şeriful fu întâmpinat de un trio ciudat, format din două femei prea nervoase şi un bărbat prea calm. Înalt şi bine legat, şeriful Lowe şedea în prag, cu uniforma bine ajustată pe el, cu nişte ochelari negri, de aviator, pe nas şi un Magnum 357 la cingătoare.

— Bună ziua, domnişoară Stahl! Nu mă aşteptam să vă găsesc aici.

— Bună ziua! O cunoaşteţi pe nepoata mea, Chantal Cochard. Cred că v-aţi întâlnit la balul de caritate pe care l-am organizat anul trecut.

— Domnişoară Cochard! salută el. Da, agenţia Lodestar reuşise

o seară foarte plăcută şi este firesc ca un oraş ca al nostru să vină în ajutorul celor mai puţin norocoşi.

— E adevărat, în noaptea aceea am strâns mai bine de $50.000 şi cred că vom repeta figura şi anul ăsta. Dar, te rog, intră!

Elise profită pentru a ieşi, nu fără a-i arunca nepoatei sale o privire grăitoare.

— Lily Palmer a venit în dimineaţa asta, spunându-mi că v-a telefonat, continuă Chantal. Am auzit şi noi explozia, dar n-am văzut nimic…

Acest şi noi era plin de sensuri şi-i plăcu lui Yan, care o strânse protector.

— Tot ce pot să vă spun, doamnă, este că era vorba despre un snowmobil. Aici nu lipseşte niciunul, dar, acolo jos, a fost cineva care pregătea naiba ştie ce. S-au petrecut lucruri ciudate noaptea trecută. Fiţi atenţi şi, dacă observaţi ceva neobişnuit, anunţaţi-mă imediat!

Yan avusese dreptate. Sandhurst nu spusese nimic poliţiei.

— Nu voi uita, şerifule! răspunse Chantal, în sinea ei ruşinată de minciună. Vă chemăm dacă vedem ceva anormal. În sfârşit, şeriful plecă, iar Chantal se ghemui în braţele tovarăşului ei. Se aflau amândoi în aceeaşi belea, legaţi de aceleaşi minciuni, legaţi pentru totdeauna… El se aplecă spre gura ei, în căutarea unei noi sărutări.

— Sărută-mă, Chantal, murmură el, în aşteptarea unui răspuns – care nu întârzie.

Chantal îi oferi buzele moi… Dar, cum fiecare voluptate cheamă o alta, mâna lui Yan alunecă sub puloverul ei, explorând centimetru cu centimetru trupul dulce şi mătăsos care i se oferea. Apoi, mângâierile urcară spre piept, iar ea tresări de plăcere. Chantal căzuse în plasa farmecelor lui. Dorinţa urca în ea, din ce în ce mai puternică. Genunchii îi tremurau, dar Yan o strânse mai tare în braţe. Şi mâinile ei vagabondau pe sub sweaterul lui de lână, simţind cum muşchii vibrează sub atingerea sa. Un moment mai târziu, el spuse, imperativ şi rugător totodată:

— Trebuie să te am întreagă, Chantal! Acum, aici! Dar ea îi răspunse, îndepărtându-se dintr-odată:

— Regret, Yan. Trebuie să te însoţesc.

Acolo unde se presupune că ţi-ai petrecut noaptea… Se ura pentru acest răspuns fals şi rece. Yan nu înţelesese sau nu voi să înţeleagă. Apropiindu-se din nou de ea, o strânse în braţe şi căută s-o

sărute din nou.

— Nu, suspină ea, clătinând din cap. Se simţea incapabilă să i se ofere şi apoi să-l lase să plece. Şi nici nu putea fugi împreună cu el.

— Asta nu rezolvă nimic, Chantal, articulă el, greoi, cu maxilarele crispate de decepţie. Nu, nu înţelesese. Dar mai bine să fie furios, decât mâhnit. Chantal se îndreptă spre seif, scoase documentele şi i le întinse. Apoi, traversă camera în căutarea mantoului din blană de coiot, un alt cadou exorbitant din partea mătuşii Elise.

— Te aştept în maşină, îi spuse, fără să-l privească, înainte de-a ieşi.

Făcură drumul în tăcerea cea mai deplină. Nici nu mai era nimic de spus, de altfel. La capătul a câţiva kilometri, Chantal opri maşina în faţa hotelului detectivului.

— O să am nevoie de ajutor. Pune frâna şi treci într-un punct mort! ordonă el.

Ce era în capul lui? Credea, poate, că ei îi venea uşor? într-un moment, fu invadată de obişnuitul său sentiment de culpabilitate; Yan nu avea nici cel mai mic gest de furie faţă de ea. Îndrăzni să-l privească: avea un aer preocupat, complet golit de energie. Şi ea îl trata ca şi cum n-ar fi fost niciodată rănit.

— Poate ar fi trebuit să fi căutat un doctor. Te simţi rău? Yan îşi fixă ochii asupra ei cu o privire incandescentă.

— Da, mi-e rău! Mi-e rău din cauza ta, domnişoară! continuă el, cu o voce teribil de gravă. Înainte ca ea să fi putut reacţiona, îi prinse blana în pumn şi o smuci violent, lipind-o de el într-un sărut furtunos. Gura lui o devoră pe a ei, iar sărutul său dură până ce, în sfârşit, îi dădu drumul la fel de brusc, după care coborî din maşină. Rămase o clipă lângă ea, cu inima zbătându-i-se, chinuit de faptul că trebuia s-o părăsească. Câteva meşe rebele din părul ei îi căzeau pe faţă; Chantal îşi lăsă ochii în jos, incapabilă să-l privească.

— Să nu uiţi, frumoaso: mă voi întoarce! Continuarea – nerostită: să recuperez ceea ce-mi aparţine.

Sfâşiată de amintiri dulci-amărui, Chantal rătăci ca o somnambulă, tot restul după-amiezii. Yan plecase. Cu toate acestea, ea nu reuşea să-şi ordoneze gândurile. Pe de altă parte, trebuia să termine ceea ce începuse noaptea trecută.

Îngenunchind în faţa seifului său, închise ochii şi învârti butoanele combinaţiei, dar nu reuşi să-l deschidă. Nu-i cunoştea cifrele

şi întotdeauna se baza pe degetele şi urechea ei pentru a le găsi. Nu reuşi nici după a doua tentativă. Yan spusese că se va întoarce. Dar când? Niciodată până atunci, nu mai simţise aşa ceva: sentimentul de-a nu putea scăpa destinului. El o voia. Urma să-şi atingă scopurile… Dacă se va întoarce… Dacă va reveni…

Tânăra femeie îşi luă capul în mâini. De acum înainte, pierduse partida. În această noapte, comisese două greşeli: cea de-a fura un colier pentru tatăl ei şi cea de a se îndrăgosti de un străin care-i salvase viaţa. Motivele primei greşeli erau onorabile. Motivele celeilalte erau, pentru ea, pe cât de obscure, pe atât de misterioase. Nu putea să fie vorba decât despre iubire, dar această explicaţie nu rezolva nimic. Yan descoperise unul dintre secretele sale; din fericire, nu pe cel mai ascuns. Nimic nu egala regretul de a-l fi părăsit pe Paul, rănit, pe acoperişul casei Dubois. Elise însăşi nu ştia ce se întâmplase în acea seară.

Chantal şi Paul formau o echipă, iar ea îl părăsise acolo sus.

Tânăra oftă adânc, iar degetele ei reîncepură să se joace cu broasca seifului. «Joc idiot…», gândi ea. De data asta, uşa se deschise. Apucă sacul negru, îl aşeză pe barul din colţul bucătăriei şi-l goli de conţinut. Mai întâi, desfăcu complet micuţul montaj care-i folosise pentru a deturna raza celulei fotoelectrice şi aruncă totul, alandala, într-un sertar. Oglinda îşi regăsi locul într-o ramă de lemn, pe care o atârnă deasupra lavoarului. Dintr-un dulap, scoase un fier de lipit şi-l puse în priză. Când se încinse, începu să topească firul metalic şi cele două plăci, transformându-le, astfel, în nişte piese de metal, nedesluşite. Toate acestea, ca şi tubul de gel, dispărură în acelaşi sertar. Pentru stetoscop, nu găsi o ascunzătoare mai bună decât să-l agale în cuier, lângă intrare. Obiectele ascunse sunt, adesea, mai uşor de identificat decât atunci când sunt lăsate la vedere. Ca şi secretele… Dar, ce rost ar fi avut să-i vorbească lui Yan despre fuga ei pe acoperişul familiei Dubois, împreună cu Paul, despre acea părăsire care-i tortura memoria? Nici el nu i-ar fi putut îndepărta remuşcările care-l sfâşiau

…Asta, numai dacă s-ar fi întors… Chantal îşi privi ceasul. Şase.

Trecuseră deja patru ore de când avionul lui decolase spre Mexic, adică spre celălalt capăt al lumii. Nu-i mai rămânea decât o oră şi jumătate, pentru a se duce acolo unde trebuia să se ducă şi pentru a termina ceea ce avea de făcut, înainte de a se întâlni cu prietenii ei, la

Hotel Orléans.

Chantal se aşează în faţa barului rustic de la Snaps, în aşa fel încât să distingă cu uşurinţă persoanele care intrau sau ieşeau din sală. În mijlocul unei mulţimi pestriţe de pulovere, sărea în ochi prin mantoul de blană şi coafura elaborată pe care şi-o refăcuse după plecarea lui Yan.

— Cum e, Chantal, ai chef de distracţie? o întrebă barmanul, care aştepta să o servească. Bună, Rick! Aş vrea o limonadă! L-ai zărit din întâmplare, pe Kyle Dawson în seara asta?

— Eşti în căutarea aventurii?

— Nu, nu-ţi face probleme. Trebuie să plece mâine dimineaţă la Cannes şi aş vrea să-i dau un cadou de aniversare pentru tatăl meu. Kyle era un curier privat şi întotdeauna se afla la locul şi momentul potrivit. Îşi închiria serviciile şi pentru misiuni mai importante, deci mai primejdioase. Comparată cu alţi clienţi ai lui, Chantal nu era decât o parte infimă.

— Tocmai a sosit, preciza Rick, arătându-i o masă. Chantal îşi luă paharul şi înaintă spre Kyle. O jumătate de oră mai târziu, ieşea de la Snaps şi se îndrepta spre Hotel Orleahs. Tot ceea ce avea de făcut era să cineze, apoi putea să se întoarcă acasă şi să plângă liniştit, cu capul în pernă…

Nu! în seara asta nu va plânge!

CAPITOLUL 6

La Aspen, Hotelul Orléans trecea drept un loc istoric, un vestigiu al trecutului, în mijlocul acestui oraş modern. Panouri mari, din lemn lăcuit, decorau recepţia, toată în marmură albă. Un hall cu arcade ducea în restaurant şi, de acolo, în marele salon de onoare. Chantal se îndreptă imediat spre bar, ştiind că acolo va găsi o masă mai retrasă. Înainte de a se aşeza pe bancheta din piele roşie, îşi scoase mantoul de blană, lăsându-şi-l pe umeri. O chelneriţă îmbrăcată ca o dansatoare de cabaret o anunţă că masa era rezervată.

Îl voi informa pe domnul Neville că-i apăraţi interesele atât de bine! replică sec Chantal. N-avea de gând să fie copleşitor de amabilă cu o chelneriţă, care, pe deasupra, mai era şi prea machiată.

— Adu-mi o limonadă! adăugă ea, hotărâtă să nu bea alcool în seara aceea.

Băutura îi fu servită în câteva minute. Luă o înghiţitură, privind distrată clienţii care mişunau prin sală. Aici, mantoul ei nu mai părea

ceva deosebit: femei cu blănuri opulente îi treceau prin faţă, dar acest amănunt nu o deranja. Tot ce-şi dorea era să nu fie băgată în seamă, să închidă ochii şi să se topească, să se cufunde în uitare.

— Bună seara, Chantal! o salută Roger, smulgând-o din visare.

Înainte de a se aşeza lângă ea, se aplecă şi o sărută pe obraz, ceea ce nu mai făcuse niciodată până atunci. Era îmbrăcat într-o ţinută voit degajată, lucru comun la Aspen: un pulover de trei sute de dolari, cizme cowboy pe care nu le găseai sub cinci sute şi o pereche de bluejeanşi obişnuiţi, de douăzeci de dolari.

Roger nu arăta rău îmbrăcat aşa, dimpotrivă, dar rămânea fără relief, transparent în ochii lui Chantal. Avea un păr negru şi des, uşor grizonant la tâmple, iar pielea îi era bronzată, exact cât trebuia pentru a crea o impresie bună. Dar Chantal ştia că, de-ar fi fost să stea lângă ea toată seara, aruncându-i priviri admirative, tot nu ar fi reuşit s-o impresioneze nici pe sfert cât cea mai măruntă privire a lui Yan.

Elise apăru şi ea, întâmpinată de nepoata ei un zâmbet forţat. Chantal ştia că mătuşa sa ar fi preferat să moară, decât să vorbească în faţa lui Roger despre ceea ce se întâmplase dimineaţă, la cabană.

— Bună, Chantal! aruncă Elise, aşezându-se de cealaltă parte a mesei.

De câte ori, până atunci, nu se mai repetase această scenă: toţi trei, întâlnindu-se pentru cină, şi fiecare revenind singur acasă. Elise nu se gândea decât cum să-i căsătorească, iar Roger n-avea destul curaj să-i propună lui Chantal o întâlnire în doi, ca să nu mai vorbim de restul… Slavă Domnului, cariera lui era mai importantă decât goana după favorurile ei! Ce diferenţă faţă de celălalt bărbat, care nu mai aşteptase să-i ceară vreo permisiune, năvălind în viaţa ei ca o furtună! Elise şi Roger îşi reluară inevitabilele lor conversaţii asupra negocierilor pentru vânzări. Paharele cu băuturi veneau şi părăseau masa într-un ritm încurajator. O orchestră începuse să cânte, la celălalt capăt al sălii. Cei doi agenţi imobiliari îşi continuară trăncăneala, bazată pe nume şi cifre, aşa că Chantal îşi lăsă privirea să alunece spre măsuţele cu lumini discrete. O descoperi pe chelneriţa cea acră acostând un bărbat aşezat la bar şi punând mult suflet în chestia asta. Mâna i se afla, deja – practic! – în buzunarul de la spate al pantalonilor săi. Apoi, din cine ştie ce motiv, aceasta se răsuci şi îi aruncă o privire aspră tinerei femei. Chantal se întoarse imediat. Hotărât lucru, nu era ziua amabilităţilor! încercă să participe la conversaţia lui Roger şi a

Elisei, aflaţi în miezul unei tranzacţii. Dar, era inutilă încercarea de-a pricepe păsărească lor.

Lăsându-şi ochii în jos, se cufundă din nou în visare. Un pahar de coniac, practic azvârlit în lungul mesei, o făcu să tresară.

— Din partea domnului de la bar! spuse sec chelneriţa, dezgustată, arătându-i un client. Chantal abia o auzi. Undeva, în memorie, îi revenea amintirea familiară a acestei siluete, cu buzunare largi pe fundul pantalonilor. Yan? Să fie cu putinţă?

Simţi un nod în gât, în timp ce sentimentul geloziei o cuprindea. Nu era de mirare că această chelneriţa fusese încântată de compania lui…

Aruncă o privire rapidă spre Roger şi Elise, care nu păreau să fi remarcat ceva. «Ei sunt cei care ar trebui să rămână împreună», îşi spuse. Cu răsuflarea tăiată, muşcându-şi buza de jos, încercă să-l repereze pe bărbatul întrezărit la bar.

Ceea ce-i fu uşor, Yan fiind singurul client care privea ţintă spre ea. Căldura acelei priviri îi arse obrajii, făcând-o să tresară de emoţie. Stătea cu spatele întors spre barman, cu coatele rezemate de tejghea şi cu o cizmă sprijinită de bara de alamă ce servea de treaptă. Pantalonii negri i se mulau pe coapse. Cravata din piele roşie pe care o purta pe sub bluzonul ros îi dădea un aer nonşalant. Trupul lui îi vorbea tinerei femei, invitând-o lângă el. Mă voi întoarce, promisese el. Dar faptul de a-l vedea aici, în seara aceasta, îi dădea lui Chantal impresia că, de fapt, el nu plecase niciodată. Şi totuşi, la Aspen nu exista nimic care să-l poată reţine… în afară de ea.

— Oh, Yan… suspină ea, scuturând din cap.

— Pardon? întrebă Roger.

— Nimic. Scuzaţi-mă, mă întorc imediat! promise ea, ridicându-se. Încă nu ştia ce avea de gând să-i spună. Dar, în orice caz, va fi mai liniştită la bar, lângă el.

Yan o privea apropiindu-se cu mersul ei suplu, coapsele fine făcând să danseze pe genunchi rochia de angora. Privea revenind prinţesa lui din basme. Şi îşi jură să n-o mai lase vreodată să plece. Atunci când Chantal se opri la mai puţin de un metru de el, Yan coborî de pe taburet şi, ca hipnotizat, îi atinse buzele cu vârful degetelor. Nu voia să fie niciun cuvânt între ei înainte ca el s-o fi strâns în braţe. În tăcere, o conduse spre ringul de dans, cu palmele lipite de spatele ei. Prin farmecorchestra schimbă ritmul şi începu să cânte un slow,

perfect potrivit întâlnirii lor. În gând, Yan se felicită pentru efectul pe care-l puteau avea zece dolari bine plasaţi, în mâna dirijorului. Cu mâinile cuprinzându-i talia, Yan o strângea atât de tare, încât ea abia mai putea respira. Dar ce bine era să se sufoce în braţele lui! Mâna ei pătrunse pe sub bluzon, simţindu-i căldura pielii, prin cămaşă.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat după amiază, murmură el, în sfârşit. M-am ambalat şi am acţionat ca un imbecil. Vrei să rămânem prieteni?

Sigur că voia! Chantal încuviinţă, fără un cuvânt.

— Te-ai gândit măcar un pic la mine?

— N-am avut timp, minţi ea. Şi nici nu sunt foarte convinsă că ai plecat…

— Am plecat, o corectă el. Dar m-am întors, pentru că mi-era foarte dor de tine.

— În cazul ăsta, n-ai ajuns prea departe.

— Am ajuns până la Denver şi apoi, retur. Fără tine, aveam impresia că plec în infern… Te-ai gândit la mine? insistă el, cu vocea tandră.

— Eu…

— Da, te-ai gândit la mine! i-o tăie, încrezător. Ritmul dansului se acceleră şi perechea se pierdu printre dansatori: Yan dansă cu ea un rock îndrăcit, dând fiecărei mişcări un sens sugestiv, promiţător. O atrăgea pe Chantal în zona periculoasă a dorinţei, iar ea se abandona cu totul acestui joc senzual şi delirant.

Yan îşi cufundase privirea în ochii ei, devorând-o cu o tandreţe pe care Chantal nu şi-ar fi putut-o imagina. Surâsul lui o topea de-a binelea. Dacă destinul i-l hărăzise pe acest bărbat, atunci înseamnă că făcuse o alegere perfectă.

— Chantal? Tonul întrebător al vocii lui Roger o trezi din visare. Era lângă ei.

— Masa noastră e pregătită. Cu un gest posesiv, mâinile lui Yan îi cuprinseră talia. Era un mesaj clar, dar Roger-cel-şters ar fi putut să nu-l înţeleagă. Chantal roşi. Nu voia să se certe. Nu mai putea pretinde că Yan e un străin. Ultima zi din viaţa ei îl transformase într-un bărbat foarte important pentru ea.

— Roger, articulă Chantal, ezitantă, aş dori să-ţi prezint un prieten, Yan Peterson. Yan… acesta este un prieten, Roger Neville. Urmă o strângere de mâini care o enervă şi mai tare. Situaţia era

ridicolă. Totuşi, lui Roger îi acceptase invitaţia la masă, nu lui Yan. Întorcându-se spre acesta din urmă, inventă:

— Aşadar, tocmai ai sosit în Aspen. Ai unde dormi? Ne-am putea întâlni mâine?

Scurtând cu un gest vorbăria ei, Yan îi susură la ureche:

— Nu-i cazul să te nelinişteşti. Relaţia noastră nu-i nici pe departe terminată – abia începe. Nu am nimic împotrivă să cinezi cu domnul…

Întorcându-se brusc, îi părăsi acolo, lăsându-i în mijlocul ringului. «E încrezător şi are dreptate», aprecie Chantal, acceptând braţul pe care i-l întindea Roger.

Să iei cina la Hotel Orléans era o plăcere: vinul bun, mâncarea excelentă şi serviciul mult peste medie. Restaurantul propunea în fiecare seară un meniu unic, scutind-o pe Chantal să ia orice fel de decizii. Încă mai suporta consecinţele unei decizii luate tot aici, cu câteva săptămâni în urmă. Distrată, tot foia farfuria pe care muşchiuleţul de vită înota într-un sos de ciuperci, fără să se atingă de mâncare. Roger chemă ospătarul.

— Fiţi amabil şi înlocuiţi farfuria domnişoarei! ordonă el, fără măcar s-o întrebe.

— Nu, mulţumesc! E perfect, obiectă ea. O dată măritată cu Roger, el va lua toate deciziile în numele ei, ca acum? Măcar Yan o lăsa să facă exact ce voia. Ce-i drept, o şantajase, dar numai emoţional sau, mai precis, senzual. Şi, în privinţa asta, comparaţia cu el reuşea să-i transforme pe toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse în bieţi amatori. Un surâs îi apăru pe buze.

— În sfârşit, o recunosc pe Chantal, cea de care m-am îndrăgostit! spuse Roger.

Dar ea simţi această exclamaţie ca pe o încercare de a-i descifra gândurile şi redeveni imediat serioasă. Hotărât lucru, Roger era corespondentul masculin al Elisei: amândoi erau încântaţi de o Chantal docilă şi dulcică, rol din ce în ce mai greu de jucat. Pe lângă ei, Yan reprezenta vântul de libertate cu gust proaspăt, acceptându-i alegerile chiar când viaţa lui depindeau de acestea.

Niciodată un bărbat n-o făcuse să înţeleagă atât de explicit că o doreşte cu orice preţ. Yan nu era timid… Începu să surâdă din nou.

— Chantal? o întrebă Elise, cu tonul îndulcit, din cauza vinului. Ai vrea să duci mâine, pentru noi, câteva hârtii la Palatul de Justiţie? Le

voi aduce la prânz.

Elise îşi pierduse expresia agresivă pe care o avusese dimineaţă. Dar asta nu însemna mare lucru. Prânzul pe care-l propunea pentru a doua zi avea să însemne un moment al socotelilor între ele.

— Desigur, acceptă ea. Obiceiurile vechi nu se pierd chiar atât de uşor…

— Hei, uitaţi-vă acolo! Nu sunt Jimmy şi Angela Sandhustr? Spune-mi, Chantal, nu i-ai invitat deja la balul de caritate de la Lodestar?

Furculiţa lui Chantal se opri la jumătatea drumului între farfurie şi gură. Încet, fără să tremure, o lăsă jos. Se pregătise pentru acest gen de surpriză, ştiind că, într-o zi sau alta, nu va întârzia să apară.

— Nu cred că-i interesează pe ei genul ăsta de acţiuni! obiectă ea.

— Draga mea, toţi cei cu bani ar trebui să se intereseze de aşa ceva. Asta pentru că-i ajută să se deculpabilizeze de bogăţia lor în faţa celor care crapă de foame.

Spunând acestea, trimise, de departe, soţilor Sandhustr un surâs mieros şi artificial, în timp ce le făcea un semn cu mâna.

— Sunt sigură că vor fi încântaţi, continuă ea. Insist foarte tare să-i inviţi. La urma-urmei, sunt clienţii tăi.

— Erau clienţii mei, Elise. Pentru nimic în lume, nu m-aş mai ocupa acum de investiţiile lor.

— Nu fi naivă, Chantal. Afacerile sunt afaceri şi… caritatea-i caritate. Balul acesta a fost ideea ta… Chiar una dintre cele mai bune, adăugă ea.

Balul de caritate ridicase, într-adevăr, agenţia Lodestar în rândul acelor societăţi din Aspen care făcuseră cele mai mari beneficii anuale. Dar, Elisei nesurâzându-i ideea de a susţine orfelinatul din Denver, Chantal păstrase secretă participarea ei la finanţare, mai puţin faţă de familia Palmer. Iar mătuşa ei se întreba adesea unde dispăreau banii nepoatei sale… În schimb, aveau un secret comun: cel al familiei lor, secret pe care-l păzeau ca şi cum viaţa lor ar fi depins de asta. Şi. orice-ar fi gândit Elise despre ce se întâmplase dimineaţă, n-ar fi fost nici pe departe atât de grav pe cât era adevărul. Dar, într-o zi sau alta, Chantal va trebui să-i explice.

— S-ar zice că-ţi surâde norocul, declară mătuşica, arborând un zâmbet de întâmpinare. Angela vine să ne vadă. O femeie înaltă, cu ochi

negri, naviga prin mijlocul sălii, salutând şi sărutând în dreapta şi-n stânga, atrăgând atenţia tuturor şi lăsând o dâră de priviri invidioase în urma-i.

— Bună, Angela! susură Elise. Sper că te simţi bine în noua dumitale locuinţă!

— Încă n-ai aflat? replică femeia, cu o voce foarte joasă. Au fost nişte împuşcături ca-n filme aseară, la ranch! Practic, toată lumea era acolo. Un adevărat western…

— Împuşcături? întrebă Elise, năucită.

— Împuşcături? repetă Chantal.

— Da. Tocmai dădeam o recepţie şi, dintr-odată, a răsunat alarma. Paznicii aproape c-au înnebunit. Dar, desigur, adăugă ea, întorcând privirea, era o alarmă falsă. Jimmy crede că în sistemul de alarmă s-a stricat vreun şurubaş…

Chantal se îndoia că Sandhustr ar fi folosit vreodată, în viaţa lui, cuvântul şurubaş. Şi doar Angela putea numi ranch o proprietate de trei hectare şi paznici – nişte gangsteri ordinari.

— Chantal, întrebă Elise, n-ai pus nişte meseriaşi să verifice sistemul de securitate al casei, înainte de a o vinde? Cu privirea încremenită, mătuşa ei ezitase, dintr-odată, înainte de a-şi termina fraza. Dejunul de a doua zi se anunţa mai tragic decât prevăzuse.

— Ba da, răspunse simplu Chantal.

— Ei, nu vă neliniştiţi, doamnelor, interveni Angela. Jimmy a spus că se ocupă el de tot. Ei, la revedere! Cu paşi mari, porni spre o altă masă, unde fu primită cu bucurie. Chantal nici nu se îndoia că Jimmy se va ocupa de asta. Planul ei fusese perfect, motivele – curate. De ce se terminase totul atât de prost? Răspunsul putea fi dat în trei litere: Yan. Iar Mexicul îi apărea tot mai mult ca un paradis, unde să fugă împreună, dacă vor mai avea timp. O linişte apăsătoare urmă, lăsându-l pe Roger faţă în faţă cu cele două femei, care-şi aruncau priviri ucigătoare.

— S-a întâmplat, aici, ceva şi n-am băgat eu de seamă? întrebă el.

— Nu, nu! exclamară, în acelaşi timp, Elise şi Chantal, care nu se scăpau din ochi.

— Mă duc să mă repudrez puţin, declară Elise, solemn, ridicându-se. Vino şi tu!

— Dar n-am nevoie…

— Ba da! îţi luceşte nasul! Era un ordin. Chantal îşi urmă mătuşa de-a lungul sălii şi a vestibulului de marmură, pentru a ajunge la micul salon de toaletă, unde tronau două canapele roz. Elise trânti uşa în urma lor şi se întoarse brusc, cu chipul alb de furie.

— Zece ani!… Şi un client!… Ce înseamnă toate astea? strigă ea, scoţându-şi nervoasă pudriera.

— Elise… încercă Chantal.

— Aveai cariera ideală! Ochii li se întâlniră în oglindă, cei ai Elisei strălucind de furie, cei ai nepoatei sale – îngreunaţi de cele întâmplate în ultima zi. O tristeţe de nepătruns o invada dintr-odată.

— Trebuia s-o fac, Elise, răspunse ea, încet. Nu voiam să te supăr…

Cu un gest de neputinţă, Chantal ridică din umeri, gest pe care ochii pătrunzători ai oglinzii îl ignorară cu totul. Apoi, ieşi din hotel, lăsându-şi mantoul din blană de coiot pe un scaun gol, în faţa unui bărbat pe care nu-l iubise şi nu-l va iubi niciodată.

CAPITOLUL 7

În sinea ei, Chantal suferea profund; se autoacuza că acţionase orbeşte şi comisese prea multe greşeli. Cu braţele încrucişate strâns pe piept, cu bărbia îngropată în gulerul flanelei, mergea prin zăpada noroioasă care îi stropea genunchii, fără să simtă frigul. A-ţi pierde slujba e un lucru… Dar a-ţi pierde reputaţia şi posibilitatea de a-ţi reface viaţa e cu totul altceva. În seara precedentă, plecase de acasă cu ochii larg deschişi, evaluând cu exactitate riscurile pe care avea să le întâmpine, însă, pierduse.

Nebună, nebună, nebună… Un cuvânt care revenea tot mai des, lovindu-i urechile. Nu mai avea niciun rost să se întrebe de ce tatăl ei nu-i ceruse niciodată să se întoarcă sau de ce fratele ei nu-i scrisese niciodată. Despărţirea de Elise nu era decât o consecinţă pe care ar fi trebuit s-o prevadă.

Şi undeva, peste toate astea, apărea chipul lui Yan. Nu-i va lua mult timp să găsească o pradă mai uşoară decât ea. O singură dată i se întâmplase să iubească un bărbat şi, chiar dacă nu dorise să-şi împartă tainele cu el, se pomenise prinsă în capcana unui păienjeniş de minciuni. Eforturile ei de a-şi compune un trecut onest îl făcuseră pe bărbatul iubit s-o ia sănătoasa. Yan va fi al doilea bărbat care o va părăsi din acelaşi motiv… însă, de data aceasta, uitarea nu va veni cu una, cu două… Era din ce în ce mai sigură de asta… Ajunse la maşină şi

se lăsă pradă impulsului de moment: să se întoarcă acasă şi să se gândească la ce avea de făcut, să se odihnească şi să nu se mai gândească la Yan.

Aşezând jos cele două cutii ce conţineau cina comandată la un restaurant chinezesc, Yan meşteri, cu ajutorul unui capăt de sârmă, broasca al cărei zăvor cedă repede sub degetele lui agile. Cu o lovitură de umăr, deschise uşa cabanei şi pătrunse în întuneric. «Până aici nu-i rău!», gândi el, aşezând cele două cutii de carton pe bar. Chantal încă nu se întorsese, dar, fără îndoială, nu avea să întârzie.

Ieşi până-n prag, pentru a-şi recupera geanta şi sticla de tequila, apoi hotărî să facă un foc zdravăn în şemineu, pentru a-şi primi gazda aşa cum se cuvine. În timp ce aţâţa focul, se întrebă cum o fi funcţionând cuptorul cu microunde în care voia să încălzească cina. După câteva încercări nereuşite, porni să caute prin sertare cartea tehnică a afurisitei maşinării. Descoperi, însă, ceva mult mai interesant: un întreg arsenal de spărgător, al cărui proprietar îl cunoscuse de curând. Înţelegerea pe care o avusese Yan cu generalul Moore îi oferise acces liber la arhive, înainte de a se lansa în recuperarea planurilor de rachete furate de Sandhurst. Avusese atunci posibilitatea de a lua la cunoştinţă cam tot ce se putea şti despre trecutul familiei Cochard şi despre situaţia lor actuală; ştia că fuseseră prinşi o dată şi că fratele lui Chantal se afla în închisoare. Mai ştia că, în acea seară, Paul lucrase cu ajutorul unui complice, şi nu-i trebuise mult pentru a ghici cum de nimerise încântătoarea franţuzoaică în Statele Unite, chiar a doua zi după arestarea fratelui ei. Pe atunci, nu avea decât şaisprezece, ani…

«E de neiertat!», îşi spuse, gândindu-se la părinţii care îşi antrenau copii pentru asemenea evoluţii. În ceea ce-o privea pe Elise, ea rămânea imaculată în afacerea cu pricina, dar era evident că îşi manevra nepoata. De altfel, asta nu prea conta.

Avea să se ocupe de mătuşă a doua zi. În seara asta, Yan trebuia să se ocupe de tânăra prinţesă, s-o liniştească după semi eşecul din noaptea precedentă.

Instruţiunile de folosire a cuptorului zăceau sub un morman de instrumente ciudate. Yan îl luă, îl răsfoi şi găsi, într-un final, ceea ce căuta.

În timp ce bucatele se încălzeau, Yan tăie în opt o lămâie verde pe care o luase de la barul hotelului şi puse patru bucăţi în frigider.

Puţină tequila avea să le facă bine la amândoi. Cinci minute mai târziu, Yan stătea întins pe jos, în faţa şemineului, cu sticla de alcool la îndemână. Nu-i mai lipsea decât o femeie – una anume. Şi pentru că aceea nu dormea cu bătrânul Roger, avea să fie acasă dintr-o clipă în alta.

Chantal nu cunoştea pe nimeni care să conducă un jeep închiriat, decât… poate

…Yan. Nu putea fi decât el. Ce tupeau avea, să-i forţeze uşa şi să se instaleze în cabană, fără să fi fost invitat! Avea să i-o spună de la obraz. Momentele de abandon languros în braţele lui se isprăviseră. Afară, vântul răscolea zăpada. Fata năvăli în casă, hotărâtă să distrugă toate speranţele, în primul rând pe ale lui, dar şi pe ale ei… îl găsi tolănit pe jos, sorbind tacticos din sticlă.

— Nu se forţează uşa unei case prietene! Trânti zdravăn uşa în urma ei, ca pentru a da mai multă forţă cuvintelor. Folosindu-şi obişnuitul zâmbet plin de farmec.

Yan porni spre ea, dărâmând cu totul pretenţiile lui Chantal.

— Să înţeleg că nu eşti mulţumită că mă vezi?

— Nu încerca să schimbi vorba, replică ea, aruncându-şi geanta pe masă.

Yan se aştepta la oarece focuri de artificii, dar nu la dinamită. Prinţesa lui fragilă se transformase într-o walkyrie.

— Poţi considera asocierea noastră anulată, Yan. Cunoşti drumul spre ieşire…

Aruncându-i o privire hotărâtă, Chantal trecu pe lângă el şi merse să se închidă în baie. Încă o dată, ea îi cerea să plece – şi, încă o dată, el nu pricepea. Se mulţumise să se întindă pe covor, ronţăind şi căutând cuvinele care s-o facă să iasă din ascunzătoare. Ceva între implorare şi ultimatum. Chantal încercă să ghicească următoarea lui mutare. Dacă rămânea? Într-o astfel de eventualitate, nu ar fi ştiut cum să reacţioneze”. Yan, nu-mi fă asta! Nu-mi sfâşia inima, cerând de la mine ceva ce nu pot da”. Zâmbetul lui încrezător o zguduise, aşa că furia ei nu mai era decât iritare. Totuşi, nu avea de gând să cedeze fără luptă.

Scotocind prin dulap, Chantal scoase o salopetă din bumbac cenuşiu; pentru a-şi mai uşura încordarea, făcu un duş rapid, fără să-şi permită baia pe care o aştepta cu nerăbdare; prezenţa lui Yan în salon o împiedica. Dezmorţită şi îmbrăcată, fata deschise brusc uşa băii şi se

propti în fața detectivului.

— Ți-am adus o cină chinezească, declară acesta, cu maximă naturalețe.

Yan știa că Chantal nu va ceda în fața unei propuneri de a mânca (practic, dublase conținutul frigiderului, când pusese în el cele patru bucățele de lămâie). Așa că, se mulțumea să zâmbească, știind că acest gest era o armă împotriva ei.

— Am mâncat deja, mersi. Iar acum, te rog…

— Am adus și niște tequila…

— Tequila combinată cu mâncare chinezească?

— Ți-am păstrat și niște pachețele… în plus, am noutăți proaspete despre afacerea

Sandhustr, adăugă el, inocent. Cu pași măsurați, Chantal ocoli canapeaua, îi luă din mâini cutia cu pachețelele pregătite și se așeză pe covor, la o distanță respectabilă de adversarul ei. De ce să nu mănânce puțin? La urma-urmei, va fi singura masă adevărată pe care o va fi luat de la aventura lor din ajun. În câteva minute, hăpăise totul și se lingea pe degete mulțumită, iar pe buze îi înflorea o umbră de surâs. Yan destupă sticla cu tequila, își umezi degetele, le muie într-o farfurioară cu sare grunjoasă, le linse și, în sfârșit, bău un gât zdravăn.

— Nu-i rea, remarcă el, mușcând dintr-o bucată de lămâie verde, pentru a simți din plin savoarea băuturii.

— Vorbește-mi despre Sandhurst, ceru ea, dintr-odată.

— Oficial, el debranșase sistemul de alarmă, înaintea recepției din noaptea trecută, explică Yan, apropiindu-se imperceptibil de ea. Stătea ghemuit lângă ea, cam prea aproape, mult prea aproape… Începea să-i simtă căldura trupului.

— Asta știam. M-am întâlnit cu Angela Sandhurst la hotel.

— O seară proastă?

— Un dezastru cu majuscule, preciză ea.

— Elise a făcut vreo legătură între…

— Și încă cum! De astăzi, mă pot considera șomeră!

— Și mantoul? L-ai lăsat la Casa de Amanet? Chantal nu putea să-i ascundă nimic. Cum să facă să nu-i spună chiar tot?

— Nu tocmai.

— Nu te neliniști pentru viitor. Te angajez eu. Ai niște talente care trebuie folosite. Această propoziție trebuia, oare, luată la propriu sau la figurat?

— Îmi pare rău, Yan, dar nu mă văd în Mexic, urmărind soţiile care-şi înşală soţii, replică ea, amărâtă.

— Nu-i vorba de Mexic. Am de gând să mă întorc.

— Aici?

— Ai în faţa ta un băştinaş din Colorado. Unul adevărat, venit de la Air Force Academy.

— Air Force Academy? repetă ea. Dumnezeu ştie ce-ai putut face acolo!

— Nu te nelinişti. Pe vremea aia, eram serios… Vrei un gât? îi propuse el, întinzându-i sticla. Fără un cuvânt, Chantal i-o luă din mână şi începu să-l imite; linse nişte sare de pe vârful degetelor şi trase un gât zdravăn de tequila. În ochi îi apărură imediat lacrimi, înainte de a fi avut timp să ronţăie din lămâie.

— Ah! se sufocă ea. Ce-i trascâul ăsta?

— Cea mai bună marfă, afirmă el, privind-o cum se zgâlţâie tuşind.

Nu purta sutien. Yan ar fi preferat să o vadă aproape goală, cu un delicat negligé din satin. Pentru a-şi îndepărta ideea păcătoasă din minte, îşi continuă povestea.

— Ne aflam în plin roman de spionaj, făcând recunoaşteri pentru o livrare de avioane de vânătoare, pentru aliaţii noştri din Orientul Mijlociu. Dacă mă gândesc mai bine, trebuie să recunosc că ne-am cam depăşit competenţele, operând cam în afara legii… Eram prea tânăr, atunci… Când afacerea a plesnit „a căzut o grămadă de capete, iar al meu – primul. Geniul Moore m-a salvat de la dezonoarea totală.

Înţelesese ce făcusem eu acolo şi chiar şi de ce acţionasem aşa. Dar nu putea s-o recunoască în faţa superiorilor săi. M-am întors acrit, deziluzionat, şi-am şters-o în Mexic… Luându-i înapoi sticla, el adăugă:

— Am crezut că-mi pot îneca amarul în alcool dar, trecând timpul, n-am mai suportat ideea de a deveni alcoolic. Am mai evoluat, de atunci… Cred că a venit vremea să mă-ntorc în ţară.

— Cu toţii facem greşeli, remarcă încetişor Chantal.

— Da. Toţi… Tânăr sau bătrân, nimeni nu trece prin viaţă fără să-şi târâie după el remuşcările.

Poate că avea să-i spună ceea ce el ştia deja şi să-şi împartă cu el povara…

— Cât mai rămâi la Aspen?

— Cât o să fie nevoie, răspunse el.

— De ce?

— Tu, eu, Sandhurst… Ar trebui să mă cam opresc, remarcă el, aruncând o privire spre sticla de băutură.

— Cum îţi e? îl întrebă ea. Ai fost la vreun medic, să-ţi vadă umărul?

— M-am repezit până la Baza Lowry, din Denver, explică el, apucând-o de încheieturi. Unul dintre medici m-a declarat gata de acţiune şi a mai spus că noi doi am făcut o treabă bună. Poate îţi obţin Steaua de Bronz, ce spui?

Cum ajunsese Yan să-i mângâie palmele? Cum reuşea s-o cutremure la cea mai uşoară atingere? Refuzând să se gândească la asta, Chantal se smuci.

— Te rog, fără medalii! Ultimul lucru pe care-l doresc este să fiu nevoită să-i explic generalului tău ce căutam la familia Sandhurst.

— Am făcut-o eu în locul tău. Fata rămase cu gura căscată, apoi exclamă:

— Pardon? Imperturbabil, el îi prinse din nou mâna şi continuă:

— Azi după-amiază, i-am explicat că noaptea trecută avusesem nevoie de ajutor şi că găsisem o profesionistă independentă, care cunoştea bine locurile… i-am povestit că nu m-am putut lipsi de ajutorul tău şi că n-aş fi reuşit fără tine. Iar el a înţeles că nu şi-ar fi recuperat în veci planurile, dacă o tânără curajoasă şi încântătoare.pe nume Chantal Cochard, nu s-ar fi aflat acolo.

— I-ai divulgat numele meu? exclamă ea, fără să-i pese de compliment.

— Am vrut doar să te acopăr, în caz că se întâmpla ceva.

— Dar nu înţelegi nimic! M-ai distrus! M-ai ucis! urlă ea, trecându-şi o mână disperată prin păr. Yan îşi trase câteva înjurături în gând. Uitase că ea credea că secretul vieţii sale e încă bine ascuns. Şi nu era deloc momentul să-i arate că el obţinuse aceasta informaţie fără ştirea ei. Oricum, fetei nu i s-ar fi putut întâmpla nimic; era prea riscant să dezvăluie rolul jucat de o hoaţă care n-avea nimic de-a face cu Air Force, cu atât mai mult cu cât succesul misiunii sale nocturne îi asigura acum detectivului protecţia generalului Moore.

— Vino-ncoace, Chantal! Te rog… Nu te-ameninţă nimic, crede-mă! Dac-aş fi avut cea mai mică îndoială asupra generalului, nu i-aş fi spus nimic despre tine.

Însă această afirmaţie n-o linişti pe fată. Picioarele ei începură să tremure, iar Yan observa crispat că ochii i se umpleau de lacrimi. Dumnezeule mare! Era dispus să suporte orice, numai lacrimile ei nu! Într-o clipă, se afla lângă ea, înconjurând-o cu braţele lui puternice, apăsându-şi buzele în părul ei, cu vocea devenită un murmur.

— N-am vrut să-ţi fac niciun rău… Mi-ai salvat viaţa şi încerc doar să te protejez, acum. Nu-s nebun, Chantal. Ştiu că mi-ai ascuns multe lucruri, dar, oricare ar fi acestea, te apasă îngrozitor! Dacă nu merge prost cu Sandhurst, vom pleca împreună, iar armata ne va oferi o acoperire.

— Nu înţelegi… Nişte mâini delicate îl prinseră de centură, şi lacrimi de tristeţe îi umeziră cămaşa. Prinţesa lui purta o moştenire greu de suportat, şi ea nu merita decât zile cu soare şi nopţi pline de iubirea pe care i-o purta. Simţea că înnebuneşte. Era nebun după ea.

— Spune-mi, Chantal, spune-mi ceea ce nu înţeleg.

— Este imposibil, nu pot, articulă ea între două suspine.

— Atunci, lasă-mă să te ajut să uiţi, susură el, sărutând-o pe gât. Te rog, Chantal.

Cu vârful buzelor, el îi mângâie ceafa, respirându-i parfumul special, gustându-i lacrimile de pe obraji. Acest contact fierbinte şi umed îi iradie în tot trupul, iar pulsul fetei se acceleră brusc. Era prea minunat, prea blând, prea seducător ca să poată fi al ei.

— Pleacă, Yan, te rog…

— Nu… Nu când mă priveşti astfel. Nu în seara asta…

— Te rog, insistă ea, slab.

— Rămân. Îi scoase, cu o mână, acele care îi strângeau cocul, lăsând coama aurie să curgă pe umerii delicaţi.

— Pe pat sau pe canapea? întrebă ea, într-o tentativă disperată.

— Cred c-o să ne simţim mai bine în pat…

— Asta nu…

— Ssstt, ştiu ce vrei să spui, i-o reteză el, prinzând între degete capsele salopetei. Ascultă, Chantal. Vreau să rămân în patul ăsta, dar cu tine… Altfel n-aş putea dormi… Gura ei se deschise, ca într-un semn de încuviinţare, iar Yan se aplecă s-o sărute.

— Am nevoie de dragostea ta, Chantal! Am nevoie să te strâng în braţe, să fii a mea toată! Ridicând privirea, Yan observă curcubeul de expresii desenat pe chipul fetei: pasiunea promisă, dorinţa imperioasă, amestecată cu sentimentul de incertitudine care-i strângea inima. În

seara aceasta, el aştepta mai mult decât pura atracţie fizică. Voia ca ea să aibă nevoie de el în aceeaşi măsură în care el avea nevoie de ea. Voia ca ea să-i spună da, aşa cum o femeie ştie s-o facă…

Vocea lui Chantal nu mai era decât un murmur când rosti:

— S-ar spune că vrei…

— Da, draga mea! Vreau atât de tare, că-mi face rău. Uite, atinge-mă şi te vei convinge… îi ceru el, conducându-i degetele tematoare. Spre inimă. Chantal simţi ritmul puternic şi regulat, ghici căldura trupului său în timp ce palma lui umedă îi căuta sânul stâng, acolo unde palpita viaţa.

— Da, admise ea. Face la fel de rău ca dragostea.

CAPITOLUL 8

— Dragostea nu trebuie să doară… Nu în seara asta, şi nu-mi cere să mă opresc. Te implor, nu-mi cere… Dorinţa începea să-i cuprindă trupul, ca nişte valuri imense care o acopereau… Şi simţea cum se îneacă în cenuşiul ochilor lui.

Cu mult înaintea mângâierilor lui Yan, Chantal ştiuse că această noapte va sosi. Străin, prieten, iubit; evoluţia era logică, la fel de bătrână ca şi lumea, dar şi nouă, totodată. Iubirea n-avea nevoie să se înfiripe încet ca să fie adevărată.

El o împinse încet către pat, desfăcându-i nasturii, unul câte unul.

— Eşti făcută pentru mine, Chantal, susură el, cu o tandreţe infinită.

— Eşti sigur, Yan? întrebă ea, cu răsuflarea întretăiată, cu degetele crispate printre şuviţele lui rebele, şi cu o mână mângâindu-i pasionat spatele.

— Am ştiut-o dintotdeauna. Singura problemă a fost să te găsesc… O mulţime de ani, o mulţime de nopţi în singurătate… N-o să te mai las să pleci…

Îi sărută cu patimă obrajii, fruntea, nasul.

— Toate visele mele îmi promiteau că te voi întâlni… Şi ai sosit în clipa în care m-aş fi aşteptat cel mai puţin. Chantal recunoscu în gând că destinul i-l promisese şi ei pe Yan, de mult timp… Dar, în această seară, el era aici, în braţele ei, şi era pregătit să-i ofere tot ce aşteptase ea de atâta timp, de prea mult timp.

— Şi visele mele îmi promiteau că ne vom întâlni, Yan.

— Fără vise în această seară, Chantal. Doar tu, eu şi realitatea,

răspunse el, aşezându-se pe pat şi luând-o pe genunchi. Amândoi se rostogoliră pe cuvertură, îmbrăţişaţi până aproape de sufocare. Ea reuşi, între sărutări, să-i desfacă cravata şi să-i descheie nasturii de la cămaşă.

— …Şi vom cunoaşte împreună extazul, dragostea mea.

Se răsuci de la stânga la dreapta şi rămase deasupra ei. Apoi, începu să o sărute pe sâni, la început delicat apoi din ce în ce mai pătimaş. Sânii ei fremătară sub satinul subţire. Aceste mângâieri o aţâţau atât de mult, încât aproape că nu mai putea suporta:

— Yan, gemu rugător, în timp ce mâinile i se plimbau nervos pe trupul lui musculos. Cu un gest tandru, el îi îndepărtă bretelele, făcându-le să alunece încet de-a lungul braţelor albe, ca de porţelan. Pieptul îi rămase, acum, complet dezgolit. Yan murmură, extaziat:

— Eşti chiar mai frumoasă decât mi-am închipuit. N-aş fi crezut că e posibil…

Chantal începu să exploreze, cu vârful degetelor, trupul care i se oferea, dornică să descopere ceea ce, cu o seară înainte, întrezărise doar.

— Te rog, nu te opri… Nu acum… se auzi vocea lui Yan, sugrumată de emoţie.

Chantal îl ajută să-şi scoată repede pantalonii şi şortul. Yan îndepărtă de pe coapsele ei fine lenjeria de satin şi o strânse imediat la piept, cu toată puterea dorinţei.

— Umărul tău, Yan! Nu trebuie să…

— Nu umărul meu mă preocupă acum, Chantal… Nu eşti decât tu…

Era complet dezbrăcată, în braţele lui Yan care o protejau, o mângâiau, o alintau… Chantal îşi pierduse orice urmă de timiditate. Nu-i mai era ruşine de gândurile ei, de lăcomia cu care atingea trupul bărbatului, de faptul că-l dorea.

— Eşti minunat, Yan, mărturisi, între suspine. Unde te-ai bronzat aşa?

— În Mexic, îi răspunse el, gâfâind agitat.

— Nu, vreau să spun aici, preciză ea, lăsându-şi mâna să alunece în jos, în punctul cel mai viril al trupului său.

— A… într-un loc special… Buzele lui le găsiră pe ale ei.

— …pe care mi-ar plăcea să ţi-l… Limba lui începu să exploreze conturul moale al buzelor ei.

— …să ţi le arăt… gura ei se deschise înfometată.

— …într-o bună zi! Mâna lui coborî în locul cel mai cald şi mai tainic al trupului ei, în timp ce gura îi sorbea cu patimă dulceaţa buzelor.

— …Cocotieri, faleze… Chantal îşi pierduse controlul. Îşi înfipse unghiile adânc în carnea lui. Îi înconjură mijlocul cu picioarele, trăgându-l mai aproape de ea, vrând parcă să-l ascundă pentru totdeauna în interiorul fiinţei ei.

— O! gemu ea uşor, atunci când apăsarea lui deveni mai puternică.

— …marea… Yan îi săruta din ce în ce mai agitat ochii, buzele, nasul, fruntea, bărbia.

— …care se întinde la nesfârşit… Chantal ar fi vrut să-i răspundă la sărutări cu aceeaşi febrilitate, dar nu mai reuşea. Se simţea de parcă explodase toată bucuria sortită vieţii sale. Respira din ce în ce mai sacadat.

— Chantal… N-am să-ţi fac niciun rău… Niciodată…

Yan o învăţa ce înseamnă dragostea, aşa cum numai el i-o putea oferi. O dragoste cum nici în visele ei cele mai intime nu-şi putuse închipui.

— Yan, Yan… nu mai pot, murmură ea, cu mâinile încleştate de el, încercând să-l conducă acolo unde el n-ajunsese încă. Amândoi erau cuprinşi de un delir de voluptate, care nu-i pustii, ci dimpotrivă, îi făcu să renască din dragostea lor.

Şi, atunci, cerul coborî peste ei…

Yan îi cuprinse capul în mâini şi o pătrunse. Chantal îşi muşcă buzele, închizându-şi ochii şi lăsându-şi capul pe spate. Simţea că îl voia în întregime, numai pentru ea, pentru totdeauna. Îi simţea răsuflarea caldă şi agitată. Îi simţea tremurul fiecărei fibre. I se oferea cu lăcomie, cu patimă, cu toată dragostea de care se simţea în stare. Făcură dragoste ore în şir, încă şi încă o dată, uniţi de aceeaşi fericire, umbrele viselor lor contopindu-se, în sfârşit, cu realitatea.

— Chantal?… Ea îl îmbrăţişa cu tandreţe, îndepărtându-i o şuviţă blondă din ochi.

— Dormi, Yan, îi şopti. Dormi…

— Mi-e foame! repetă el, prefăcându-se că-i mănâncă lobul urechii.

Razele soarelui străbăteau stofa grea a draperiei, ajungând până

la marginea patului, aflat încă în semiobscuritate.

— Nu urechea mea! răspunse ea glumind şi ascunzându-se sub cuverturi.

— Dar tu eşti lucrul cel mai bun de mâncare, cel mai gustos de pe-aici…

«Ca Scufiţa Roşie», îşi spuse ea, amuzată.

— Deschide frigiderul. Filtrul de cafea e pe bar.

— Ei, da! Jumătate de sticlă de ketchup şi patru felii de lămâie ca mic dejun…

— Sunt şi biscuiţi în dulap.

— Delirant…

— Ei, atunci: ultimul care ajunge sub duş merge să cumpere de mâncare! îl provocă ea, sărind din pat ca să ajungă mai repede la baie. Dar Yan o prinse la mijlocul drumului şi o strânse în braţe.

— Yan! ţipă ea, când el o ridică pe sus şi o duse spre baie. O oră şi jumătate mai târziu, ieşiră de-acolo împreună, Chantal – îmbujorată şi veselă. Bărbatul ăsta n-avea nici măcar un strop de timiditate!

— Să plecăm cu jeepul, îi propuse el, în timp ce se îmbrăca.

— De ce? Maşina mea nu-ţi place? Sau poate nu-ţi place cum conduc? întrebă ea, cu un ton prefăcut indignat, trăgând peste cap un sweater gri, cu stele brodate, asortat cu pantalonii de catifea roşii ca focul. Din fragedă copilărie, Chantal adorase stelele, îşi închipuia că-i o prinţesă, aşteptând-o pe regină – mama sa – care urma să vină, într-o zi, să o întâlnească. Dar n-o întâlnise niciodată pe regină, şi nici pe mama sa. Nu văzuse decât portretul unei femei încântătoare, portret ce se afla pe biroul tatălui său. Pe la doisprezece ani, încetase să mai spere şi-i ceruse tatălui său s-o înveţe să trăiască în stilul familiei Cochard. Voia să aparţină familiei sale… Dar noaptea trecută îi aparţinuse lui Yan, un mod miraculos de a fi al cuiva, iar el îi aparţinuse, la rândul său.

— N-am nimic împotriva maşinii tale şi cu atât mai puţin împotriva talentului tău de a conduce. Dar mă simt mult mai bărbat conducând jeepul.

— Nu cred că ai putea părea altceva chiar şi pe un scuter, răspunse ea.

Hotărâră să ia micul dejun în oraş, în intimitatea unui restaurant mic, pentru schiorii care plecau pe munte. Găsiră două scaune la o masă de patru persoane şi nici nu apucară să se aşeze bine, că un

ospătar apăru lângă ei, prezentându-le meniul.

— Ce mai face puişorul azi?

— Salut, Peter! spuse Chantal. Mă simt grozav, mulţumesc. Aş vrea două ouă, un ceai cu lămţie şi o prăjitură de casă. Peter îi aruncă o privire surprinsă lui Yan, care îi întoarse un surâs forţat.

— Acelaşi lucru şi pentru mine, comandă el, printre dinţi.

Detectivul nu se dădea în vânt nici după ouă – mai ales că, după părerea lui, le fierbeau prea mult – şi nici după manierele prea familiare ale ospătarului. Dacă cineva avea dreptul să-i spună domnişoarei Cochard puişorule, acela era doar el, fără îndoială, şi nimeni altcineva.

— Aminteşte-mi să nu mai venim niciodată aici! îi spuse lui Chantal. Cine-i tipul ăsta? Să înţeleg că îţi face curte, sau ce? Chantal îi luă mâinile într-ale sale, explicându-i:

— Ce vrei, dacă sunt singura femeie nemăritată din oraşul ăsta pe care n-a avut-o la pat? Ca un băieţel care a marcat un gol într-o partidă, Yan se destinse, surâzând victorios:

— Te iubesc, Chantal. Te iubesc ca un nebun. Fascinată de aceste cuvinte, Chantal se lăsă în voia valurilor de plăcere care o invadau şi se pomeni rugându-se ca ceea ce i se întâmpla să nu fie doar un vis. Yan o sărutа… Chantal abia auzi strigătele aprobatoare şi aplauzele clienţilor din micul restaurant, aplauze care urmară, firesc, acestui gest.

— Mulţumesc, le spuse Yan, prefăcându-se ceremonios. Mai bine ai începe să mănânci, iubito, continuă apoi, întorcându-se spre ea. În curând, vei avea mare nevoie de întreaga ta energie. Chantal se simţea minunat de fericită dar, şi tristă şi descumpănită, în acelaşi timp. Acest bărbat o iubea… Iar ea era incapabilă să-l mintă. Mai devreme sau mai târziu, el îi va pune întrebări la care va trebui, desigur, să-i răspundă. Acest gând o tortura îngrozitor. Ar fi dorit să fugă, dar ştia că Yan n-ar lăsa-o niciodată. Nu-i rămânea decât să-i mărturisească adevărul, iar asta îi tăia orice poftă de mâncare. Totuşi, îşi impuse să ia câteva înghiţituri. Va avea nevoie de multă energie, mai târziu, pentru a-i mărturisi adevărul. Surâsul îi dispărea, încet-încet, de pe buze, iar Yan începea să se-ntrebe unde greşise. Poate n-ar fi trebuit să facă acea declaraţie atunci când erau şi alţii de faţă?! Poate ar fi trebuit să aştepte să fie din nou singuri, pentru a o săruta? Poate ar trebui să-i spună ce-a aflat despre ea şi s-o facă să înţeleagă că asta nu

schimba câtuşi de puţin sentimentele lui? Dintr-odată, în timp ce el savura ultimele înghiţituri din prăjitură, Chantal se zgribuli, cu mâinile în buzunare.

Noaptea de ieri ştersese orice secret trupesc între ei. Tânăra îi cunoştea trupul în cele mai mici amănunte: fiecare centimetru al corpului lui Yan era o. mărturie a frumuseţii masculine. Nu voia să-l piardă, pentru nimic în lume. Avidă de dragostea pe care el i-o oferea, se chinuia la gândul că va trebui să-i ofere înapoi dragostea ei. Se simţea ca o hoaţă.

— Să ne întoarcem, Yan, îi propuse, timid. Fără să mai aştepte nota, Yan se ridică, lăsând pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Înţeleg acum de ce ospătarii ăştia o duc aşa de bine! exclamă el, fără ranchiună. Chantal îl luă de braţ şi se văzu silită să facă de două ori mai mulţi paşi decât el. Părea atât de fragilă, aşa agăţată de braţul lui puternic! Când ajunseră la jeep, soarele dispăru în spatele unui nor şi ninsoarea începu.

— Îmi amintesc că, pe vremea când eram ceva mai tânăr, ninsoarea avea asupra mea un efect electrizant, spuse Yan. Stăteam nopţi întregi privind fulgii de nea cum cădeau… Apoi, am descoperit fetele. Deci, nici nu se mai punea problema dormitului… Acum, exişti tu, şi-ţi promit că una din ocupaţiile mele favorite va fi să rămân treaz în timp ce tu vei dormi, ca să te pot privi. Se îmbrăţişară.

Zăpada le cădea pe păr, pe gene. La un moment dat, Yan scoase limba şi începu să culeagă fulgii minusculi şi răcoroşi de pe obrajii şi şuviţele ei de păr.

— Să plecăm de-aici, altfel nu mai răspund de mine! Chantal îi zâmbi şi-l urmă.

CAPITOLUL 9

Primul indiciu consta dintr-o mulţime de urme proaspete de snowmobil, din faţa cabanei, uşor de distins pentru că erau mai înguste decât urmele jeepului. Al doilea indiciu era, de fapt, o constatare: uşa era larg deschisă.

Yan aruncă o privire neliniştită spre Chantal. Nu se vedea niciun vehicul, dar amândoi ştiau prea bine ce uşor era să ascunzi unul în pădure.

— Rămâi aici, îi porunci el, coborând din jeep, fără a opri motorul.

Cu răsuflarea întretăiată, ea privi cum Yan băgase capul cu

prudenţă prin deschizătura uşii, apoi intră cu totul. Luptând împotriva instinctului care o împingea lângă el, rămase totuşi în maşină, pentru cazul în care ar fi trebuit să fugă imediat. Timp de jumătate de minut, prin minte îi trecură mai multe scenarii, dar fu nevoită să admită, în cele din urmă, că trebuia să asculte de Yan. Din riscurile calculate, nu făcea parte şi eventualitatea rănirii lui Yan din cauza ei. Oricum, dacă nu s-ar fi întâlnit, el ar fi fost acum în Mexic, bronzându-se pe plajă sau, poate, urmărind nevestele infidele, ceea ce nu i-ar fi pus viaţa în pericol… «Nu-i timp de vise, îşi spuse. Ceea ce ni se întâmplă e realitate pură, chiar dacă pare un coşmar!» Coborî din jeep şi înaintă spre uşă, fără zgomot. Culese din drum o ramură uscată, care părea cât de cât solidă; era mai mult o aluzie la cea ce ar fi trebuit să fie o armă, dar îi mai dădea puţin curaj. Din interior, nu se auzea niciun zgomot: fie plecaseră, fie îl imobilizaseră pe Yan şi-o aşteptau, acum, pe ea. Se furişă pe treptele de lemn şi aruncă o privire pe fereastră. Nu-şi putu reţine un strigăt de surpriză: cabana era goală! Totul în cameră era cu susu-n jos, iar Yan dispăruse. Nu apucă să facă mai mult de un pas în interior, că două braţe puternice o imobilizară. Instinctiv, îşi repezi, cu toată puterea, cotul în stomacul adversarului.

— O! Chant…

— Yan! Dumnezeule! Iubitule! îmi pare rău, nu aveam de unde să ştiu…

Se repezi să-l ajute, să-l mângâie…

— O să ne jucăm de-a doctorul ceva mai târziu, iubito, ia-ţi lucruşoarele, o zbughim de-aici! Privirea lui Chantal stăruia asupra dezordinii care domnea în cameră, asupra încuietorii seifului, asupra sertarelor răsturnate cu totul în bucătărie, asupra hainelor împrăştiate în baie… Viziunea aceasta o făcu să ameţească.

— Cum au putut…?

— Ascultă, nu văd decât o explicaţie: tu şi Palmer-ii sunteţi singurii care trăiţi aici, pe o rază de trei kilometri. Sandhurst te ştie şi mai ştie şi că locuieşti aici. O fi venit să facă doar o verificare de rutină. Din fericire, n-au găsit nimic interesant… Privind de jur – împrejur, continuă:

— N-aş spune c-au lucrat subţire… Dar nu cred că se mai întorc. Cred, totuşi, că ne-ar prinde bine o mică vacanţă la căldură, până se mai aşterne uitarea… Cine ştie?! Până te întorci tu – bronzată! – poate că guvernul va fi strâns destule probe pentru a-l băga pe Sandhurst la

răcoare. Yan o îmbrăţişă delicat, fără ca ea să-i dea atenţie. Deci Sandhurst făcuse asta! îi violase sanctuarul, murdărise sau stricase tot ceea ce-i aparţinea! Dintr-odată, întregul ei trecut îi reveni în memorie. Cei din familia Cochard acţionau mai delicat, dar, la urma-urmei, făceau acelaşi lucru… Furia şi amărăciunea o invadară; nu încercă să le ascundă. Voiau război? Ei, bine, o să-l aibă!

— Pleacă, Yan! îi strigă ea deodată, cu duritate în glas. Nu vreau să te mai văd!

Eliberându-se din strânsoarea lui, se îndreptă spre celălalt colţ al camerei. Sub cuverturile patului în care făcuseră dragoste cu doar câteva ore în urmă, găsi sacul lui Yan, pe care i-l aruncă la picioare, fără să ţină seama de ceea ce-i spunea inima să facă. Cu trăsăturile impasibile, cu figura împietrită, îl privi în faţă. Un rictus de surpriză îi strâmbă gura lui Yan.

— Ne-am simţit bine, dar – gata! – s-a terminat, Yan. Afară! reluă ea, cu o expresie glacială.

— Ce vorbeşti tu acolo? mormăi el, peplex.

— Nu eşti bun decât pentru Air Force. Să-ţi intre bine în cap!

— Chantal, încerc să te înţeleg… Ştiu că ai ajuns la capătul nervilor. Oricine, în locul tău…

— Fii aşa de bun şi scuteşte-mă de mila ta! O tăcere grea se instala, iar Chantal simţi cum începe să tremure şi să cedeze. Yan îi oferise dragostea lui, iar ea, în schimb, se sacrifica pentru el. Dar îi ghici ezitarea şi-i citi minciuna în ochi.

— Tot ce s-a întâmplat e din vina ta! continuă ea. Sosirea ta la vila Sandhurst mi-a stricat toate planurile. Ai lăsat urme până aici. Mersi de aşa ajutor! în alţi termeni: eşti perfect la pat, dar mi-ai creat destule probleme care să compenseze asta. Luându-şi sacul în mână, Yan traversă salonul cu paşi măsuraţi. Chantal îl urmărea cu o privire de oţel.

— Şterge-o, Peterson! Mă-nţelegi? Balansând sacul, el îi răspunse calm:

— Bagajele rămân. Ca şi mine, de altfel… Sau plecăm împreună… Ai de ales, drăguţă! Yan nu-i uşura misiunea, dar furia o susţinea în hotărârea luată. Aşa încât îi replică:

— Ce-ar trebui să fac? Să-ţi arunc o cărămidă în cap? Recunosc că eşti bun la pat, dar asta-i tot! Am trăit fericită aici şi pot încă să mă descurc, chiar cu Sandhurst pe cap. Îţi ajunge? E clar? Nu! Nu-i era

deloc clar. Lui Yan îi veni să sară asupra ei şi s-o scuture zdravăn, poate şi-o mai veni în fire! Se abţinu cu greu, dar efortul îl costă. Muşchii începură să-i tremure. Pumnii i se încleştară.

Prinţesa lui avea limba de şarpe şi-i zdrobea inima cu vorbe de-o răutate şi de-o răceală incredibile! Greşeala lui? Da, poate… Recunoscuse că din cauza lui oglinda îi alunecase din mâini. Nu merita să se-ncurce cu el? Poate… Dar se simţeau cu mult mai bine împreună decât singuri, şi era de-a dreptul furios că ea reducea relaţia lor la o simplă împreunare trupească. Sau, poate, el era singurul îndrăgostit dintre ei doi… Îndoiala îl năpădi dintr-odată. O dorise oare într-atât încât îşi pierduse cu totul capul? Să fi fost chiar atât de naiv? Chantal îi susţinea privirea întrebătoare, cu o figură împietrită. De ce fusese el atât de sigur că această femeie îi aparţinea? O privi şi îşi dădu seama că nu va găsi răspunsul în ochii ei de gheaţă. Şi, dacă minţea, o făcea perfect. E adevărat, îi ceruse de mai multe ori până acum să plece, dar de data asta era ceva serios… Încă o dată, încercă să pătrundă adâncul privirii ei, dar înţelese că pierduse partida.

— Bine, Chantal, articulă el, îndreptându-se spre bar, acolo unde se găseau un pix şi un bloc-notes. Scrise câteva cifre pe o foaie, o smulse şi o puse în buzunarul ei.

— Acesta este numărul privat al generalului Moore. N-ai decât să faci ce vrei, dar sfatul meu e să părăseşti oraşul pentru câtva timp… Dacă vrei să mă găseşti, vei şti s-o faci. Cozumel… Voi rămâne acolo o săptămână, cât să-mi lichidez biroul. După care voi dispărea, iar tu va trebui să te descurci singură…

Ridică mâna, dorind să-i mângâie obrazul, dar se abţinu. Închise o clipă ochii, ca pentru a-şi alunga amintirile, apoi o fixă cu privirea lui cenuşie:

— O săptămână, Chantal, încheie el, sec. Ea nu schiţă nici cel mai mic gest pentru a-l opri, nu scoase nici cel mai slab sunet. Însă, după ce plecă, Chantal rămase nemişcată, cu inima frântă, mult timp după ce zgomotul jeepului se stinse.

Peste o oră, avea întâlnire cu Elise, pentru a servi împreună prânzul. O oră pe care dorise s-o petreacă în braţele lui Yan, în sărutări pasionate, care să-i şteargă din minte trecutul acela blestemat. Dar Yan nu mai era… Luându-şi geanta şi cheile, Chantal ieşi în trombă, trăgând după ea uşa cu broasca spartă.

«Ah! Cât îi detest!», îşi spuse, gândindu-se la bodyguarzii

Angelei. N-avuseseră nevoie decât de o adresă şi de un şperaclu. Ce diferenţă între dezastrul provocat de ei şi arta de-a deschide un seif! Oricine putea să forţeze o broască. Oricine! Lui Yan nu i-ar fi luat mai mult de cinci minute… «N-o lua de la capăt, Chantal», îşi spuse, coborând treptele pentru a ajunge la maşină.

— Doriţi să păstrez jeepul până la întoarcerea dumneavoastră, domnule?

Yan ridică privirea din hârtiile pe care tocmai le semna şi întâlni o pereche de ochi albaştri şi o faţă încadrată de un păr blond, dar care n-avea strălucirea părului lui Chantal… «Uit-o!», îşi spuse.

— Domnule? Avea în obraji bujori pe care Chantal nu-i avea, o piele care n-avea strălucirea caldă…

— Domnule? Yan clipi, roşind uşor.

— Nu mă mai întorc. Mulţumesc, adăugă el. Întinse formularele înapoi cu un surâs forţat, apoi îşi luă mantoul pe umeri şi porni în căutarea unui telefon. Îi mai rămânea un singur lucru de făcut, înainte să părăsească Aspen-ul, ba chiar două. Indiferent dacă ei o să-i placă sau nu. Crezuse cu naivitate în dragostea lor… Totuşi, nu credea că ea avea să părăsească oraşul.

Chantal îşi termină punch-ul şi aruncă o privire spre ceas. Se întrebă dacă ar trebui să plece sau să rămână. Două scene tari în aceeaşi zi ar fi fost prea mult, gândi ea, cu inima frântă. Bine măcar că restaurantul ăsta nu-i amintea de Yan. Nu era unul dintre locurile unde să fi fost împreună. Împreună, nu fuseseră decât în paradis. Pentru a se prăbuşi acum… Unde? Dacă evita să se ducă la Hotel Orléans sau în micuţa cafenea a lui Peter, nu avea să întâlnească amintiri dureroase. Iar şansele ei de a reveni pe acoperişul casei Sandhurst rămâneau total inexistente. Dar era încă prea devreme pentru ca Yan să fie trimis undeva, printre amintirile trecutului, iar memoria o chinuia deja.

Nu-ţi face probleme, frumoaso… Te iubesc… Te iubesc… Înghiţi şi ultima picătură din pahar, apoi se ridică. Elise va avea tot timpul să-i vorbească între patru ochi. Nu putea să stea aşa, continuâind s-o aştepte şi să pritocească gânduri sumbre. Dar unde s-ar fi putut duce, dacă nu la cabană? Nu se simţea în stare să înfrunte singurătatea şi dezordinea de acolo. Nu avea nimic de făcut. Agenţia Lodestar? Nici vorbă! Cel mai rău era că nu avea cu cine vorbi, nu avea pe nimeni care să o facă să uite zâmbetul lui Yan Peterson.

«Mexicul!» îşi spuse. Să fugă în Mexic, luând cu ea tot ce putea, şi

să nu se mai gândească la ceea ce nu putea da. Idei din ce în ce mai egoiste îi veniră în minte.

Va trăi fără Yan… Cât timp îi va trebui pentru a uita două zile din viaţă? Cât timp va trece până va uita că el o iubea?

O iubea… Yan auzi pentru a doua oară vocea care chema pasagerii zborului său la îmbarcare, dar nu era în stare să se clintească. Chantal îi ceruse să plece şi el o crezuse. «Cât de imbecil am putut fi!», îşi spuse el, dezgustat. Abia atunci când se auzi ultima chemare, se hotărî să se ridice, găsind cu greu puterea de a o părăsi.

— Chantal, draga mea?! strigă Elise spre nepoata ei. Ce-i cu tine aici? îmi pare rău că am întârziat, dar puteai să te aşezi… Fata ridică privirea. Sosise momentul răfuielii. Era pregătită. Dacă a putut lupta împotriva atracţiei lui Yan, putea lupta împotriva lumii întregi.

— Nu te aşteptam, răspunse ea sec. Uite, am să-ţi explic totul şi ai să tragi concluzia pe care o vei voi.

— Poate ar fi trebuit să-mi vorbeşti mai demult, draga mea.

Elise arbora un surâs mult prea larg, ceea ce o făcu atentă pe Chantal.

— Despre ce vorbeşti?

— Încerc de atâta vreme să te educ, iar când faci şi tu un gest nobil, mi-l ascunzi

— Nobil?!

— Nu face pe timida! Amicul tău, Peterson, m-a sunat şi mi-a povestit totul.

— Yan??? Ţi-a telefonat?

— Da. A fost foarte sincer. Drept să-ţi spun, Chantal, aventura voastră pe acoperişul casei Sandhurst, noaptea pe care ţi-ai petrecut-o îngrijindu-l pe acest bărbat, toate astea nu mă captivează peste măsură… Trebuie să recunosc că femeile din generaţia mea nu se prea băgau în asemenea treburi…

După ce-şi comandă meniul, Elise bău o gură de şampanie.

Încet, una câte una, toate piesele dominoului se aşezau una lângă alta. Chiar şi după răutăţile pe care Chantal i le servise, Yan tot n-o părăsise. Îi servise mătuşii o minciună imensă, învăluind escapada lor în secrete guvernamentale şi activităţi clandestine. Cu inima plină de recunoştinţă, fata jucă perfect jocul început de Yan.

— Ştii, am ezitat multă vreme. Nici noaptea trecută, ştii, la Orléans, nu prea ştiam ce-ţi pot spune şi ce nu…

— Înţeleg foarte bine şi sper că mă vei ierta… Şi sunt chiar încântată că nu i-ai invitat pe cei din neamul lui Sandhurst la balul de caritate. Nu prea fac parte din lumea noastră…

— Ai dreptate. Dar cunosc câteva persoane care fac parte.

Chantal se opri câteva clipe, pregătind în mod conştiincios urmarea frazei.

— Cunosc un grup de persoane, din Denver, fără nicio familie. Ar putea avea nevoie de noi. Orfelinatul fusese întotdeauna un subiect spinos între cele două femei, înainte ca Chantal să înceteze de a mai vorbi despre acest subiect. Dar spera că mătuşa ei va vedea lucrurile altfel, astăzi.

— Iată, deci, unde se duceau comisioanele tale… Chantal încuviinţă din cap.

— Uite ce-i, dacă-mi promiţi că te vei ocupa ceva mai consistent de garderoba ta, îţi voi dubla contribuţiile. Poate vom putea organiza un weekend sau două, sau chiar să invităm nişte copii la serată… Ideea ei nu era chiar proastă.

— Schi-ul de primăvară e excelent pentru ei. E mai mult soare, continuă ea. Îl voi ruga pe Roger să le asigure cazarea şi masa. Înţelegi, este exact stilul de acţiune căutată de staţiile de televiziune. Un proiect de această amploare ar putea prezenta interes la scara întregului stat. Chantal oftă de uşurare şi de fericire. Motivaţiile ulterioare ale Elisei n-o deranjau mai mult decât i-ar fi deranjat pe copiii de la orfelinat, iată că, în sfârşit, din viaţa ei de spărgătoare ieşea ceva pozitiv – şi totul i se datora lui Yan. Fata încă nu ştia cât îi va lua până să uite cele două zile petrecute lângă el, şi dragostea pe care i-o oferise, dar era sigură că nicicând nu-l va uita pe acest bărbat şi ceea ce el adusese în viaţa ei.

CAPITOLUL 10

Jimmy Sandhurst căzu la începutul lui martie şi întreg oraşul îi comentă prăbuşirea. Guvernul îi confiscă bunurile, îi luă vila de lux şi Mercedesul. Aspen era obişnuit cu scandalurile, dar importanţa procesului atrăsese crema presei internaţionale, ceea ce o obligase pe Elise să înfrumuseţeze la maximum staţiunea de schi, cu atât mai mult cu cât spera să obţină un reportaj asupra iminentului bal de caritate al Agenţiei Lodestar.

În ceea ce-o privea, Chantal îi însoţea pe copii pe pistele de schi; mari şi mici, se descurcau şi ei cum puteau, dar erau încântaţi că puteau profita, în sfârşit, de zăpadă. Fata lupta curajos cu amintirile

care-i readuceau constant în minte cele două zile şi noaptea pasională petrecută în braţele lui Yan. Trecuseră două luni, dar ea nu uitase nicio clipă, niciun sărut, niciun zâmbet. În fiecare dimineaţă, se trezea cu ochii umezi de tristeţe, incapabilă să-şi controleze lacrimile în timpul somnului. Televiziunea şi ziarele relatară pe larg activităţile criminale ale lui Sandhurst, dar niciodată nu fu pronunţat numele lui Yan. Această omisiune nu o surprindea defel: el era genul eroului discret. Ceea ce o miră şi o îngrozi retrospectiv fu seria de primejdii din care ea şi el scăpaseră. Yan o ştiuse de la început, dar nu ezitase să-şi îndeplinească misiunea până la capăt. Dac-ar fi ştiut cu cine avea de-a face, Chantal nu s-ar fi urcat niciodată pe acel acoperiş şi… n-ar fi dat niciodată peste detectiv. Dar îl întâlnise, îl iubise şi îl lăsase să plece. Şi, din cauza tuturor acestor lucruri, o făcea pe şoferul unui autobuz plin de adolescenţi gălăgioşi şi bronzaţi, pe care-i depunea, unul câte unul, la casele celor ce se oferiseră, din proprie iniţiativă, să-i ducă la balul de caritate.

— Bună, Lily! îi strigă ea doamnei Palmer, care tocmai lua în primire patru copii.

— O zi bună?

— Superbă, Lily! Şi mii de mulţumiri, pentru că mă scapi de drăcuşorii ăştia.

— Măcar atât să facem, Josh şi cu mine. Dacă până şi nesuferitul ăla de Roger Neville a putut găsi un loc să-i culce, putem să-i găzduim şi noi o seară…

— Am impresia că nesuferitul cu pricina şi-a deplasat afecţiunea asupra unei femei mai receptive.

— Elise?

— Da. Să nu te mire dacă vei primi o invitaţie la nuntă, în cursul verii.

— Trebuie să mărturisesc că, în ciuda diferenţei de vârstă, le stă bine împreună. Poate că un bărbat mai tânăr va reuşi s-o ţină în frâu. Din ceea ce aflase Chantal în ultimele săptămâni, reţinuse că Roger avea intenţia s-o ţină bine în frâu pe Elise. Dar şi viceversa…

— Să sperăm, Lily. Va veni să ia fetele la ora opt.

— De acord. Vor fi gata. Am deja nişte droturi puse la încălzit în baie, iar Lana va veni să le îmbrace. Ador adolescenţii… De fapt, cum îţi mai merge după noaptea aceea, când au venit nişte plimbăreţi să te viziteze?

— Plimbăreţi nu-i chiar cuvântul potrivit, Lily.

— Aşa e. Uitasem c-ai împrumutat puşca lui Josh, ca să sperii umbrele.

— Umbre e mai exact. Spune-i că i-o voi înapoia în curând.

— Bine, drăguţo. Ne vedem diseară, încheie Lily, făcându-i un semn cu mâna.

Chantal conduse până la Agenţia Lodestar, unde-şi recupera maşina. Mintea ei vagabonda către femeia misterioasă, umbra pe care o zărise de mai multe ori rătăcind peste tot pe unde mergea şi ea, la o săptămână după plecarea lui Yan. Îi trebuise aproape o lună pentru a se convinge că nu putea fi el, urmărind-o pe ascuns. Vizitatoarea părea tânără, avea o faţă cu pomeţi proeminenţi şi, după ce-o remarcă prima data, lui Chantal i se părea că o vede peste tot pe unde merge. Chiar înainte de arestarea lui Sandhurst, această impresie se accentuase în mod considerabil. O dată, o zărise pe spioană chiar în apropierea cabanei. Timp de cincisprezece zile, fata o văzu zilnic trecând cu schiurile prin faţa casei sale.

Nemairezistând tensiunii, împrumutase puşca lui Josh, doar pentru a se linişti.

Chantal nu se vedea omorând pe nimeni, cu atât mai puţin o femeie, dar asta nu însemna că nu trebuia să fie vigilentă. Apoi, la fel de misterios cum apăruse, plimbăreaţa dispăruse, iar scandalul Sandhurst deveni centrul atenţiei tuturor. Abia atunci Chantal încetase să mai întâlnească această umbră, pe care o bănuia, instinctiv, că-i serveşte de înger păzitor.

— Ridicol! oftă ea, în timp ce ochii îi cercetau, aproape împotriva voinţei sale, împrejurimile cabanei. O armată de zăvoare noi păzea uşa de la intrare, zăvoare pe care Chantal le deschise unul câte unul, cu chei diferite. Renunţând la micuţul ei joc, se chinuise şi învăţase pe de rost combinaţia de la noua închizătoare a seifului. Viaţa ei mergea mai bine şi, pentru prima dată, cineva încerca un sentiment de culpabilitate faţă de ea. Elise îi făcuse oferta de a-i deveni asociată, iar Roger îi servise pe tavă o afacere de anvergură. Amândoi interpretaseră greşit tristeţea ei bruscă, dar Chantal nici nu se gândea să le dezvăluie adevăratele motive. Pierderea lui Yan rămânea o durere personală, aşa cum dragostea lor fusese un privilegiu rar.

— Căpitane Kelley! strigă Yan, către o tânără fină, cu tenul mat. Tânăra se ridică imediat. Purta o impecabilă uniforma albastră,

contrastând puternic cu ţinutele bej ale militarilor. Avea părul negru, tăiat scurt.

— Ce-ar fi să-mi spui tot Sally, Yan? propuse ea, cu un surâs franc şi cu o strângere de mână.

— Ce mai face?

— Ei, la fel de ursuz… Generalii nu se îmblânzesc cu vârsta.

— Am venit să-ţi mulţumesc pentru… pentru tot. Informaţiile de la televiziune erau… perfecte şi limpezi.

Yan îi susţinea cu greu privirea. Fusese obligat să-i destăinuiască, la telefon, o mulţime de lucruri despre Chantal. Pe măsură ce plasa se strângea în jurul lui Sandhurst, Sally se apropiase tot mai mult de tânăra femeie.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti, Yan. Cum altfel aş fi putut să am o misiune atât de pasionantă? Să schiez la Aspen, vreme de două luni… Ca să nu mai spun că tânăra doamnă cina în restaurantele cele mai şic şi frecventa cei mai frumoşi bărbaţi pe care i-am văzut dincoace de Mississippi. Îmi va lipsi…

Un brusc sentiment de gelozie îi crispa stomacul. Ceruse în mod expres o femeie pentru supravegherea lui Chantal – şi Sally era una dintre cele mai bune. Conta pe ea, ca să se asigure că niciun pericol n-o pândea pe Chantal. Dar nu se aştepta ca Sally să aibă o intuiţie atât de fină – şi corectă! După o săptămână, raportul îi parvenise oarecum personal:

Domnişoara C.se trezeşte devreme şi se culcă devreme. *Singură*. *Impresie*: *suferă o decepţie*. *Inima frântă*. *Sandhurst se ţine la distanţă*. *Din nou*, *mic dejun la Peter*. *Ancheta se învârte în jurul lui Sandhurst*, *iar eu – în jurul ei*. *M-a reperat aseară*, *dar rămâne calmă*. *E inteligentă*.

— Şi acum, încotro? La Washington? întrebă Yan.

— Da, deocamdată. Apoi, cine ştie?… Nu prea ai timp să stai degeaba în lumea asta. Generalul Moore va considera, probabil, că-mi trebuie o doză de «realism», după două luni petrecute în sânul aristocraţiei. Dar tu? Cum merge sectorul privat?

— Am închis prăvălia în Mexic şi-am vândut chiar mai bine decât aş fi putut spera. În plus, generalul m-a recompensat cu o primă.

Până la urmă, Yan nu ceruse dublul sumei, aşa cum îşi promisese. Cele două nopţi petrecute la Aspen îi aduseseră mult mai mult decât orice sumă de bani.

— E singură, Yan. Mulţi bărbaţi superbi îi dau târcoale, dar nu-i

bagă în seamă.

Ştiu că nu-i treaba mea, dar poate ar trebui să-ţi iei câteva zile libere şi să faci o partidă de schi în Colorado… Mi-au mai rămas nişte bilete de telescaun nefolosite.

Yan surâse, pipăind biletul de avion pentru Aspen, pe care-l avea în buzunar. Era nebun, da, dar miza merita jocul. Nu mai putea rămâne departe de ea.

— Mulţumesc, Sally. Cred că ar fi bine să mi le dai…

Balul de caritate Lodestar reprezenta un eveniment solemn şi o ocazie, pentru fiecare, de a se îmbrăca cât mai luxos. Chantal alesese o rochie de mătase albastră, fără bretele. Această ţinută – enorm de scumpă! – era un alt cadou de la Elise, pe care ea îl acceptase pentru ultima oară.

Salonul de la Hotel Orléans fusese decorat pentru această ocazie cu o mulţime de flori, unele mai parfumate decât altele. Afară, zăpada cădea cu fulgi mari şi grei, întregind un decor de vis.

— Să fie într-adevăr Matt Whittaker? o întrebă Lisa pe Chantal.

Aceasta îl privi pe junele idol care tocmai îşi bea cupa de şampanie, neglijent rezemat de o coloană de marmură.

— Da, el e. Vrei să i te prezint?

— Mor de emoţie şi nerăbdare! Fusese şi ea – cândva – aşa? Nu. La şaisprezece ani, Chantal fugea de lege şi de o viaţă pe care nu avea s-o mai regăsească nicicând. Colierul şi scrisoarea de la Paul o costaseră zece ani de viaţă, dar reuşise să se desprindă de aceste amintiri cenuşii. După arestarea lui Sandhurst, multe telefoane traversaseră Atlanticul, iar familia Cochard – fără a-şi recăpăta bijuteria – fusese reabilitată. Însă, chiar tatăl ei recunoscuse că pierduseră prea mult în acea noapte ploioasă, la Monaco… Chantal plătise şi pentru libertatea ei, preţul fiind dragostea lui Yan. Nu ştia unde se află, dar îşi amintea încă numărul de telefon pe care el i-l strecurase în buzunar.

— Îţi promit că n-o să te mănânce, o linişti ea pe copilă. E foarte drăguţ.

Matt le primi cu surâsul lui de milioane şi zise:

— Bună seara, Chantal!

— Bună seara, Matt! îţi prezint pe una dintre admiratoarele tale, Lisa Dunn.

— V-am văzut toate filmele! exclamă aceasta extaziată.

— Pe amândouă? întrebă el amuzat. Şi pe care îl preferi?

Chantal se retrase discret. Matt, chiar dacă era tânăr, avea destulă abilitate pentru a încheia o discuţie care risca să se lungească. Se îndreptă spre bufet, unde îşi zări toţi «copiii» înghesuiţi, ca şi cum s-ar fi temut că nu vor avea nimic de mâncare a doua zi. Bucurându-se pentru ei, porni spre bar, unde urma să-şi întâmpine ceilalţi invitaţi.

Deşi nu purta o ţinută de seară, Yan se îndrepta spre intrarea de la Hotel Orléans, fără să îşi facă prea multe probleme în legătură cu propria vestimentaţie.

Îşi pusese un costum din lână neagră, o cămaşă albă şi o cravată simplă, roşie.

Oricum, era prea târziu să mai caute un smoking…

«Mamă – Doamne, ce fac eu aici?» se întrebă el, emoţionat. Opt săptămâni de insomnii, fără dragoste şi fără bucurii. Cele mai rele din viaţa lui! Străbătuse trei mii de kilometri, simţindu-se ca într-o misiune din cele mai nesigure. Mai avusese parte de astfel de «obligaţii» dar, de data aceasta, nu avea nicio garanţie că proiectul lui va reuşi. La urma-urmei, dragostea oferă vreodată garanţii?

Cu două zile în urmă, Yan realizase că nu putea exista o situaţie mai rea decât cea pe care o îndura el, chiar dacă Chantal îl va respinge încă o dată.

Observă la intrare doi lachei şi un portar. Îşi spuse în gând că ar fi putut fi şi mai rău… Sau, mai bine, ar fi putut avea o invitaţie… Totuşi, fără să se aştepte, şansa îi surâse sub forma unui bărbat înalt de doi metri, al cărui chip se lumină când îl văzu.

— Bună, Peter! Lucrezi la negru? Yan nu uitase niciunul dintre momentele pe care le petrecuse împreună cu Chantal. Şi nicio figură cunoscută atunci, prin intermediul ei.

— Nu tocmai. Mi-au solicitat serviciile pentru seara asta şi n-am a mă plânge… Dar, te cunosc de undeva!

— Da.

— Asta era! Aparţinem aceluiaşi club de admiratori: Chantal. Deşi, am impresia că, de la o vreme, ai cam lăsat-o baltă… Yan îşi spuse că unele persoane aveau mare nevoie de o corecţie estetică, iar băiatul ăsta se afla în fruntea listei. Dar, a-i rupe nasul unuia de care tocmai ai nevoie, nu era gestul cel mai potrivit.

— Uite ce-i, m-am întors şi aş vrea să mă introduci. Ce zici, se poate? întrebă el, strecurându-i discret o bancnotă de cinzeci de dolari.

— No problema, amigo!

— Gracias, răspunse simplu detectivul, «… mamii lor!», continuă el, delicat, în gând, în timp ce Peter se îndreptă spre portar. După ce se întreţinu câteva clipe cu el, reveni lângă Yan.

— Dacă-i oferi acelaşi lucru, Jerry zice că-i de acord…

— No problema, amigo! replică Yan, care se debarasă, cu multă plăcere, de o altă bancnotă de cinzeci. După ce i-o întinse portarului – înainte de a pătrunde în sala de bal – alese dintr-o vază o lalea albă, pe care şi-o prinse la butonieră, apoi împrumută de la un chelner în trecere o cupă de şampanie şi se aruncă în arenă.

— Salut, Rick! Aş vrea o limonadă! ceru Chantal, rezemată de bar.

— Şampania e la discreţie, dacă vrei.

— Şi lămâia la fel, mersi. Yan fu primul care o zări; inima lui, siguranţa de sine, toate se sfărâmară pe podeaua de marmură. O ţinuse într-adevăr în braţe, o iubise, sau toate astea nu fuseseră decât un vis? Lucruri de care mintea sa se îndoia, trupul şi le amintea perfect: mângâierile, parfumul ei, sărutările, forma gurii sau a umărului ei, părul blond-cenuşiu care îi acoperea obrajii, când se apleca să-l sărute…

— Domnul Peterson? Yan ridică privirea şi încremeni.

— Domnişoara Stahl, dacă nu mă înşel?

— Chiar aşa. Mi s-a părut cunoscută figura dumneavoastră, dar nu ştiam că Chantal v-a invitat… Oricum, mă bucur că vă văd.

— N-aş fi lipsit de la acest bal pentru nimic în lume! răspunse el, acceptându-i mâna întinsă.

— Am făcut ceea ce m-aţi rugat şi n-am scăpat-o pe Chantal din ochi, în ultimele săptămâni. Desigur, nu aştept nicio mulţumire oficială… Sunt doar mulţumită că ancheta dumneavoastră a reuşit. Scandalul a fost îngrozitor, dar Aspen-ul îl va uita repede… Sunteţi căsătorit, domnule?

— Nu, răspunse el, cu voce joasă.

— În acest caz, trebuie să participaţi la concursul nostru: «Cel mai reuşit celibatar al serii».

— N-aş prea crede, domnişoară. Cunosc genul ăsta de concursuri şi…

— Ei, nu fiţi timid! Sunt convinsă că aveţi şanse. Yan nu-şi dădu seama dacă fusese sau nu un compliment, aşa că preferă să treacă

peste această reflecţie.

— Voi fi fericit să fac o donaţie pentru orfanii dumneavoastră, dar nu-mi voi dona şi propria persoană pentru concurs.

— Ei, atunci să chem pe cineva care să se ocupe de dumneavoastră, propuse Elise, plimbându-şi privirea peste sală. Chantal, draga mea, vrei să vii până aici, te rog? Inima lui începu să bată cu disperare. Îşi scoase mâinile din buzunarele pantalonului, simţind că începe să roşească ca un adolescent la prima întâlnire. Îşi plecă emoţionat privirea în altă parte şi aşteptă ca cerul să i se prăbuşească în cap. Pretutindeni, în jurul său o vedea pe ea.

CAPITOLUL 11

Chantal remarcă gestul Elisei, dar fu imediat distrasă de micuţa Lisa.

— Oh, domnişoară, Matt e atât de drăguţ! Vă mulţumesc foarte mult!

— Du-te şi distrează-te, îi răspunse ea, făcându-i un semn de încurajare, apoi plecă să-şi întâlnească mătuşa.

— Frumoasă seară! îi lansă, în trecere, o invitată. Chantal îi surâse politicos şi recunoscu în sinea ei că avea dreptate: trei sute de bilete vândute cu două sute de dolari bucata dăduseră, deja, o sumă mai mare decât cea de anul trecut, în plus, urma şi concursul… Fusese ideea lui Roger, idee care părea destul de inspirată… Se înscriseseră cei mai frumoşi barmani, iar pariurile urcau deja foarte sus, cele mai multe în favoarea lui Peter. Chantal mai strânse câteva mâini şi mai primi câteva felicitări, înainte de a se opri în faţa mătuşii sale.

— Da, Elise. Ce… Restul frazei se topi în aer – un aer care începu să-i lipsească dintr-odată. Clipi des din ochi. Ei, da! El era chiar acolo, în faţa ei, învăluind-o în privirea lui cenuşiu-argintie, cu un aer tandru şi nesigur.

— Sunt convinsă că-ţi aminteşti de domnul Peterson, Chantal. Bănuiesc că l-ai fi invitat, oricum. Cu un gest automat, fata îi întinse o mână pe care el o prinse cu blândeţe şi, imediat, în memorie îi reveniră o mie de senzaţii care însoţeau cel mai uşor contact al epidermelor lor: dulceaţa mângâierilor lui, puterea senzuală a fiecăreia dintre mişcările lui, căldura surprinzătoare a trupului lui… Yan era adevărat, minunat de real!

— I-am propus să participe la concurs, dar refuză. Poate vei reuşi tu să-l convingi.

Părul lui părea la fel de mătăsos şi de decolorat de soare, parcă aşteptând ca degetele ei să-i mângâie, faţa la fel de bronzată, zâmbetul la fel de seducător.

Chantal tresări sub impactul privirii lui melancolice.

— I-am explicat că toţi banii vor merge la orfelinat, dar e atât de timid… continuă Elise, imperturbabilă. Şi totuşi, are o alură sportivă şi sănătoasă… Ar putea face ravagii… O, da, întreg trupul său ar face! Nu, nu mai putea să-l alunge din nou. N-ar mai avea curaj. Petrecuse prea multe nopţi plângând. Dacă Yan se întorsese, în ciuda ororilor pe care i le trântise în faţă, poate că o iubea suficient de mult pentru a o înţelege, pentru a înţelege acel trecut pe care ea se simţea gata să i-l destăinuie. Încet, cu mâna încă prinsă în palma lui, Chantal îşi întoarse privirea spre Elise.

— Nu, nu cred că participarea lui la concurs ar fi o idee bună. Lasă… îţi fac eu un cec mâine. Palma lui Yan strânse mai tare încheietura fetei, care îi descoperi un zâmbet timid.

— Nu-i nevoie de bani pentru a rezolva problema, obiectă el cu o voce dulce şi profundă. Fără să ştie de ce, Chantal se simţi brusc mai sigură de ea şi declară mătuşii sale:

— Elise, crezi că se desfăşoară concursul fără mine?

— Ce să facem?! Dacă trebuie… răspunse ea, fără să pară iritată de plecarea precipitată a nepoatei.

— Mă duc să-mi caut mantoul, i se adresă Chantal lui Yan. Ai lăsat ceva la garderobă?

— Nu, n-am avut nevoie…

— Nu mă mir, chicoti ea, amuzată. Porniră pe scara de marmură, mână în mână, spre apartamentele rezervate organizatorilor.

Intraseră într-o cameră cufundată în beznă. Yan vru să aprindă lumina, dar Chantal îl împiedică, întorcându-se spre el şi cuprinzându-l cu braţele.

— Doamne, ce nefericită am fost! murmură ea. Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, ea îşi aşeză cu delicateţe gura pe gura lui, trecându-i braţele pe după gât.

— Chantal, n-ai venit… Dacă te simţeai atât de tristă, de ce n-ai venit la mine?

— Te iubeam prea mult, Yan… Îl iubea… Aceste cuvinte minunate implicau o dorinţă pasionată şi o seninătate nouă. Luându-i capul în mâini, el îşi cufundă privirea într-a ei; apoi, ca un hoţ în

noapte, îi captură gura senzuală. Chantal se lăsă cuprinsă de cel pe care, într-un acces de nebunie, voise să-l gonească din viaţa ei. De ce se purtase astfel cu cel care era parte din ea însăşi?

— Chantal, hai să plecăm de-aici. Unde-ţi e mantoul?

— Aici, în cameră, murmură ea, în timp ce i se desprindea din braţe.

— În cameră?

— Cel puţin zece persoane au cheia acestui apartament.

— Înţeleg… în acest caz, să mergem mai repede. Ajunşi la ieşirea din Hotel.

Chantal aruncă o privire spre zăpadă, apoi spre pantofiorii ei din mătase albastră.

— Du-mă acasă, Yan, ceru ea, apucându-l de gât.

Yan o ridică pe sus şi o purtă până la vechiul lui jeep. Acolo, în loc s-o aşeze imediat înăuntru, o mai ţinu câteva minute în braţe şi o întrebă:

— De ce m-ai alungat? Să nu-mi spui că ai crezut tot ce mi-ai trântit în faţă, pentru că eu nu am crezut niciun cuvânt. Mi-am închipuit, însă, că aveai motive să mă minţi astfel. Dar nicio clipă n-am crezut că vrei, într-adevăr, să mă părăseşti. Nu pricepeam, însă, de ce acţionai aşa. Am fost prea… rapid?

— Recunosc că eşti lucrul cel mai rapid care a dat vreodată peste mine!

— Serios? Te referi la întâlnirea noastră în mijlocul unei spargeri…? Crede-mă, draga mea, niciodată în viaţă n-am acţionat atât de repede. Cred c-am bătut orice record.

— Te cred…

— Atunci…? De ce m-ai alungat? Chantal oftă din greu.

— Cred c-ar fi mai bine să mergem, Yan. E o poveste lungă…

Vocea fetei sunase ca un avertisment.

— Voi regreta din nou că te-am întrebat? Cu cât simţea nevoia mai mult să-şi liniştească teama îmbrăţişându-l, cu atât mai mult simţea că momentul e nepotrivit.

— Sper că nu, Yan. Odată instalat în jeep, Yan căută cheia de contact, însă Chantal îl opri.

— Poate e preferabil să vorbim mai întâi. Poate că, după aceea, nu vei mai avea decât o singură dorinţă: să mă conduci la maşina mea şi să-mi spui adio.

— Cât se poate de improbabil! Doar dacă nu vei fi comis vreun gest îngrozitor…

— Ce, de exemplu?

— Să te măriţi cu dragul de… Cum îi zice?

— Nu, Yan, răspunse ea, grav. Nu m-am măritat cu Roger.

— Poate cu altul, atunci… La urma urmei, ce ştia el despre viaţa ei? O monopolizase preţ de patruzeci şi opt de ore, înainte ca ea să-l alunge. Evidenta lui gelozie o făcu să surâdă.

— Ani de zile, n-a existat niciun bărbat în viaţa mea. Şi nici după plecarea ta, mărturisi ea.

— Atunci totul e bine, conchise el, trecându-i palma peste obraz. Restul n-are nicio importanţă. Yan găsi cheia, demară – şi, de astă dată, Chantal nu-l mai opri. În timp ce conducea, o întrebă:

— Ei? Te ascult… Părea să fie cea mai bună soluţie. Putea vorbi în întunericul din maşină, fără să fie nevoită să-i întâlnească privirea. Cu o voce înăbuşită, ea începu încet să-şi spună povestea, fără să omită nimic din viaţa tatălui, bunicului şi a străbunicului ei. Îi vorbi despre Paul şi despre noaptea ploioasă de pe acoperişul casei Dubois, mărturisindu-i ruşinea şi remuşcările care o încercaseră pentru că îşi părăsise fratele. Toate acestea i se păreau foarte familiare lui Yan, iar propriul său sentiment de vinovăţie creştea cu fiecare dintre aceste revelaţii. Într-un fel, el reuşise să uite dublul joc din noaptea spargerii casei Sandhurst. Ar fi atât de uşor dacă nu i-ar spune nimic… Dar ascunderea adevărului era la fel de periculoasă precum minciunile, iar Yan nu voia să se joace cu dragostea ei.

Tăcerea lui o chinuia. Ce gândeşte, oare? îl dezgustase? îi era prea teamă să-l întrebe. Când ajunseră în faţa cabanei, ea îşi terminase povestirea şi consideră că tăcerea lăsată între ei era un semn de despărţire.

— Nu te osteni să mă conduci, Yan. Adio!

— Aşteaptă! strigă el, ieşind din jeep şi fugind în grabă după ea.

Chantal grăbi pasul şi, ajungând la uşă, îşi căută, nervoasă, cheile.

Refuza să-i întâlnească privirea, de teamă ca nu cumva ultima amintire de la el să fie un Yan dezgustat. Dar Yan o ajunse înainte ca ea să fi apucat să deschidă.

— Acum, va trebui să-ţi cumpăr altă pereche de pantofi.

— Lasă-mă, Yan. Am înţeles…

— Nu, n-ai înţeles nimic, dar vei înţelege în câteva clipe. Deschide, te rog.

— Pleacă, Yan! N-am nevoie de o predică, icni ea, zbătându-se în braţele lui, care o strângeau cu putere.

— N-ai să mai câştigi, de data asta, draga mea. Hai, deschide! Nu vei auzi o predică, ci o mărturisire. Intrară. Chantal închise uşa cu piciorul.

— Chantal, te iubesc şi nimic nu mă va face să mă răzgândesc. Niciodată.

— Yan…

— Nu mă întrerupe, că nu mi-e deloc uşor. Înainte de a ajunge la Denver – acum două luni! – eram deja la curent cu aventura ta din Monaco, cu scandalul Dubois şi cu aventura bijuteriei… Restul l-am ghicit cu uşurinţă.

— Cum?

— Prin generalul Moore.

— Dar, de ce?

— Pentru că, într-o seară, în baia ta, m-am îndrăgostit. Abia în avion am înţeles că e vorba de dragoste. Nimic altceva nu poate răni astfel.

— Doamne, Yan! Cât timp preţios am pierdut!

— Nu mai eşti supărată pe mine?

— În situaţia mea, mi-ar fi cam greu.

— Atunci, suntem chit.

— O, da. După toate nebuniile, după toate secretele şi primejdiile, cred că am ajuns la liman.

— Cred că adevăratul liman e în pat! Sau poate sunt, din nou, prea rapid?

Drept răspuns, Chantal îşi strecură mâna pe sub cămaşa lui, trecându-şi-o încet peste curbele muşchilor. Cu vârful degetelor, îi desfăcu cravata, apoi nasturii, unul câte unul, degajând, în cele din urmă, torsul lui bronzat.

Yan o strânse în braţe, gemând de plăcere, şi o sărută uşor pe gât, apoi o conduse spre pat. O întinse şi îşi apăsă palmele pe coapsele ei, ridicând tot mai sus rochia albastră de mătase. Gura lui o găsi, în sfârşit, pe a ei, în timp ce mâinile, desfăcând fermoarul, începură să o debaraseze de firavul veşmânt.

Chantal îl dezbrăca şi ea, cu gesturi febrile. Îl dorea mai mult

chiar decât în amintirea care îi bântuise, destulă vreme, visele. Atunci când hainele lor fură aruncate în întregime pe podea, Yan se întinse pe marginea patului, lângă ea, tresărind la atingerea trupului ei fierbinte.

— Mi-era atât de dor de tine, murmură el, cu faţa îngropată între sânii ei, pe care-i mângâia cu buzele. Atât de mult timp fără să-ţi simt gustul, fără să te ating… Eşti atât de dulce!… Mângâie-mă, Chantal… Ea se supuse, cu toată dragostea pe care i-o purta, cu toată pasiunea nebună pe care el i-o inspirase.

— Mi-e foame!

— Întotdeauna ţi-e foame. Mă întreb, cu ce şi cum te-a hrănit tatăl tău?

— Tata era bancher! Bănuiesc c-o fi făcut nişte împrumuturi, când eram copil… Mai ai borcanul ăla de ketchup şi… biscuiţii?

— Ce-ai zice de un ceai şi prăjituri cu ciocolată?

— Ar fi prea frumos! mai bine nu-mi spuneai… Chantal au reuşea să-şi dezlipească privirea de pe chipul lui; era minunat, cu părul răvăşit pe pernă, încâlcit de noaptea nebună de pasiune, cu trupul bronzat…

— Mai ţii minte cum funcţionează cuptorul cu microunde?

— Îmi amintesc de toate, răspunse el, trecându-şi palma peste rotunjimile şoldurilor ei.

— Atunci, uită-te în frigider, dragule. Te aşteaptă o surpriză.

Yan o prinse pe Chantal în braţe.

— Mi-a venit o idee. Ascultă!

— Mă cutremur deja…

— Împreună, putem face faţă oricărei primejdii, aşa-i?

— Şi ce-i cu asta?

— Îmi promiţi că n-o să te temi?

— Promit! răspunse ea solemn, cu o mână pe piept. Ştii că nu mă panichez niciodată. Pot s-o iau la sănătoasa, dar în panică nu intru. Urmă o tăcere grea, încărcată de emoţie, în timpul căreia nu se auzeau decât respiraţiile lor.

— Vrei să fii soţia mea? murmură el. Surpriza o făcu să caşte nişte ochi enormi, dar răspunsul veni imediat, împins de imensa fericire care o cuprinsese.

— Da, se sufocă ea.

— Şi cum rămâne cu luna de miere pe plaja mea privată din Mexic?…

— Oh, da! adăugă ea, cu entuziasm.

— Fără bikini?

— Da… Cred că da… Faţa lui Yan fu acoperită de o ploaie de sărutări. Chantal i se strânse la piept, întrebând:

— Ce-aş putea face, la rândul meu, pentru a-ţi fi pe plac?

— Am o febleţe pentru sărutările tale, dar nu prea ştii să te opreşti, răspunse el zâmbind.

— Nu crezi c-ar trebui să aşteptăm luna de miere?

— Ei, puţin antrenament n-a făcut rău nimănui…

Cu un sarong alb, înnodat pe şolduri, Chantal coborî treptele bungalow-lui, spre plajă, fără să îşi piardă din ochi soţul. Yan se legăna leneş în hamacul suspendat la umbră, pe terasă.

— Mă duc să fac o baie. Vii şi tu?

— Nu, prefer să te privesc… E o plăcere de care nu mă voi sătura – sper! niciodată. Chantal se întoarse râzând şi începu să alerge pe nisipul fierbinte, deznodându-şi mătasea transparentă şi lăsând-o să-i cadă la picioare. Se întoarse, apoi, cu faţa spre el şi intră cu mişcări senzuale în marea de culoarea smaraldului. Yan îşi ridică privirea spre ea, fără să vrea. I se părea că o altă Chantal, parcă ieşită din spuma mării, îîfăcea semn să se apropie. Câteva clipe, Yan nu reuşi să facă nici cel mai mic gest. Chantal dansa mângâiată de valuri a căror muzică o auzeau doar ei doi. Deşi ştia că are o soţie plină de imaginaţie, nu se aşteptase la aşa ceva. Se ridică din hamac, ca hipnotizat. Totul părea smuls dintr-unul din visele lui de adolescent îndrăgostit. Chantal părea o zeiţă care, pe lângă faptul că era zeiţă, mai era şi foarte senzuală. O zeiţă care tresărea ţipând de fiecare dată când valul rece îi atingea trupul gol şi incredibil de excitant. Mulţumi în gând cerului pentru darul făcut şi îşi scoase slipul, cu mişcări rapide, încercând s-o ajungă cât mai repede din urmă.

Într-o ultimă străfulgerare de luciditate, realiză că prinsese, brusc, o poftă nebună pentru mângâierile subacvatice.

SFÂRŞIT